

LISA KLEYPAS SCANDAL ÎN

PRIMĂVARĂ

PROLOG

- Am luat o hotărîre legată de viitorul lui Daisy, și-a anunțat Thomas Bowman soția și fiica. Deși unui Bowman nu-i place să se recunoască jnfrînt, nu mai putem ignora realitatea.

- Care este realitatea, tată? întrebă Daisy.

- Nu ești făcută pentru aristocrația britanică, încruntat, Bowman adăugă: sau poate că nobilimea nu este făcută pentru tine. Investiția făcută în căutarea de soți n-a prea meritat. Știi ce înseamnă asta, Daisy?

- Că nu sînt o marfă de valoare? încercă ea să ghicească.

Nici n-ai fi zis că Daisy împlinise douăzeci și doi de ani, că era o femeie în toată firea. Micuță, subțire, cu părul închis la culoare, își păstrase agilitatea și exuberanța unui copil, în timp ce alte femei de vîrsta ei deveniseră deja niște matroane sobre. Părea o păpușa abandonată, de porțelan, așa cum stătea ghemuită în fotoliu. Pe Bowman îl deranja s-o vadă mereu cu o carte în poală, ținînd un deget între pagini; ca să știe unde a rămas. Era evident că de-abia aștepta ca el să termine ce avea de spus, ca să-și poată continua lectura.

- Lasă cartea jos, spus© el.

- Bine, tată. Daisy deschise cartea, ca să vadă la ce pagină rămăsese, după care o puse deoparte. Chiar și acest gest îl enervă pe Bowman. Cărți, cărți... la vederea lor își amintea imediat de eșecul fiicei lui în ale căsătoriei.

Trăgînd dintr-un trabuc, Bowman se așeză pe un scaun din salonul apartamentului de hotel pe care-l ocupau de mai bine de doi ani. Soția lui, Mercedes, era așezată pe un scaun fragil, lîngă el. Bowman era un bărbat masiv, rotund ca un butoi, mereu nemulțumit. Era complet chel, dar avea o mustață groasă, ca o perie, ca și cum toată energia necesară creșterii părului i se consumase, atrasă fiind de buza superioară.

La începutul căsniciei lor, Mercedes fusese o fată subțirică, iar de-a lungul anilor se subțiasse și mai mult. Părul lung, negru, era mereu strîns într-un coc sever. încheieturile îi erau atît de fragile, încît Bowman le-ar fi putut frînge

cu un simplu gest. Chiar și când stătea complet nemișcată,-ca acum, Mercedes dădea impresia unei energii nervoase, continue.

Bowman nu regretase niciodată că o alesese de soție pe Mercedes - ambiția ei de fier corespundea întrutotul cu ambiția lui. Era o femeie neobosită, colțuroasă chiar, care se străduia mereu pentru locul familiei ei în societate. Mercedes era cea care insistase să le aducă pe fete în Anglia, atunci când își deduse seama că nu putea pătrunde în elita New York-ului.

- Vom trece peste capetele lor, pur și simplu, spusesse ea, hotărâtă. Și chiar reușise cu fata cea mare, Lillian.

Lillian reușise cumva să-și adjudece premiul cel mare, pe Lordul Westcliff, al cărui pedigree era aur curat. Contele era o mare achiziție pentru familia lor. Dar acum Bowman era nerăbdător să se întoarcă în America. Iar dacă Daisy ar fi avut de gând să ia un soț cu titlu nobiliar, ar fi făcut-o pînă atunci. Venise vremea să pună piciorul în prag.

Gîndindu-se la cei cinci copii ai săi, Bowman se întreba cum de-i semănau cu toții atît de puțin.

Și el și Mercedes erau doi oameni hotărîți, și cu toate astea cei trei fii ai lor erau de-a dreptul placizi, acceptau totul așa cum era. Lillian era singura care părea să moștenească ceva din spiritul agresiv al lui Bowman... dar era femeie, deci era de-a dreptul o risipă.

Și apoi era Daisy. Dintre toți copiii lui, pe ea Bowman o înțelegea cel mai puțin. De mică, atunci când i se spunea cîte o poveste, ea nu trăgea niciodată concluziile corecte. Punea întrebări care nu aveau legătură cu ce i se părea lui relevant. Cînd îi explicase de ce investitorii care nu riscau aveau parte de dobînzii moderate, Daisy îl întrerupsese, spunînd:

- Nu-i așa că ar fi minunat dacă păsările colibri ar putea da petreceri, iar noi am fi atît de mici încît am putea fi invitați?

De-a lungul anilor, eforturilor lui Bowman de a o schimba pe Daisy li s-a răspuns cu o rezistență dîră. Ei îi plăcea felul ei de-a fi și pace.

Dat fiind că Bowman era de-â dreptul enervat de felul impredictibil de a fi al fiicei sale, nici nu-l mai mira că bărbații dispuși să o iă de nevastă nu se **prea** înghesuiau. Ce fel de mamă avea să fie, dacă **ar fi vorbit** încontinuu de zîne alunecînd pe-un **curcubeu în loc** să le bage copiilor în cap reguli strictei

Mercedes interveni în discuție, cu vocea pierită de consternare.-

- Dar, dragă domnule Bowman, sezonul nu s-a încheiat. Sînt de părere pã Daisy a făcut progrese excelente. Lordul Westcliff i-a făcut cunoștință cu cîțiva tineri care s-au arătat foarte interesați să-i devină cumnați.

- Mi se pare, spuse Bowman, încruntat, că tinerii aceia sînt mai degrabă atrași în a se înrudi cu Westcliff, decît de a o avea pe Daisy drept soție.

O țintui pe Daisy cu privirea: are vreunul din ei de gând să te ceară?

- De unde să știe ea? spuse Mercedes.

- Femeile știu întotdeauna lucrurile astea. Răspunde-mi, Daisy. Există vreo posibilitate să te ceară vreunul de nevastă?

Fata ezită, apoi răspunse franc:

- Nu, tată.

- Așa mă gîndeam și eu. Își încrucișă degetele groase și le privi autoritar pe cele două femei. Faptul că nu ai deloc succes a devenit supărător,

fiica mea. Cînd mă gîndesc la cheltuielile cu toate rochiile și zorzoanele... la plictiseala îndurată la baluri... Mai mult decît atît, toate astea m-au reținut în Anglia, în timp ce e nevoie de mine la New York. Iată de ce m-am hotărît să-ți aleg eu soțul.

- Și la cine te gîndești, tată?

- La Matthew Swift.

Ea îl privi de parcă înnebunise.

Mercedes inspiră adînc.

- Nu se poate, domnule Bowman! N-are niciun sens! Ce avantaj am avea noi sau Daisy dacă s-ar căsători cu el? Domnul Swift nu este aristocrat și nici nu are avere...

- Este un Swift și este din Boston, contracarã Bowman. E o familie de vază. Are un nume bun, și ce e mai important, Swift îmi este devotat. Are o minte ageră și e un afacerist abil. Pe el îl vreau de ginere. Vreau ca el să

moștenească compania, la timpul cuvenit.

- Dar ai trei fii care s-o moștenească. E dreptul lor, prin naștere! spuse Mercedes, scandalizată.

- Nici unuia dintre ei nu-i pasă de afacerea mea. Și nici n-au de gând să se implice. Gîndindu-se la Matthew Swift, care înflorise sub tutela lui în ultimii zece ani, Bowman se simți cuprins de mîndrie. Băiatul îi semăna mai mult decît oricare dintre copiii lui. Nici unul dintre ei nu are ambiția și sîngele lui rece, continuă Bowman. El va fi tatăl moștenitorilor mei.

- Ți-ai ieșit complet din minți! strigă Mercedes.

Daisy interveni, cu un calm care-l descumpăni

pe tatăl ei:

- Trebuie să subliniez că în toate acestea este necesară și contribuția mea. Mai ales în problema moștenitorilor. Și te asigur că nimic pe lumea asta nu m-ar putea determina să am copii cu un bărbat pe care nici măcar nu-l plac.

- Credeam că te-ai gîndit ca măcar acum să fii și tu de folos cuiva, mormăi Bowman. întotdeauna contracara prin forță orice încercare de răzvrătire. Credeam că vrei și tu să ai bărbatul tău, casa ta, în loc să continui să duci o viață de parazit.

Daisy se trase înapoi, de parcă ar fi pălmuit-o.

- Nu sînt un paraziți

- Da? Atunci explică-mi în ce fel beneficiază lumea asta de prezența ta, Ce-ai făcut tu pentru cineva, oricine-ar fi el, în viața ta?

Forțată de tatăl ei să-și justifice existența, Daisy rămase tăcută, privindu-l împietrită.

- Ți-am dat un ultimatum, spuse Bowman. Găsește-ți un bărbat acceptabil pînă la sfîrșitul lui mai. Dacă nu, te măriți cu Swift.

CAPITOLUL 1

- N-ar fi trebuit să-ți povestesc ce s-a întîmplat, spuse Daisy în aceeași seară, în timp ce măsura cu pasul, în sus și-n jos, salonul. N-ar trebui să te tulbure nimic, dată fiind starea ta. Dar dacă nu spuneam cuiva simțeam că explodez, lucru care te-ar fi tulburat, cred, și măi tare.

Sora ei mai mare își ridică fruntea de pe umărul protector al soțului ei.

- Povestește-mi, spuse Lillian, luptînd din greu cu un nou val de greață. Sînt tulburată doar atunci cînd oamenii se ascund de mine; Stătea pe un fotoliu, sprijinindu-se de Westcliff, care îi întindea o linguriță cu înghețată de lămîie. Ea închise ochii în timp ce înghița; genele lungi și negre îi adumbră obrăjii palizi.

- Te simți mai bine? o întrebă Westcliff cu blînd dețe, ștergîndu-i o picătură care i se prelingea în colțul gurii.

Lillian dădu din cap. era tot mai palidă.

- Da, îmi e mai bine, cred. Of! Roagă-te să fie băiat, Westcliff. Va fi singurul tău moștenitor. Eu nu mai trec niciodată prin așa ceva...

- Deschide gura, zise el și-i întinse încă o linguriță de înghețată.

în orice altă zi, pe Daisy ar fi impresionat-o această scenă de familie... se întîmpla foarte rar ca cineva s-o vadă pe Lillian atît de vulnerabilă sau pe Marcus atît de blînd și de preocupat. Dar Daisy era atît de absorbită de propriile probleme încît nici nu- i observa.

- Tata mi-a dat un ultimatum! izbucni ea. în seara asta...

- Așteaptă puțin, zise Westcliff, încercînd să se îndrepte. Soția lui se sprijini și mai puternic de el, lăsînd ca o mînă să i se odihnească pe pîntec. El îi murmură ceva, cu fața cufundată în părul ei negru, iar ea îi răspunse cu un oftat.

Oricine ar fi fost martor la tandrețea cu care Westcliff își învăluia soția n-ar fi putut să nu remarce cît de mult se schimbase el, cel care era recunoscut pentru răceala firii sale. Devenise mai puțin distant - zîmbea mai mult, rîdea mai des - iar standardele sale legate de comportamentul în societate deveniseră mai puțin rigide. Ceea ce era un lucru bun, mai ales pentru cel care o avea drept soție pe Lillian și drept cumnată pe Daisy.

Ochii lui Westcliff, atît de întunecați la culoare încît păreau de-a dreptul negri, se strînseră ușor, privind în direcția

lui Daisy. Deși nu scoase vreun cuvânt, Daisy înțelese din privirea lui că dorea s-o protejeze pe Lillian de orice sau oricine i-ar fi tulburat liniștea.

Deodată, Daisy se simți rușinată pentru că alergase la ei, să le povestească cit de nedrept fusese tatăl ei. Ar fi trebuit să-și țină problemele pentru ea. Când-acolo, venise într-un suflet la sora ei mai mare, ca un copil răsfățat. Dar când Lillian deschise ochii și o privi cu căldură, zîmbind, o mie de amintiri din copilăria lor părură că plutesc prin aer. Intimitatea dintre cele două surori era ceva mai puternic decât orice încercare a unui soț protector.

- Haide, spune-mi. Ce-a zis căpcăunul? o întrebă Lillian, cuibărindu-se lângă Westcliff.
- Dacă nu-mi găsec un soț pînă la sfîrșitul lui mai, mi-l alege el. Și ghici cine el Poți ghici?
- Nici nu-mi pot imagina că ar putea agreea pe cineva, spuse Lillian.
- Ba are un preferat, replică Daisy. Singura persoană din lume cu care tata e de acord *sută ta sută*.

Pînă și Westcliff începea să pară interesat de subiect.

-Îl cunosc?

- O să-l cunoști curînd, zise Daisy. Tata i-a trimis vorbă să vină încoace. Va sosi săptămîna viitoare la Hampshire, să participe la vînătoarea de la moșie.

Westcliff încercă să-și amintească toate numele pe care Thomas Bowman le adăugase recent pe lista invitațiilor la vînătoarea de primăvară.

- Americanul? întrebă el. Domnul Swift?

-Da.

Lillian o fixă pe Daisy cu privirea. Apoi, cu un oftat, își îngropă fața în pieptul lui Westcliff. La început, Daisy se temu că avea să izbucnească în plîns, <ia^urtdn își dădu seama că Lillian doar chicotea, fără să se poată abține:

- Nu se poate... cît poate fi de absurd... nu e posibil...
- Nu ți s-ar mai părea la fel de amuzant dacă *iu* ar trebui să te măriți cu el, se strîmbă Daisy.

Westcliff își muta privirea de la una din surori la cealaltă.

- Dar ce e în neregulă cu domnul Swift? Din cîte mi-a spus tatăl tău, e un tip respectabil.
- Totul e în neregulă cu el, spuse Lillian, rîzînd.
- Dar tatăl tău îl stimează mult, spuse Westcliff.
- Tata se simte măgulit. Swift se străduiește să-i semene și se agață de fiecare cuvînt al lui.

Contele se gîndi la vorbele soției sale în timp ce îi întinse iar o linguriță de înghețată. Ea scoase un sunet de plăcere cînd înghețata îi alunecă pe gît.

- Tatăl tău exagerează cînd spune că domnul Swift e inteligent? o întrebă Westcliff pe Daisy.
- E inteligent, recunosc eu. Dar nu poți purta o discuție cu el. Îți pune o mie de întrebări, se așteaptă să-i dai o mie de detalii, dar el nu spune nimic.
- Roate e timid, spuse Westcliff.

Venise rîndul lui Daisy să izbucnească în rîs.

- Te asigur, domnule, că nu e deloc timid. Este... făcu o pauză, căutîndu-și cuvintele.

Răceala înnăscută a lui Matthew Swift era însoțită de un aer de superioritate care-l făcea de-a dreptul nesuferit. Nu-i puteai spune nimic - el le știa pe toate. Daisy crescuse într-o familie care nu agreea compromisul, așa că nu era prea dornică să aibă în preajmă încă o persoană rigidă și certăreață.

După părerea ei, faptu } că se integra atît de bine în familie nu eră un argument în favoarea lui.

Poate că Swift ar fi fost mai ușor de tolerat dacă ar fi fost cît de cît fermecător sau atrăgător. Dar nu fusese binecuvîntat nici măcar cu un pic de grație. Nu avea nici simțul umorului. Și mai era și disproporționat: foarte înalt și deșirat. Își aminti cum îi atîrna haina pe umerii largi; părea că înăuntrul ei nu se afla nimic.

- Cred că ar fi mai ușor să-ți spun că n-am *nici un motiv* să-l plac, în loc să-ți înșir toate cîte nu-mi plac la el.
- Nu e nici măcar atrăgător, recunosc Lillian. E un pachet ambulant de oase. Atinse ușor pieptul puternic al soțului ei, ca un semn de adorație mută față de fizicul lui puternic.

Westcliff părea amuzat. .

- Are totuși și vreo calitate?

Ambele surori căzură pe gînduri.

- Are o dantură frumoasă, spuse Daisy într-un final.

- De unde știi? o întrebă Lillian. Că nu zâmbește niciodată.
- Judecata voastră e prea severă, spuse Westcliff. Poate că domnul Swift s-a mai schimbat de când nu l-ai văzut..
- Nu într-atît încît să accept să mă mărit cu el, zise Daisy.
- Nici nu trebuie, dacă nu-l vrei, spuse Lillian, vehementă, strîngîndu-i mîna soțului ei. Nu-i așa, Westcliff?
- Așa e, iubito, murmură el.
- Și nu-i așa că nu-l vei lăsa pe tata să o ia pe* Daisy de lîngă mine? insistă Lillian.
- Bineînțeles că nu. Totul se negociază pe lumea asta.

Lillian se lipi de el, încrezătoare.

- Vezi? i se adresă lui Daisy. Nu trebuie să-ți faci probleme. Totul e sub control. După care căscă lung.

Văzînd că pe sora ei o fura somnul, Daisy zîmbi. Pe deasupra capului lui Lillian, ea îi înfîlîni privirea lui Westcliff și-i făcu semn că voia să plece. El îi răspunse dînd din cap iar privirea i se întoarse imediat spre Lillian, care era deja pe jumătate adormită. Daisy nu se putu împiedica să nu se întrebe dacă și pe ea avea s-o privească vreodată cu atîtă dragoste un bărbat.

Daisy era convinsă că Westcliff avea să încerce s-o ajute, chiar și numai de dragul lui Lillian. Știa înșă că, oricîtă influență ar fi avut contele, tatăl ei putea fi inflexibil.

Deși avea să i se împotrivescă din toate puterile tatălui ei, Daisy simțea totuși că nu avea prea multe șanse.

Se opri în prag, privind îngrijorată la perechea care rămăsese așezată. Lillian adormise deja, cu capul sprijinit pe pieptul lui Westcliff. Acesta îi surprinse privirea îngrijorată.

- Tata... începu Daisy, apoi își mușcă limba. Westcliff era partenerul de afaceri al tatălui său. Nu se cădea să i se plîngă tocmai lui. Dar expresia lui blîndă o încurajă să continue. M-a numit parazit, spuse ea în șoaptă, ca să n-o deranjeze pe Lillian. Mi-a zis că n-am făcut niciodată nimic pentru nimeni.

- Și tu ce i-ai răspuns? o întrebă Westcliff. .

- Nu mi-a venit nimic în minte. Westcliff îi făcu semn să se apropie, iar ea îl ascultă. Spre mirarea ei, îi luă mîna într-a lui și o strînse ușor. Contele, de obicei foarte circumspect, nu mai făcuse niciodată un asemenea gest.

- Daisy, spuse el cu blîndețe, majoritatea vieților nu se remarcă prin realizări deosebite. Ci se măsoară într-un număr infinit de fapte mărunte. De fiecare dată cînd faci un gest frumos față de cineva sau îi aduci un zîmbet pe față, viața ta capătă sens. Nu te îndoii niciodată de valoarea ta. Lumea ar fi un loc mult mai pustiu fără Daisy Bowman.

Puțini oameni ar îndrăzni să spună că Stony Cross Park nu e unul dintre cele mai frumoase locuri din Anglia. Proprietatea din Hampshire era foarte vastă, cu păduri aproape de nepătruns, pajiști pline de flori, iar pe malul rîului Itchen se înălța conacul impozant din piatră de culoarea mierli.

Totul era plin de viață. Mugurii de primăvară răsăreau din covorul de frunze uscate, printre stejari și cedri, pe cînd în părțile mai întunecate ale pădurii înfloreau clopoței.

Pajiștile erau pline de greieri care săreau printre primule și crețișoare, în timp ce fluturi cu aripi transparente, albastre, se roteau deasupra petalelor albe, delicate, ale nufurilor. Mirdsea a primăvară, aerul era înmiresmat, iar pajiștile erau de un verde crud.

După o călătorie de douăsprezece ore cu trăsura, comparată de Lillian cu o călătorie prin iad, familiile Westcliff și Bowman, însoțite de prietenii lor, ajunseră în sfîrșit la Stony Cross Park.

În Hampshire, cerul avea altă culoare, era de un albastru mai deschis - și era mai multă liniște. Nu se auzea zgomot de trăsuri sau de potcoave lovind pavajul, nu erau nici vînzători ambulanți, nici cerșetori, nu se auzeau sirenele fabricilor — nimic din toată agitația asurzitoare a orașului. Aici auzeai numai ciripit de măcăleandru, zgomotul făcut de ciocănitore și din cînd în cînd cel făcut de mișcarea rapidă, ca de săgeată, a cîte unui pescăruș verde.

Lillian, căreia cîndva traiul la țară i se păruse groaznic de plicticos, se bucura acum că venise la moșie. Îi pria atmosfera de la Stony Cross Park, iar după prima noapte petrecută aici arăta deja mult mai bine. Acum, că nu-și mai putea ascunde sarcina cu rochii largi, cu talia înaltă, nu mai putea să apară în public. Aici, la moșie, se bucura de o relativă libertate, deși avea să se limiteze la un număr restrîns de prieteni.

Spre marea sa bucurie, Daisy se instalase în dormitorul ei preferat. Acesta îi aparținuse cîndva surorii lordului

Westcliff, lady Aline, care locuia acum în America împreună cu soțul și cu fiul ei. Dormitorul avea și un cabinet minuscul care fusese adus din Franța, dintr-un castel din secolul XVII și recreat identic. I se adăugase doar o sofa, perfectă pentru citit sau moțait.

Ghemuită pe sofa, cu o carte în brațe, Daisy se simțea la adăpost de restul lumii. Dacă ar fi putut să rămână aici, la Stony Cross, pentru totdeauna, alături de sora eil Imediat ce gândi asta, își dădu seama că nici așa n-ar fi fost complet fericită. Voia să-și trăiască propria viață... să aibă bărbatul ei, copiii ei.

Era pentru prima oară, din câte-și amintea Daisy, că ea și mama ei erau aliate. Le unise dorința de a împiedica această căsătorie a ei cu odiosul Matthew Swift.

- Ce mizerabil! exclamase Mercedes. Sînt convinsă că el i-a băgat în cap tatălui tău această idee. Am bănuit dintotdeauna că...

- Ce anume? o întrebă Daisy, dar Mercedes își lipi strîns buzele.

În timp ce studia iista invitațiilor, Mercedes îi spuse lui Daisy că urmau să sosească cîțiva tineri prezentabili.

- Chiar dacă nu sînt primii născuți, provin din familii cu titlu nobiliar, spuse Mercedes. Și nu se știe niciodată... Cîteodată se mai întîmplă și nenorociri... o boală fatală, un accident. Pot muri laolaltă cîțiva membri ai aceleiași familii, iar soțul tău se poate trezi că preia titlul. Încercătoare în calamitatea care avea să-i schimbe viața lui Daisy, Mercedes reîncepu să studieze atentă lista.

Daisy aștepta nerăbdătoare sosirea lui Evie și a lui St. Vincent, spre sfîrșitul săptămîinii. Îi era nespuse de dor de Evie, mai ales de cînd Annabelle era ocupată cu bebelușul ei iar Lillian n-o mai putea însoți în plimbările ei.

În cea de-a treia zi de la sosirea în Hampshire, Daisy se hotărî să pornească la plimbare de una singură. O porni pe o cărare care-i era cunoscută din vizitele anterioare. Era îmbrăcată într-o rochie cje muselină albastră, înflorată, purta o pereche de ghete potrivite pentru drum și o pălărioară de paie cu panglici lungi.

Pe cînd traversa o pajiște inundată de apă, printre flori galbene de rostopască și flori roșii de roua-cerului, Daisy se gîndea la problema ei.

De ce-i era atît de greu să-și găsească un bărbat?

Nu că n-ar fi vrut să se îndrăgostească. De fapt, era atît de receptivă la această idee, încît i se părea de-a dreptul nedrept că nu-și găsisese încă perechea. Se străduise! Dar întotdeauna ceva nu se potrivea.

Dacă domnul avea vîrșta potrivită, sigur era fie nepăsător, fie prea prețios. Dacă era blînd și interesant, fie avea vîrșta bunicului ei, fie avea vreo problemă, mirosea urît sau o scuipa ori de cîte ori îi vorbea.

Daisy știa că nu era vreo frumusețe. Era minionă și slăbuță și deși primise complimente pentru ochii ei sau părul întunecat, contrastînd plăcut cu pielea albă; auzise de prea multe ori cuvinte precum „ca un elf sau „poznașă” la adresa ei. Femeile care semănau cu un elf nu atrăgeau același număr de pretendenți precum cele care erau comparate cu Venus.

I se spusese adesea și că petrecea prea mult timp citind, ceea ce era probabil adevărat. Dacă i s-ar fi permis, Daisy și-ar fi petrecut întreaga zi citind și visînd. Orice bărbat de bun-simț ar fi ajuns la concluzia că nu ar fi fost o soție potrivită, că nu s-ar fi ocupat de casă așa cum se cuvine. O concluzie cît se poate de corectă.

Îi Daisy chiar nu-i păsa ce anume trebuia să conțină o cămară sau de cît săpun era nevoie în ziua cînd se spălau rufe. O interesau mai mult romanele, poezia, istoria, tot ce-i permitea să zboare pe aripile fanteziei. Obișnuia să se uite pe geam, fără țintă, în timp ce imaginația o purta în aventuri exotice, călătorind pe un covor fermecat, traversînd oceane, căutînd comori pe Insule tropicale.

Înfiorau, inspirați de poveștile cu eroi curajoși, cu porniri nobile. Iar acești bărbați imaginari erau mult mai interesanți decît cei reali... vorbeau cu cuvinte alese, excelau în duelurile cu spada și știau să le fure doamnelor cîte b sărutare.

Bineînțeles că Daisy nu era atît de naivă încît să creadă că asemenea bărbați existau cu adevărat, dar trebuia să recunoască că, în comparație cu ei, bărbații reali erau... *anoști*.

Își ridică față spre soarele blîrid care-și arunca un mănunchi de raze printre frunzele copacilor. Daisy cînta un cîntec alert, numit „Fata bătrînă de la mansardă”:

*J-lai, veniți, bogați, săraci,
Mai deștepți sau prostănaci,
Să vină orice bărbat Că eu nu m-am măritat.”*

Curînd ajunse acolo unde dorea: la o fîntînă la care mai venise de cîteva ori, însoțită de alte fete de vîrsta ei, tot nemăritate. Era o fîntînă a dorințelor. Tradiția spunea că aici locuia un spirit care îți îndeplinea orice dorință, dacă aruncai un ac. Exista însă și un pericol: dacă te apropiat prea mult, spiritul te putea trage în fîntînă și-i devenea soție, pentru totdeauna.

Pînă acum, Daisy își pusese dorințe doar în numele prietenelor ei - și toate se împliniseră.

Acum avea nevoie ca magia să funcționeze și pentru ea.

Își scoase pălăria și o așeză pe jos, apoi se apropie de fîntînă și privi în apa tulbure. Își strecură mîna în buzunar și scoase o hîrtie în care erau înfipite mai multe ace.

- Spirit al fîntînii, eu n-am avut norocul să-mi găsesc soțul visat, așa că te las pe tine. Nu-ți pun nici o condiție, nu-ți cer nimic în mod special. Vreau doar să-l găsești pe bărbatul potrivit mie. Și să știi că nu am idei preconcepute.

Aruncă acele în fîntînă. Metalul străluci prin aer, înainte să atingă suprafața agitată a apei și să se scufunde în apa tulbure.

- Ar fi bine ca toate acele să se concentreze pe aceeași dorință, spuse ea. Rămase cîteva clipe cu ochii închiși, gîndindu-se. Sunetul scos de o pitulice

\ care prindea o insectă din zbor acoperi sunetul, apei.

Din spatele ei se auzi un trosnet, ca o creangă ruptă.

Daisy se întoarse și văzu un bărbat apropiindu-se de ea. Era la numai cîteva metri depărtare. Crezuse că era singură și cînd-colo cineva era atît de aproape! Inima îi bătea cu putere.

Era la fel de înalt și de vînjos ca și soțul lui Annabelle. Părea însă mai- tînăr - probabil nu împlinise încă treizeci de ani.

- Iartă-mă, spuse iei încet, surprinzîndu-i expresia. N-am vrut să te sperii.

- Nu m-ai speriat, minți ea, chiar dacă pulsul i se accelerase nebunește. Am fost doar... puțin surprinsă.

El se apropie de ea, țînîndu-și mîinile în buzunare.

- Am sosit în urmă cu cîteva ore. Mi s-a spus că ai ieșit la plimbare.

J se părea cunoscut. Și el o privea de parcă s-ar fi așteptat ca Daisy să-l recunoască. Dar ei i se întîmpla adesea să uite persoane cărora le fusese prezentată.

- Ești oaspetele lordului Westcliff? Încercă ea disperată să și-l amintească.

El o privi amuzat.

- Da, domnișoară Bowman.

Știa și cum o cheamă. Daisy îl privi și mai intrigată. Nu-și imagina cum de putuse să uite un bărbat atît de atrăgător. Avea trăsături puternice, bine conturate. Era prea masculin ca să poată fi numit frumos. Un bărbat remarcabil. Ochii lui albaștri contrastau cu pielea bronzată. Avea ceva extraordinar, ca o forță care o făcu să se dea un pas înapoi.

El se aplecă să o privească și atunci ea își dădu seama că era tuns mult mai scurt decît obișnuiau europenii. Era tuns în stil american. De fapt, și vorbea cu accent american. Iar mirosul proaspăt pe care îl simțea acum... dacă nu se înșela... era cel *al săpunului Bowman*?

Brusc; Daisy își dădu seama cine era. Genunchii aproape că-i cedară.

- *Tu ești*, murmură ea, uimită. Se afla în fața lui Matthew Swift.

CAPITOLUL 2

Probabil că s-a clătinat ușor, de vreme ce el a întins brațele și a prins-o.

- Domnule Swift, spuse ea, încercînd instinctiv să se retragă.

- Erai cît pe ce să cazi în fîntînă. Hai, vino cu mine.

Strînsoarea lui era blîndă dar și fermă în același timp. O trase departe de fîntînă. Supărată că fusese îndepărtată aproape cu forță, Daisy se încordă. Unele lucruri nu se schimbă niciodată, își spuse ea. Matthew Swift era la fel de dominator ca întotdeauna.

Nu se putea însă abține să nu-l privească insistent. Dumnezeu, nu mai văzuse niciodată o asemenea

transformare! Fostul „pachet ambulant de oase” devenise un bărbat vînjos, care emana căldură și vigoare. Purta un costum elegant, cu o croială lejeră, care îi punea în valoare mușchii.

Diferențele nu erau numai de ordin fizic. Maturitatea îl făcuse mai încrezător, mai conștient de calitățile lui. Daisy și-l aminti din ziua în care începuse să lucreze pentru tatăl ei: un oportunist costeliv îmbrăcat într-un costum scump, dar prost croit, cu pantofi ponosiți.

- Așa gîndesc familiile bune din Boston, spusese tatăl ei, cu indulgență, atunci cînd pantofji lui ajunseseră să fie comentați în familia lor. Pantofii sau paltonul trebuie să te țină o viață, indiferent cîtă avere ai avea.

Daisy se smulse din strînsoarea lui.

- Te-ai schimbat, spuse ea, încercînd să se adune.

- Tu nu, îi replică el. Nu-și putea da seama dacă era un compliment sau o critică. Ce făceai aici?

- Eram... Am vrut să... Daisy căută în van o explicație plauzibilă. E o fîntînă a dorințelor.

Expresia lui serioasă nu se schimbă, deși în ochii albaștri îi apărură o luminiță amuzată.

- Să înțeleg că efectul e garantat?

- Toți localnicii vin aici. E o fîntînă legendară.

Se uita fix la ea exact în felul în care-i dispăcea

ei. Nu-i scăpa nici un detaliu. Daisy simți cum se **îmbujorează**, sub privirea lui pătrunzătoare.

- Și ce dorință ți-ai pus?

- E ceva intim.

- Din cîte te cunosc eu, ar putea fi orice.

- Nu mă cunoști deloc, replică ea. Doar ideea că tatăl ei ar fi măritat-o cu un bărbat care se înșela amarnic în privința ei... o înnebunea. Căsătoria lor ar fi fost o afacere, un schimb de bani și de obligații. Dar și o dezamăgire. Era convinsă că nici el nu era foarte atras de ea. Nu s-ar fi căsătorit cu o

fată ca ea dacă n-ar fi fost la mijloc compania tatălui ei.

- Poate că nu, încuviință Swift, dar vorbele îi păreau false. El era de părere că o cunoștea prea bine. Privirile li se întâlneau, sfidătoare.

- Dacă e vorba de o fîntînă legendară, spuse Swift, n-aș vrea să ratez o asemenea ocazie. Scoase din buzunar o monedă din argint. Trecuse ceva vreme de cînd Daisy nu mai văzuse bani

\ americani.

- Ar trebui să arunci un ac, zise ea.

- N-am.

- Dar asta e o monedă de cinci dolari, spuse

- Daisy. Doar n-ai de gînd să o arunci?

- N-o arunc. O consider o investiție. Mai bine

- mi-ai spune cum trebuie să procedez atunci cînd : îmi pun dorința. N-ăș vrea să irolesc afîția bani.

- Îți bați joc de mine.

- Nicidecum. Dar pentru că n-am mai făcut așa i ceva pînă acum, mi-ar prinde bine un sfat. Așteptă răspunsul ei, dar cînd deveni evident că acesta nu avea să sosească, zîmbi. Bine, o s-o arunc oricum. Atunci reacționează și Daisy. Deși era absolut evident că-și bătea joc de ea, nu se putu abține. O

• dorință nu era ceva lipsit de importanță, mai ales

cînd era însoțită de o monedă de cinci dolari. La î naiba! Se apropie de fîntînă și spuse:

- Mai întii ții moneda în palmă pînă se încălzește. Swift se apropie și mai mult de ea.

- Și apoi?

- Închizi ochii și te concentrezi asupra a ceea ce-ți dorești. Trebuie să fie o dorință personală. Să nu fie legată de vreo fuziune sau vreo investiție bancară.

- Eu nu mă gîndesc la altceva decît la afaceri.

Daisy îl privi sceptică iar el îi răspunse cu un zîmbet fugar.

Oare-I mai văzuse cîndva zîmbind? O dată, poate chiar de două ori. Își amintea vag una dintre aceste ocazii, cînd buna lui dispoziție fusese trădată de o grimasă. Dar zîmbetul lui de-acum era altfel, dezarmant și ispititor... un strop de căldură care-o făcu să se întrebe ce fel de om se ascundea sub aparența sobră.

Daisy se simți ușurată când zîmbetul lui dispăru iar fața li redeveni împietrită, ca întotdeauna.

- Închide ochii, îi reaminti ea. Șterge-ți totul din minte, cu excepția dorinței.

El își coborî pleoapele, dîndu-i ocazia să-l studieze fără ca el să observe. Nu mai părea un băiețel... trăsăturile îi erau puternic conturate, nasul un pic prea lung, maxilarul trăda încăpăținare.

Swift arăta însă mult mai bine. Trăsăturile colțuroase erau îndulcite de genele lungi, negre și de gura senzuală.

- Și acum ce fac? murmură el, rămînînd cu ochii închiși.

Daisy era îngrozită de dorința care o cuprinsese... să se apropie de el și să-i exploreze obraji cu vîrfurile degetelor.

- Cînd ți s-a fixat în minte o imagine, reuși ea să spună, deschizi ochii și arunci moneda în fîntînă.

Fără să se uite spre fîntînă, el aruncă moneda chiar în centrul ei.

Daisy simți cum inima începe să-i bată cu putere, așa cum i se întîmplase cînd citise pasajele rhai deocheate din *Logodna lui Penelope*, în care o fecioară fusese răpită de un bărbat rău, care o l ferecase într-run turn pînă cînd ea avea să accepte l să renunțe la virtute.

Daisy își dăduse seama că romanul era o

• prostioară încă de cînd îl citise, dar asta nu-i răpise : din plăcerea lecturii. Chiar fusese dezamăgită cînd Penelope fusese salvată de Reginatd, eroul cu ; părul de aur, care nu era nici pe departe la fel de ^ interesant ca ticălosul.

Bineînțeles că perspectiva de a fi încuiată într-

- un turn fără cărțile ei nu i se părea deloc atrăgătoare. Dar monologurile amenințătoare ale

- ticălosului despre frumusețea lui Penelope și

- dorințele lui, forța cu care el voia să o facă a lui se dovediseră de-a dreptul incitante.

i Ce noroc pe ea că Matthew Swift se

\ transformase într-atît încît să semene leit cu r ticălosul din imaginația lui Daisy! f- Ce dorință ți-ai pus? îl întrebă ea.

\ - E ceva personal, zîmbi el.

I Ea își ridică pălăria. Trebuia să scape de

[prezența lui iritantă.

- Eu mă întorc, îi spuse peste umăr. La revedere, domnule Swift. Plimbare plăcută în continuare.

Spre uimirea ei, el o ajunse din cîțiva pași.

-Te însoțesc.

- Mai bine nu, spuse ea fără să-l privească.

- De ce nu? Doar mergem în aceeași direcție.

- Pentru că mie îmi place să mă plimb în tăcere.

- Voi tăcea, atunci. Mergea în continuare cot la cot cu ea.

Daisy își dădu seama că nu avea rost să mai obiecteze, de vreme ce el era atît de hotărît, așa că strînse din buze. Peisajul era la fel de frumos ca întotdeauna, dar plăcerea de a-l admira i se risipise.

Nu era deloc surprisă că Swift nu-i luase în seamă obiecțiile. Fără îndoială că așa avea să fie și călătoria lor. N-ar fi contat ce-și dorea ea. Ar fi ignorat-o și ar fi făcut oricum numai ce voia el.

Probabil că el o crezuse la fel de maleabilă ca atunci cînd era doar un copil. La cît era de arogant, probabil crezuse că ea avea să-i fie recunoscătoare că se gîndise să o ia de soție. Se întrebă dacă el avea să se mai obosească să o ceară, măcar. Probabil avea să-i arunce un inel în poală și să-i spună să și-l pună pe deget.

Își continuau plimbarea tăcută, iar Daisy se abținea să nu o rupă la fugă. Swift avea picioarele .aît de lungi că un singur pas de-al lui era cît doi de-ai ei. Daisy se simți cuprinsă de resentimente.

Plimbarea era simbolică pentru viitorul lor. Oriet de repede ar fi înaintat ea, nu-l putea întrece, într-un final se hotărî să rupă tăcerea.

- Tu i-ai dat ideea tatălui meu? explodă ea.

-Ce idee?

- De ce faci pe naivul? Știi bine la ce mă refer. -Nu, nu știu.

Se părea că el își dorea ca jocul să continue.

- înțelegerea dintre tine și tata. Te însori cu mine Ca să-i moștenești compania.

Swift se opri aît de brusc încît în alte

circumstanțe ar fi bufnit-o rîsul. Părea să se fi izbit ^ de un perete invizibil. Daisy se opri la rîndui ei și se [întoarse cu fața spre el, cu mîinile încrucișate la j P^{ic}Pt-

El părea descumpănit,

- Eu... își drese glasul ca să poată continua. Nu știu despre ce vorbești.

- Nu știi? spuse Daisy, uimită. Presupusese deci greșit. Tatăl ei nu-i dezvăluise și lui Swift planurile lui.

Dacă s-ar fi putut muri de rușine, Daisy ar fi pierit pe loc. Foșnetul frunzelor păru mult amplificat de tăcerea care urmă. Deși îi era imposibil să-l citească gînduriie, Daisy era convinsă că Swift : analiza acum rapid toate posibilitățile.

- Tata mi-a spus asta și părea'că totul era aranjat, zise ea. Am crezut că ați discutat în timpul ultimei lui vizite la New York.

- Nu mi-a spus niciodată așa ceva. Nici măcar nu mi-a trecut prin minte să mă însor cu tine. Și n- am ambițide a moșteni compania.

- La tine totul se. rezumă la ambiție.

- Astă așa e, spuse el privind-o îndeaproape. Dar nu trebuie neapărat să mă căsătoresc cu tine ca să-mi asigur viitorul.

- Tata părea convins că ai fi încîntat să-i devii ginere. Și asta pentru că îți mult la el.

- Am învățat multe de la el, veni răspunsul, aît de predictibil.

- Sînt sigură de asta. Ai primit de la el multe lecții care să-ți fie de ajutor în lumea afacerilor. Dar niciuna Care să-ți fie de folos în „afacerea” care se numește viață.

- Văd că dezaprobi felul în care face afaceri tatăl tău.

- Doar faptul că și-a închinat lor viața și sufletul, ignorîndu-i pe cei care îl iubesc.

- Dar asta și-a permis să trăiești în lux, remarcă el. Inclusiv șansa de a te căsători cu un nobil britanic.

- Nu mi-am dorit niciodată să trăiesc în lux! Am vrut doar o viață liniștită.

- Să stai singură într-o bibliotecă și să citești? spuse Swift. Să te plimbi prin grădină? Să te bucuri de compania prietenilor?

-Da!

- C'ărțile sînt scumpe. La fel și casele frumoase, cu grădini. Te-ai gîndit vreodată că cineva trebuie să plătească pentru ca tu să duci o viață liniștită"?

Daisy tresări. Această întrebare semăna mult cu acuzațiile tatălui ei.

Swift îi surprinse reacția. Expresia i se schimbă, începu să spună ceva, dar Daisy îl întrerupse:

- Nu e treaba ta să știi cum îmi petrec eu viața sau cine plătește. Și nu-mi pasă de părerile tale. N- ai nici un drept să mi le impui și mie.

- Ba da, dacă viitorul meu e legat de al tău.

- Nu este!

-Ipotetic vorbind.

Oh, cît îi ura Daisy pe cei care se legau de fiecare cuvînt al celuiilalt!

- Căsătoria noastră nu va fi decât ipotetică! Tata mi-a dat răgaz pînă în mai să-mi găsec un soț - și o să-l găsec!

Swift o privi cu interes.

- Pot chiar să ghicesc ce fel de bărbat îți cauți. Cu părul deschis la culoare, aristocrat, sensibil, mereu bine-diăpus și cu mult timp la dispoziție...

- Da, îl întrerupse ea, întrebîndu-se cum reușea el să facă în așa fel, încît acea descriere să pară atît de prostească.

Mi-am închipuit eu. Suficiența din tonul lui îi puse nervii la încercare. Singurul motiv pentru care o fată care arată ca tine nu și-a găsit un soț timp de trei sezoane este că ai stabilit niște criterii imposibile. Nu te mulțumești decât cu bărbatul perfect. De aceea încearcă tatăl tău să-ți forțeze mîna.

Pentru moment, ea rămase descumpănită de cuvintele lui „care arată ca tine”. De parcă ar fi fost vreo mare frumusețe. Hotărît lucru, le rostise cu sarcasm.

- Nu-mi doresc bărbatul perfect, rosti ea printre dinți. Spre deosebire de sora ei, care putea să înjure cu o fluență remarcabilă, lui Daisy îi era greu să vorbească atunci cînd era nervoasă. Știu prea bine că așa ceva nu există.

- Atunci cum de n-ai reușit să-ți găsești un bărbat? Pînă și sora ta a făcut-o.

- Cum adică „pînă și sora mea”?

- *Mary Lillian, îți dau un milion.* Fraza îi amuzase pe cei din cercurile înalte din Manhattan. De ce crezi că în New York nimeni nu s-a înghesuit, în ciuda dotei imense? Pentru că este coșmarul oricărui bărbat.

Asta a pus capac.

- Sora mea e o bijuterie, iar Westcliff a avut suficient bun-gust să vadă asta. El s-ar fi putut căsători cu oricine, dar a vrut-o pe ea. Să te vad dacă ai curajul să repeți ce mi-ai spus mie în fața contelui! Se răsuci pe călcîie și o porni pe cărare, mergînd cît putea de repede.

Swift o ajunse imediat, mergînd nonșalant, cu mîinile în buzunare.

- Sfirșitul lui mai, murmură el. Cam scurt timpul. Sînt numai două luni. Cum o să găsești atît de repede un pretendent?

- O să mă așez într-un colț cu o plăcuță de gît, dacă va fi nevoie.

- Îți urez succes, sincer. În nici un caz n-aș vrea să cîștig prin neprezentare, domnișoară Bowman.

- Nu vei cîștiga nicicum! Stai liniștit, nimic pe lumea asta nu mă va face să accept să-ți fiu soție! Îmi pare rău de biata femeie care se va alege cu tine - nu-mi imaginez cine ar putea merita un bărbat atît de rece, de îngîmfat...

- Așteaptă. Tonul lui se îmblînzise. Încearca să fie conciliant. Daisy...

- Nici să nu-mi rostești numele!

- Ai dreptate. A fost o impolitețe. Îmi cer scuze. De fapt voiam să spun că nu e cazul să fim ostili. Sîntem puși în fața unui fapt cu consecințe grave pentru amîndoi. Trebuie să ne purtăm civilizată și să găsim o soluție acceptabilă.

- Există o singură soluție, zise ea. Să-i spui tatălui meu că refuzi categoric să te căsătorești cu mine. Promite-mi asta și o să mă port civilizată.

Swift se opri, obligînd-o pe Daisy să facă la fel. Ea se întoarse spre el, ridicînd o sprînceană, întrebător. Doar nu era o promisiune greu de făcut, dat fiind tot ce-i spusese mai devreme. El o privi însă lung. Deși rămăsese cu mîinile în buzunare, îi simțea încordarea din corp. De parcă ar fi încercat să audă ceva.

O cercetă rapid din priviri. Strălucirea ciudată din ochii lui o înfioră. O pîndea așa cum un tigru își pîndește prada, își spuse ea. Îl cercetă la rîndul ei, încercînd disperată să-i citească gîndurile.

- Nu, spuse el cu blîndețe, de parcă și-ar fi spus-o doar lui.

Daisy clătină din cap. Buzele i se uscaseră, așa că trebui să și le umezească cu vîrfurile limbii ca să poată vorbi. O enerva faptul că el îi urmărea orice mișcare.

- Nu, adică nu te însori cu mine? Îl întrebă ea.

- Nu, adică nu-ți promit că n-o să mă însor.

Spunînd asta, o porni înaintea ei, pe alee.

- Încearcă să te phinui, îi spuse Lillian atunci cînd Daisy îi povesti întreaga întîmplare. Stăteau în salonul de

la etaj, împreună cu cele două prietene apropiate, Annabelle Hunt și Evie, lady St. Vincent. Se cunoscuseră cu doi ani în urmă, patru fete de măritat care, dintr-un motiv sau altul, nu găsiseră un pretendent acceptabil. .

În societatea victoriană se considera că femeile, mai superficiale și cu mai puțină minte» nu puteau lega prietenii de aceeași calitate cu bărbații. Numai bărbații știau să fie loiali, numai ei. puteau avea relații oneste și de înalt nivel spiritual.

Lui Daisy toate astea i se păreau o prostie. Ea și celelalte fete rămase nemăritate... ei bine, foste... aveau completă încredere una în cealaltă. Se ajutau, se încurajau, fără vreo urmă de gelozie. Daisy le iubea pe Annabelle și pe Evie aproape la fel de mult ca și pe Lillian. Își imagina cum, peste ani, aveau să pălăvrăgească despre nepoți, la un ceai cu biscuiți.

- Nu pot să cred că domnul Swift nu știa nimic, continuă Lillian. E un mincinos. S-a înțeles cu tata să-i moștenească compania.

Lillian și Evie ședeau în fotolii tapisate cu brocart, lângă fereastră, în timp ce Daisy și Annabelle stăteau pe podea, înfășurate în fustele ample. O fetiță cu cârlionți negri se țira printre ele, făcând din când în când câte o pauză să scormonească covorul, \ cu degetele-i minuscule;

[Era Isabelle, fetița lui Annabelle și a lui Simon Hunt. A avea zece luni și cu siguranță nu mai exista un alt copil într-atât de iubit ca ea.

În ciuda tuturor așteptărilor, domnul Hunt nu fusese deloc dezamăgit că primul lui născut fusese fată. O adora, nu se rușina să o țină în brațe în . public și să o alinte. Erau puțini tați care mai făceau așa ceva. Hunt îi spusese chiar lui Annabelle că-și \dorea să mai aibă câteva fiice, în viitor, pentru că ambiția lui dintotdeauna fusese să fie iubit de mai multe femei.

Așa cum era de așteptat, copilul era foarte frumos - ar fi fost de-ă dreptul imposibil ca Annabelle \ să aibă altceva decât un copil excepțional, f Daisy luă fetița în brațe și o alintă puțin, după ' care o lăsa din nou pe covor. Î - Trebuia să-î auzi, zise ea. Era de o aroganță incredibilă. Mi-a spus chiar că e vina mea că nu m- am măritat încă. Că mi-am fixat standarde prea >- înalte. Mi-a ținut o prelegere despre cât de scumpe i sînt cărțile și modul meu de viață.

' - Doar n-a îndrăznit! exclamă Lillian, înroșindu-se •• de furie.

Daisy regretă imediat că-i spusese toate astea. Doctorul îi recomandase lui Lillian să nu se \nerveze, mai ales în ultimele luni de sarcină. Cu

un an în urmă, ea rămăsese însărcinată, însă pierduse sarcina. Fusese o pierdere grea pentru ea, ținnd mai ales cont de constituția ei robustă.

În ciuda asigurărilor doctorului că nu ea era de vină pentru asta, Lillian fusese melancolică timp de câteva săptămîni după aceea. Dar cu sprijinul lui Westcliff și al prietenilor, Lillian și-a revenit, treptat.

Acum că era din nou însărcinată, era mult mai atentă. Din nefericire pentru ea, nu făcea parte din categoria femeilor care înfloresc în timpul sarcinii. Îi era greață în permanență și era adesea prost- dispusă.

- Nu admit așa ceva! exclamă Lillian. N-o să te măriți cu Matthew Swift, iar pe tată o să-l îa naiba dacă încearcă să te ia din Anglia!

Daisy puse o mîină pe genunchiul surorii ei, ca să o calmeze. Încercă să-i zîmbească, privind-o în ochi.

- Totul va fi bine, spuse ea. Ne gîndim noi la ceva. Va trebui s-o facem. Fuseseră mult prea apropiate, mulți ani. În absența afecțiunii părinților, Lillian și- Daisy se iubiseră și se sprijiniseră reciproc.

Evie era cea mai puțin vorbăreată dintre ele. Se bîlbîia ușor. atunci când era nervoasă sau foarte emoționată. Când se cunoscuseră, cu doi ani în urmă, Evie se bîlbîia atît de rău, încît era de-a dreptul frustrant să porți o discuție cu ea. Dar de cînd nu mai locuia cu abuzivul ei tată și se căsătorise cu lordul St. Vincent, devenise mai încrezătoare.

- A-ar accepta domnul Swift să-i aleagă altcineva mireasa? Evie își îndepărtă o șuviță de păr roșu care îi alunecase pe frunte. Dacă ceea ce a spus e adevărat, c-că nu are pro-probleme financiare, atunci de ce s-ar căsători cu Daisy?

- Nu e vorba doar de bani, replică Lillian, foindu- se în fotoliu ca să-și găsească o poziție mai confortabilă. Tata l-a transformat pe Swift într-un fel de fiu al lui, de vreme ce nici unul dintre frații noștri nu s*au dovedit a fi cum vrea el.

- Cum vrea el? întrebă Annabelle uimită. Se aplecă să sărute un deget de la piciorul copilului,

; provocându-i un chicotit.

— Devotat companiei, îi explică Lillian. Eficient și lipsit de scrupule. Care să pună interesele companiei mai presus decât orice altceva. E o limbă spe- [cială, în care comunică numai ei, Fratele nostru | Ransom a încercat să-și găsească un loc în com- [panie, dar tata îl compara mereu cu domnul Swift.

- Iar domnul Swift era mereu în avantaj, spuse Daisy. Bietul Ransom!

- Ceilalți doi frați ai noștri nici nu s-au mai oboșit să încerce, zise Lillian.

- C-cum rămîne cu adevăratul tată al domnului Swift? întrebă Evie. Nu-l deranjează?

- Ei bine, asta mi s-a părut mereu curios, îi răspunse Daisy. Domnul Swift provine dintr-o familie de vază din New England. S-au stabilit inițial în Plymouth, iar cîțiva au ajuns în Boston pe la 1700. Puțini dintre descendenții lor au reușit însă să-și păstreze averile. Așa cum zice tata, durează o întreagă generație să faci avere și doar o secundă să o cheltui. Și nu-ți mai rămîne decât numele. Bineînțeles, cînd e vorba de o familie din Old Boston, ceea ce durează la alții trei generații, la ei durează zece, totul e mult mai lent...

- Divaghezi, dragă, o întrerupse Lillian. întoarce- te la subiect.

- Scuze, zîmbi Daisy. Ei bine, noi credem că e o

anume răceală între domnul Swift și rudele lui, pentru că nu vorbește niciodată despre ele. Și se duce foarte rar în Massachussets, în vizită. Chiar dacă tatăl lui ar avea ceva împotriva, n-am avea cum să aflăm.

Cele patru femei tăcură cîteva clipe, gînditoare.

- O să-i găsim pe cineva lui Daisy, spuse Evie. Acum, că nu trebuie neapărat să fie primul născut din familie, ne va fi mult mai ușor. Sînt mulți domni de familie bună, dar care nu au t-titlu nobil.

- Și domnul Hunt are multe cunoștințe necăsătoritei, zise Annabelle. Ar putea să le facă cunoștință.

- Vă mulțumesc, zise Daisy, dar nu-mi place ideea de a mă mărita cu un industriaș fără inimă. N-aș putea fi fericită cu el. Făcu o pauză și continuă: nu m-am referit la domnul Hunt.

Annabelle rîse.

- Nu i-aș numi pe toți bărbații care au o profesie niște industriași fără inimă. Cîteodată, domnul Hunt poate fi foarte sensibil.

Celelalte' o priviră bănuitoare. Nu și-l puteau imagina astfel pe soțul lui Annabelle, un uriaș cu trăsături aspre. Domnul Hunt era inteligent și fermecător, dar părea la fel de tandru ca un elefant îndrăgostit de un țințar.

- Te credem pe cuvînt, spuse Lillian. Să revenim... Evie, îl întrebi tu pe lord St. Vincent dacă nu cumva cunoaște vreun domn potrivit pentru Daisy? Acum, că „potrivit” a devenit un cuvînt mai larg, poate găsește ceva. Doar are informații r despre toți bărbații din Anglia care au ceva bani la t dispoziție.

- îl voi întreba, zise Evie, hotărîtă. Sînt sigură că vom găsi Cîteva candidați prezentabili, Devenit proprietar al exclusivistului club \ *Jenner's*, club înființat cu mult timp în urmă de tatăl \ lui Evie, lordul St. Vincent îl adusese rapid la un nivel foarte ridicat, cum nu mai fusese vreodată. St. Vincent conducea clubul cu mare strictețe, întocmind meticolos dosare despre viețile personale și averile fiecărui membru.

- Vă mulțumesc, zise Daisy, sinceră. Mă întreb... crezi că lordul St. Vincent ar putea afla cîte ceva despre trecutul misterios al domnului Rohan?

- Poate e un lord irlandez sau ceva de genul acesta.

Urmă o scurtă tăcere. Daisy era conștientă de r privirile pe care și le aruncau sora și prietenele ei. îi F păru imediat rău că-l pomenise pe cel care îl ajuta pe lord să conducă clubul.

Rohan era un tînăr oacheș cu ochi strălucitori. Se văzuseră o singură dată, iar atunci Rohan îi furase un sărut. Trei săruturi, mai exact. Erau pe departe cea mai erotică experiență din viața ei.

Rohan o tratase ca pe o femeie matură și nu ca sora mat misă a cuiva. Ar fi trebuit să-l palmuiască, dar de atunci visa neîncetat la el.

- Nu prea cred, draga mea, spuse Evie cu blîndețe.

Daisy zîmbi larg, cî și cum ar fi făcut o glumă:

- Bineînțeles că nul Dar știi ce imaginație am... îmi plac misterele.

- Trebuie să ne concentrăm pe ce este important, Daisy, îi replică Lillian. Gata cu fanteziile, cu poveștile... și cu Rohan. A fost doar un divertisment.

Impulsul ei inițial a fost să-i dea un răspuns tăios, așa cum o făcea ori de cîte ori Lillian făcea pe șefa. Totuși, în

timp ce o privea în ochii de culoarea scorțișoarei, la fel cu ai ei, sesiză p umbră de panică. Se simți nevoită să o liniștească.

- Ai dreptate, zise, forțându-se să-i zîmbească. Nu trebuie să-ți faci griji. Aș face orice ca să pot rămîne cu tine. M-aș mărita chiar și cu un bărbat pe care nu-l iubesc.

Urmă 6 altă tăcere.

- îți vom găsi un bărbat pe care să-l poți iubi, spuse Evie. Și să sperăm că afecțiunea va fi reciprocă și va spori în timp. Zîmbi șugubăț. Cîteodată se mai întîmplă și-așa.

CAPITOLUL 3

-înțelegerea dintre tine și tata...

Ecoul vocii lui Daisy îi răsună în minte la mult timp după ce se despărți de ea. Avea de gînd să-l ia pe Thomas Bowman deoparte, cu prima ocazie și să-l întrebe despre ce naiba era vorba. Dar cum oaspeții continuau să sosească, probabil că avea să o facă abia pe seară.

Matthew se întreba dacă bătrînul Bowman chiar se gîndise să-l însoare cu Daisy. *Dumnezeule!* De-a lungul anilor, Matthew se gîndise adesea la Daisy, dar niciodată la căsătorie. I se păruse o posibilitate atît de îndepărtată, încît nici nu merita să o ia în calcul. Așa că nu o sărutase niciodată, nici măcar nu se plimbaseră împreună., Știa prea bine că urmările aveau să fie dezastruoase.

Secretele trecutului lui îi bîntuiau prezentul și-i puneau în pericol viitorul. Matthew știa că falsa identitate pe care și-o crease putea fi oricînd descoperită. Era nevoie doar de cineva care să pună cîteva lucruri cap la cap... sau de cineva care

să-l recunoască. Daisy merita un soț onest, nu unul care își construise viața din minciuni.

Asta nu-l împiedica însă pe Matthew să n-o dorească. O dorise dintotdeauna cu ardoare. Era dulce, inventivă, excesiv de rezonabilă dar și absurd de romantică. Ochiul ei întunecat ascundeau vise nebănuite. Avea momente în care era prea ocupată cu gîndurile ei ca să se mai concentreze la ce făcea. Întîrzia adesea la cină pentru că lectura o absorbisese. Rătăcea adesea degetarul sau papucii. Și-i plăcea să privească stelele. O văzuse într-o noapte pe balcon, privind visătoare, cu profilul conturat de cerul înstelat. De-atunci își dorea să o strîngă în brațe și să o acopere cu sărutări.

Matthew și-o. imaginase de prea multe ori lîngă el, în pat. Dacă asta avea să se întîmple, avea să fie atît de tandru... ar fi divinizat-o. Ar fi făcut orice ca să-i fie pe plac. Tînjea să-i mîngîie părul, să-i sărute umerii delicați. Să-i . adoarmă în brațe. își dorea toate astea... și mult mai mult.

Îl uimea că nimeni nu-i ghicise sentimentele. Daisy ar fi trebuit să-și dea seama doar din felul în care o privea. Din fericire pentru el, n-o făcuse. Îl tratase ca pe oricare alt angajat al tatălui ei, iar el îi fusese recunoscător pentru asta.

Ceva se schimbase, totuși. Se gîndi la felul în care îl privise Daisy mai devreme. La uimirea ei. Se schimbase într-adevăr atît de mult?

Își îndesă mîinile în buzunare și intră în Stony Creek Manor. Nu dăduse niciodată mare atenție felului în care arăta. Trebuia doar să fie curat și să se tundă atunci cînd era nevoie. Fusese crescut în stil New England, rigid, fără vanitate, fără să pună preț pe ceea ce era nou sau la modă.

În ultimii ani însă Thomas Bowman insistase ca Matthew să meargă la croitorul lui din Park Avenue și să-și facă din cînd în cînd manichiura, ca un gentleman adevărat. Tot la insistențele lui, Matthew își angajase o bucătăreasă și o menajeră, ceea ce însemna că în ultima vreme mîncase mult mai bine. Arăta acum mult mai matur. Se întrebă dacă îi plăcuse lui Daisy - și imediat se forță să nu se mai gîndească la asta, să nu-i mai pese.

Dar felul în care îl privise azi... ca și cum îl vedea pentru prima dată...

Nu-l privise așa în nici una din vizitele lui acasă, pe Fifth Avenue. își aminti ziua în carș se cunoscuseră, la o cină privată la care lua parte doar familia.

Sufrageria imensă era scaldată de luminile unui candelabru, de cristal, pereții erau acoperiți cu un tapet gros, cu motive aurii. Pe un întreg perete erau patru oglinzi mari, mult mai mari decît ce văzuse el pînă atunci.

Erau prezenți doi dintre băieți, ambii **mult** mai solizi decît el. Mercedes și Thomas Bowman stăteau fiecare la

cîte un capăt al mesei. Cele două fete, Lillian și Daisy erau așezate una lângă alta, foarte aproape, cu farfuriile aproape lipite.

Thomas Bowman făcuse conversație cu ambele fiice, ignorîndu-le uneori, alteori criticîndu-le aspru.

Fiica cea mare, Lillian, îi răspundea de fiecare dată cu obrăznicie.

Daisy, care avea pe-atunci cincisprezece ani, își privea tatăl cu suspiciune dar și cu amuzament, lucru care părea să-l deranjeze peste măsură. Cu pielea ei albă, ochii de culoarea scorțișoarei și zîmbetul ștrengar, Daisy Bowman părea coborîtă dintr-o pădure fermecată, plină de creaturi mitice.

Își dăduse imediat seama că orice conversație la care lua și Daisy parte putea să aibă turnuri neașteptate. Se amuzase discret cînd Thomas Bowman o pedepsise aspru pe Daisy, de față cu toată lumea, pentru ultima ei ispravă. În ultimul timp, casa Bowman se umpluse de șoareci, iar în curse nu se prindea nici unul.

Unul dintre servitori îi spusese că Daisy se **strecura noaptea prin toată casa și închidea ciffșefe, că șoarecii să nu fie uciși.**

fiica mea? mormăise Bowman, ^ț^oliu privirea. ⁷

- E posibil, încuviințase ea. Dar mai există o explicație.
- Care?
- Cred că adăpostim cei mai inteligenți șoareci din New York!

Din clipa aceea, Matthew n-a mai ratat nici o invitație din partea lui Bowman, nu numai pentru că astfel îi făcea o plăcere lui Bowman, cît și pentru șansa de a o revedea pe Daisy. O privea pe furiș, conștient că nu putea exista nimic între ei, iar toate momentele petrecute cu ea, în care ea era de o politețe rece, erau pentru el adevărate momente de fericire.

Lăsînd deoparte aceste gînduri, Matthew înaintă în casă. Nu mai călătorise pînă acum în străinătate, dar exact așa își imaginase Anglia, cu grădini îngrijite, avînd în fundal dealuri verzi, cu sate rustice și domenii grandioase.

Casa și mobila erau vechi, ușor roase pe la colțuri, dar aveai impresia că în orice colț se află cîte o statueta neprețuită sau un tablou prezentat în cine știe ce carte de istorie a artei. Iarna cam trăgea curentul, dar totul se rezolvase cu o mulțime de covoare și draperii groase.

Cînd Thomas Bowman - sau mai degrabă secretara lui — îi scrisese că îi solicita să supravegheze deschiderea unei filiale în Anglia, primul lui impuls fusese să refuze. Își dorea o nouă provocare, noi responsabilități. Dar să fie aproape de Daisy era prea mult. Prezența ei era ca o promisiune de nesfîrșite dorințe neîmpărtășite.

În ultimele rînduri ale scrisorii, în care i se povestea pe scurt despre membrii familiei, ceva îi atrăsese atenția lui Matthew.

Există motive să credem, scrisese secretara, că cea mai mică dintre fete nu a avut succes în a-și găsi un soț acceptabil. De acea domnul Bowman a hotărît să se întoarcă cu topi fa New York dacă riu se logodește pînă la sfîrșitui primăverii...

Asta îl descumpănise pe Matthew. Dacă Daisy se întorcea la New York, el putea rămîne exilat în Anglia. Avea să accepte postul din Bristol și să aștepte să vadă dacă Daisy reușea să-și găsească un soț. Dacă da, avea să-și găsească rapid un înlocuitor și să se întoarcă la New York.

Totul era bine, atîta timp cît erau despărțiți de un ocean.

Trecînd prin holul principal Matthew îl văzu pe lordul Westcliff. Era însoțit de un bărbat masiv, cu părul negru, care aducea cu un pirat, în ciuda hainelor elegante. Trebuia să fie Simon Hunt, partenerul de afaceri al lui Westcliff și cel mai bun prieten al său. Hunt avusese un imens succes financiar, deși era fiul unui măcelar, fără vreo legătură de sînge cu aristocrația.

- Domnule Swift, i se adresă Westcliff. Mi se pare că te-ai întors cam repede din plimbare. Nu ți-au fost pe plac peisajele?

- Sînt încântătoare, domnule, îi răspunse Matthew. M-am întors pentru că m-am întîlnitîntîmplător cu domnișoară Bowman.

- Ah, rosti Westcliff, impasibil. Fără îndoială că a fost surprinsă.

Și nu în mod plăcut, era subtextul. Matthew îi înfruntă privirea fără să clipească.

- Cred că am putea spune că a fost doar una dintre surprizele recente,, răspunse Matthew, încercînd să afle dacă Westcliff era la curent cu posibila lor căsătorie aranjată.

Lordul ridică din sprâncene abia perceptibil, ca și cum remarca i se păruse interesantă, dar nedemnă săjaj-
jflpască un răspuns.

-*La naiba*, își zise Matthew, admirativ.

Westcliff se întoarse spre bărbatul de lângă el.

- Hunt, aș vrea să ți-l prezint pe Matthew Swift, americanul despre care ți-am vorbit ieri. Swift, el este Simon Hunt.

Dădură mina. Hunt era cu cinci-zece ani mai mare decât Matthew și părea un adversar de temut. Era aspru, încrezător, rezistent la tensiuni, dar și la pretențiile afectate ale celor din aristocrație.

- Am aflat de succesul pe care l-ai avut cu *Consolidated Locomotive Works*, îi zise Matthew lui Hunt. La New York există un mare interes pentru fuziunea unei firme engleze renumită pentru meșteșugarii ei cu una americană, tehnologizată.

Hunt zîmbi sardonice.

- Oricît aș vrea eu să-mi arog toate meritele, modestia mă forțează să recunosc că Westcliff a avut și el o contribuție. El și cumnatul lui îmi sînt parteneri.

- O combinație de succes, din cîte se vede.

- E talentat. Se pricepe să flateze. îl angajăm? îl întrebă Hunt pe Westcliff.

Westcliff zîmbi, amuzat.

- Mă tem că socrul meu ar avea ceva de obiectat. Are nevoie de talentele lui să construiască o fabrică și să deschidă o reprezentanță în Bristol.

Matthew se hotărî să abată discuția într-o altă direcție.

Am auzit de ultimele discuții din Parlament despre naționalizarea căilor ferate, spuse către Westcliff. M-ar interesa părerea ta .

- Dumnezeu, nu-l provoca! zise Hunt.

- Ultimul iucru de care am avea nevoie este ca guvernul să preia controlul asupra industriei. Dumnezeu să ne ferească de intervenția politicianilor! Guvernul ar administra căile ferate la fel de prost ca și toate celelalte. Iar monopolul ar elimina concurența. De aici tarife mai mari, ca să nu mai pomenesc de...

- De faptul că nici unul dintre noi nu este de acord ca guvernul să ne reducă profitul, în viitor.

Westciiff îl privi aspru.

- Eu mă gîndeam la interesul societății, în ansamblu.

- Ce potriveală: în acest caz, interesul general coincide cu al tău.

Matthew se forță să nu zîmbească.

- După cum vezi, domnul Hunt nu ratează nici o ocazie să nu mă ironizeze, spuse Westciiff.

- Ridiculizez pe toată lumea, răspunse Hunt. Tu erai doar ținta cea mai apropiată.

Westciiff se întoarse spre Matthew și spuse:

- Noi mergem pe terasa din spate, ta o țigară. Vii și tu?

Matthew clătină din cap.

- Nu fumez.

- Nici eu, zise Westciiff. Mai fumam cîte un trabuc, cînd și cînd, dar mirosul îi face rău soției mele,

Lui Matthew îi trebuiră cîteva momente să-și dea seama cine era soția lui. Lillian Bowman. Ce ciudat! Furioasa, certăreața Lillian era acum Lady Westciiff.

- Noi mai stăm de vorbă cît fumează Hunt, îi spuse Westcliff. Haide, vino.

„Invitația* nu părea să admită un refuz, dar Matthew încercă, totuși.

Mulțumesc, dar ar trebui să discut ceva urgent

cu...

- Cu domnul Bowman, bănuiesc.

La naiba, își spuse Matthew. *Știe*. își dădea seama din privirea lui Westcliff. Era la curent cu intenția acestuia de a-l însura cu Daisy... și avea și propria opinie, ceea ce nu eră deloc surprinzător.

- Vei discuta mai întîi cu mine, continuă el.

Matthew privi spre Simon Hunt, în ai cărui ochi

nu reuși să citească nimic.

- Sînt sigur că pe domnul Hunt l-ar plictisi o discuție despre treburile personale ale cuiva...
- Nicidecum! zise Hunt. îmi place să fiu la curent cu treburile altora. Mai ales cu cele personale.

Cei trei se îndreptară spre terasa care dădea spre o grădină imensă, brăzdată de alei din pietriș și mărginite cu gard viu, atent tuns. În depărtare se vedea o veche livadă de peri. Aerul care venea dinspre grădină purta parfumul florilor, iar din cînd în cînd se auzea ropotul făcut de un rîu involburat.

Matthew se așeză, încercînd să pară cît mai relaxat. Împreună cu Westcliff îl privi pe Hunt cum tăia capătul trabucului cu un briceag. Matthew rămase tăcut, așteptîndu-l pe Westcliff să înceapă.

^ De cînd știi de planul lui Bowman în ceea ce vă privește pe tine și pe Daisy? zise Westcliff, abrupt.

Îi răspunse fără ezitare:

- De vreo oră și cincisprezece minute.
- Deci n-a fost ideea ta?
- Nicidecum, îl asigură Matthew.
- Ai avea multe de cîștigat în urma acestui aranjament.
- Dacă am și eu vreun talent pe lumea asta, este acela de a face bani, zise Matthew, prozaic. Nu trebuie să mă

însor ca să-i obțin.

- Mă bucur să aud asta. Mai am o întrebare, dar mai întîi aș vrea să-mi clarific poziția. Țin mult la cumnata mea și mă consider protectorul ei. Îi cunoști bine pe toți membrii familiei Bowman, știi cît sînt de apropiate cele două surori. Dacă Daisy este nefericită, soția mea suferă, iar eu nu, voi permite asta.

- Am înțeles, spuse Matthew, sec. Ce ironie, să i se pună în vedere șă stea departe de ea, cînd el își propusese să facă orice pentru a evita căsătoria tor. Era tentat să-i spună lui Westcliff să se ducă naibii. Își ținu însă gură și rămase neclintit

- Daisy este o fată aparte, continuă Westcliff, E o romantică. Dacă va fi obligată să accepte o căsătorie lipsită de dragoste, va fi distrusă. Merită un soț care să o prețuiască pentru ceea ce este și care să o apere de realitățile crude. Un soț care să-i permită să viseze.

Era surprinzător să audă asemenea cuvinte din gura lui Westcliff, cunoscut drept un bărbat pragmatic și foarte echilibrat.

- Care era întrebarea, domnule?
- îmi dai cuvîntul tău că nu te însori cu cumnata mea?

Matthew îi susținu privirea. Poate că nu era tocmai înțelept să te pui cu cineva ca Westcliff, care nu era obișnuit să fie contrazis. Dar Matthew petrecuse mulți ani lîngă Thomas Bowman și îl înfruntase, cu toate accesele lui de iurie, în timp ce toți ceilalți fugiseră din calea lui.

Deși Bowman era necruțător și sarcastic, știa să-i respecte pe cei care îi rămîneau alături. Drept pentru care lui Matthew îi revenise sarcina de a fi aducătorul de vești rele, pe care toți ceilalți se temeau să i le spună.

Așa se antrenase Matthew și de aceea încercarea lui Westcliff de a-l domina nu avu nici un efect.

- Mă tem că nu, domnule, îi răspunse Matthew, politicos.

Lui Simon Hunt îi căzu trabucul din mîna.

- Deci nu-mi dai cuvîntul tău? Îl întrebă din nou Westcliff, neîncrezător.

- Nu, Matthew se aplecă, luă trabucul și i-l întinse lui Hunt, care încerca să-l prevină din priviri.

- Și de ce nu? Nu vrei să-ți pierzi poziția în compania lui Bowman?

- El nu-și poate permite să mă piardă acum, zîmbi Matthew, încercînd să nu pară arogant. Știu mai multe despre producție, administrație și marketing decît oricine altcineva din companie. Și i-am cîștigat încrederea bătrînului. Așa că nu mă va concedia, chiar dacă refuz să mă însor cu fiica lui.

—Atunci îți va fi foarte ușor, zise contele. Dă-mi cuvîntul tău, Swift. *Acum.*

Un altul ar fi fost intimidat de tonul lui autoritar.

- M-aș putea gîndi, rosti Matthew, sec, dacă mi s-ar oferi un stimulent. De exemplu, dacă mi-ai promite postul de conducere al întregii divizii și mi l-ai garanta, să zipem.... trei ani.

Westcliff îl privi cu neîncredere.

Simon Hunt rupse tăcerea apăsătoare care se lăsase, izbucnind în rîș:

- E tare! Ascultă-mă pe mine, Westcliff, trebuie să-l angajăm la *Consolidated*.
- Am și un preț pe măsură, spuse Matthew, provocîndu-i lui Hunt un alt hohot de rîș.

Chiar și Westciiff zîmbea.

- La naiba, murmură. Nu-ți fac nici o ofertă, încă. Trebuie să mă conving că ești omul potrivit acolo.
- Se pare că sîntem într-un impas, zise Matthew. Deocamdată.

Se priviră, înțelegîndu-se să reia discuția mai tîrziu. Matthew era curios, dar totodată știa că mai multe nu putea afla, pentru moment. Măcar le dăduse de înțeles că nu putea fi intimidat ușor. Și că avea mai multe alternative.

Mai ales că... nu-și putea da cuvîntulîn privința unei înțelegeri între el și Bowman... care nici nu exista.

CAPITOLUL 4

- Ce nume mai e și ăsta, Daisy? spuse Bowman ceva mai tîrziu, pășind în sus și-n jos în camera de primire de lîngă dormitorul său. Se înțelesese cu Matthew să se vadă acolo după cină, în timp ce ceilalți oaspeți rămăseseră jos. E un nume frivol. *Dă-i un nume cum trebuie, un nume practic*, i-am spus soției mele. Jane sau Constance sau așa ceva. în loc de asta, ea a ales Marguerite... un nume *franzuzesc*, auzi!... după o verișoară din partea mamei ei. Și totul s-a înrăutățit cînd Lillian, care avea pe atunci doar patru ani, a aflat că Marguerite era numele unei flori neînsemnate. De-ătunci Lillian i-a spus Daisy Margareta, și așa a rămas.

în timp ce Bowman tuna și fulgera, Matthew se gîndea că numele i se potrivea perfect. Chiar era asemenea unei flori delicate și totuși rezistente, cu petale albe. Era rezistentă pentru că rămăsese neschimbată, în ciuda familiei ei.

- Va trebui bineînțeles să „îndulcesc” oferta, spuse Thomas Bowman. Te cunosc suficient de bine ca să știu că ți-ai alege un alt gen de femeie, una cu simț practic, nu o visătoare ca Daisy. De aceea...

- Nu e nevoie să plusați, îl întrerupse Matthew. Daisy este... este - *frumoasă, fermecătoare* - acceptabilă. Căsătoria cu o femeie ca domnișoara Bowman ar trebui să fie o răsplată în sine.

- Bine, mormăi Bowman, fără să-l creadă întrutotul. Ai răspuns ca un gentleman. Aș vrea totuși să te recompensez sub forma unei dote generoase, a unor acțiuni ia companie și așa măi departe. Vei fi foarte mulțumit, te asigur. Cît privește aranjamentele pentru nuntă...

- N-am spus că accept, îl întrerupse Matthew.

Bowman se opri în loc și-l privi întrebător.

- Pentru înțeput, continuă prevăzător Matthew, este posibil ca domnișoara Bowman să-și găsească un pretendent în următoarele două luni.

- Nici unul nu va fi de calibrul tău, zise Bowman.

Matthew îi replică, ușor amuzat.

- Mulțumesc. Nu cred însă că domnișoara Bowman vă împărtășește opinia.

Bătrînul făcu un gest de lehamite.

- Bah. Femeile sînt la fel de schimbătoare ca și vremea în Anglia. O poți convinge să te placă. Trimite-i flori, fă-i complimente.... și mai bine, dă-i cîteva citate din afurisitele alea de cărți cu poezii pe care le citește. O femeie poate fi sedusă foarte ușor, Swift. Nu trebuie decît să...

- Domnule Bowman, îl întrerupse Matthew ușor alarmat. Dumnezeule, atît mai lipsea, să primească lecții de tehnici de seducție de la patronul lui. Cred Că mă descurc și fără sfaturi. Nu e asta problema.

- Dar care?... Ah. Bowman^îi zîmbi cu subînțeles. Am priceput.

- Ce anume? îl întrebă Matthew.

- Te temi de reacția mea dacă vei decide, mai tîrziu, că fata mea nu este potrivită dorințelor tale. Atîtă timp cît vei fi discret, nu vei auzi de la mine nici un cuvînt.

Matthew oftă și se frecă la ochi. Se simțea obosit, dintr-o dată. Se întîmplaseră prea multe de cînd vasul lui ancorase la Bristol.

- Vreți să spuneți că o să vă prefaceți că nu știți nimic, dacă eu îmi voi înșela soția? Era mai degrabă o afirmație decît o întrebare.

- Noi, bărbații, sîntem supuși tentațiilor. Uneori mai călcăm strîmb. Așa se face, de cînd lumea,

- Eu nu fac asta, zise Matthew sec. Eu îmi respect cuvîntul, atît în afaceri cît și în viața personală, iar cînd îi promit unei femei că-i voi fi credincios, îmi respect promisiunea. Indiferent de tentații.

Bowman mustăci, amuzat.

- Ești încă foarte tânăr. Ai voie să ai scrupule.
- Iar cei mai în vârstă nu? îl necăji ușor Matthew.
- Unele te costă cât nu fac. Dar vei descoperi și tu toate astea, într-o zi.
- Sper să nu. Matthew se cufundă într-un fotoliu, cu față în mâini.

După câteva clipe, Bowman continuă:

-Ar fi chiar atât de groaznic și o iei pe Daisy de ^ soție? Tot va trebui să te însori cândva. Iar ea nu vine cu mâna goală. Compania, de exemplu. O vei conduce tu, când eu nu voi mai fi.

- Oricum o să ne îngropi pe toți, murmură Matthew.

Bowman rîse.

- Vreau ca ție să-ți revină compania, insistă el. Era pentru prima oară când discutau atât de franc despre acest subiect. Îmi semeni mai mult decât oricare dintre fiii mei. Compania va fi mai bine condusă de către tine decât de către oricine altcineva. Ai un dar... ai abilitatea de a intra într-o cameră și de a-i lua pe toți pe sus... nu ți-e teamă de nimeni și toți o știu și te stimează pentru asta. Căsătorește-te cu fiica mea, Swift, și construiește-mi fabrica, aici. Când te vei întoarce, îți voi pune New York-ul la picioare.

- Ai putea include și Long Island? Nu e chiar atât de mare.

Bowman îi ignoră întrebarea sarcastică.

- Am pentru tine ambiții care nu mai țin de companie. Am legături cu oameni influenți care te-au remarcat. Te voi ajuta să obții orice-ți dorești... tot ce-ți poate trece prin minte. Iar prețul nu este prea mare. Însoară-te cu Daisy și dăruiește-mi câțiva nepoți. E tot ce-ți cer.

- Asta e tot, repetă Matthew, năucit.

Când Matthew începuse să lucreze pentru Bowman, în urmă cu zece ani, nu se așteptase ca acesta să-i devină ca un al doilea tată. Bowman era caun butoi plin cu exploziv, scund, rotofei, iute la mînie. Știa când urma una din tiradele lui doar uitîndu-te la chelia lui, care devenea stacojie. Avea o mare ușurință în a lucra cu cifre, iar când avea de-a face cu oamenii, era abil și calculat. Era și generos cu cei care îi făceau pe plac și știa să-și onoreze promisiunile și obligațiile.

Matthew învățase multe de la el. Cum să profite de slăbiciunea adversarului, când să insiste și când să se retragă... mai învățase că în afaceri era bine să-ți dezlănțui agresivitatea, atîta timp cît nu depășești limitele. Oamenii de afaceri din New York

- cei adevărați, nu diletanții - nu te respectau dacă nu dădeai dovadă de o oarecare insolență.

În același timp, Matthew învățase să-și domolească impulsurile, să fie diplomat, după ce înțelesese că a câștiga o confruntare nu înseamnă neapărat să iasă ca tine. Nu-i era ușor să fie fermecător dată fiind natura sa, dar învățase și asta, pentru că era un instrument necesar.

Thomas Bowman îl călăuzise pas cu pas, îndrumîndu-l atunci când nu era sigur de succes. Matthew îi era recunoscător pentru asta. ȘM plăcea sincer pe Bowman, în ciuda defectelor lui. Pentru că avea dreptate: chiar semănau.

Cum de reușise Bowman să aibă o fiică ca Daisy, era unul din marile mistere ale lumii.

- Am nevoie de un timp de gîndire, spuse Matthew.
- La ce să te mai gîndești? protestă Bowman. Doar ți-am spus deja... se opri văzînd expresia lui

Matthew. Bine, bine. Nu trebuie să-mi dai pe loc răspunsul. Discutăm altădată.

- Ai vorbit cu domnul Swift? îl întrebă Lillian pe Marcus, care intra în dormitor. Ațipise de câteva ori încercînd să-l aștepte, iar acum se foia în pat, căutîndu-și o poziție confortabilă.

- Da, am vorbit, îi răspunse Marcus, dezbră- cîndu-și haina. O lăsă pe brațul unui fotoliu stil Ludovic al XIV-lea.

- Am avut dreptate, nu-i așa? E un om îngrozitor. Detestabil. Spune-mi ce ți-a zis.

Marcus rămăsese cu privirea ațintită spre soția lui, atât de frumoasă cu părul despletit și cu ochii pe jumătate închiși, luptîndu-se să rămînă trează.

- Nu încă, murmură el, așezîndu-se pe pat. Acum vreau să te privesc.

Ea îl zîmbi și-și trecu mîna prin păr.

- Dar arăt îngrozitor.

- Nu-i adevărat. Ești frumoasă. Își trecu palmele peste rotunjimile trupului ei. Ce-aș putea face pentru tine? îi șopti.

- Oricine mă privește ar zice că ai făcut destul, pentru moment. Îl înlănțui cu brațele și-i sprijini capul de pieptul ei. Westcliff, îl șopti ea în păr, n-aș fi putut purta copilul altcuiva.

- E bine de știut.

- Mă simt atât de mare... e al naibii de incomod. E rău dacă spun că nu-mi place să fiu însărcinată?

- Bineînțeles că nu, murmură Marcus, cu fața îngropată te decolteul ei. Nici mie nu-mi place.

Ea zîmbi și îi dădu drumul din îmbrățișare. Se așeză confortabil între perne.

Vreau să știu ce ți-a zis domnul Swift, sperietoarea ambulantă cje ciori.

- Nu l-aș numi chiar sperietoare. Se pare că s-a mai schimbat de când nu l-ai mai văzut.

- Hmm. Lillian era neplăcut surprinsă. Este însă la fel de neatrăgător.

- Nu am suficientă competență să judec asta, dat fiind că frumusețea masculină nu m-a preocupat niciodată.

Dar nu cred că cineva ar putea spune despre el că ntj e atrăgător.

- Așa zici tu?

- Așa cred că ar spune lumea.

Lillian îi întinse o palmă în fața ochilor:

- Cîte degete am ridicat?

- Trei, răspunse Marcus, amuzat Ce vrei să faci, iubita mea?

- Îți verificam vederea. Cred că a cam început să te lase. Uite, urmărește-mi degetul...

- De ce nu-l urmărești tu pe al meu? o întrebă el, ridicându-i cămașa de noapte.

Ea îi prinse mâna și-l privi în ochi.

- Marcus, fii serios. E în joc viitorul lui Daisy!

Marcus se trase înapoi.

-Foarte bine.

- Povestește-mi ce v-ați spus.

- L-am informat scurt pe domnul Swift că nu voi permite nimănui să o facă nefericită pe Daisy. Și i-am cerut să-mi dea cuvîntul lui că nu se va căsători cu ea.

- Îți mulțumesc, Doamnei oftă ușurată Lillian.

- M-a refuzat.

- Ce-a făcut? Nimeni nu îndrăznește să te refuze pe tine.

- Se pare că domnul Swift nu știa asta.

- Ai de gînd să faci ceva, Marcus, nu-i așa? Nu vei permite ca Daisy să fie măritată cu forța cu Swift.

r- Liniștește-te, draga mea. Daisy nu va fi obligată să se mărite împotriva voinței ei. Totuși... ezită Marcus, întrebîndu-se dacă era bine să-i spună adevărul pînă la capăt. Părerea mea despre Matthew Swift e diferită de a ta.

- Părerea mea contează. Îl cunosc mai demult.

- L-ai cunoscut cu ani în urmă. Oamenii se mai

schimbă, Lillian. Cred că mare parte din ce ne-a spus tatăl tău despre el e adevărată. j

- *Ettu*, Marcus? j

îi zîmbi și se băgă sub pilotă. Îi găsi un picior, îl j
trase spre el și începu s-o mîngîie cu vîrfurile 1

degetelor. Ea oftă și se cuibări mai bine între perne.

Marcus se gîndea la tot ce aflase pînă atunci despre Swift. Era un tînăr inteligent, abil și manierat. Genul de om care gîndește înainte de a •! deschide gura. Marcus se simțise mereu în largul lui în compania acestui gen de oameni.

ta prima vedere, el și Daisy nu erau o pereche potrivită. Dar Marcus nu era întru totul de acord cu Lillian, care era de părere că Daisy trebuia să se mărite cu un bărbat la fel de romanțioși de sensibil ca ea. O astfel de uniune nu ar fi avut echilibru. La urma urmei, fiecărei nave îi trebuie o ancoră.

- Trebuie s-o trimitem pe Daisy la Londra, cît mai repede, zise Lillian. Este vîrf de sezon și ea stă îngropată aici, în Hampshire, departe de baluri și serate.

- Ea a ales să vină, îi aminti Marcus, căutându-i celălalt picior. Nu și-ar ierta-o niciodată dacă ar rata nașterea copilului nostru.

- Lasă asta. Mai bine ratează nașterea și cunoaște un tânăr acceptabil. Timpul trece, se va mărita cu Matthew Swift, va pleca cu el la New York și n-o voi mai revedea niciodată...

- M-am gândit și la asta, spuse Marcus. Tocmai de aceea am invitat câțiva tineri la Stony Cross Park, la vânătoare.

- Ai făcut tu asta?

- Am făcut o listă împreună cu St. Vincent și am analizat calitățile fiecărui candidat. Am ales doisprezece. Oricare dintre ei ar fi potrivit pentru sora ta.'

- Oh, Marcus, ești cel mai deștept și mai minunat...

El n-o lăsă să continue cu laudele, amintindu-și de lista făcută.

- St. Vincent e tare cusurgiu, să știi. Dacă era femeie, nici un bărbat nu ar fi fost suficient de bun.

- Nici nu există așa ceva. De aceea noi femeile spunem: „Țintește sus și mulțumește-te cu ce-ai găsit”.

- Așa ai făcut și tu? se îmbufnă el.

Ea zîmbi.

- Nu, domnul meu. Eu am țintit sus și am primit, ceea ce nici nu aș fi putut spera.

Soarele nici nu răsărise când un grup de oaspeți care doreau să pescuiască păstrăvi luaseră deja micul dejun pe terasa din spate și plecaseră, îmbrăcați cu toții în costume din tweed. Slujitori somnoroși îi urmau, ducând undițe, coșuri și cutii din lemn pline cu momeli și ustensile. Aveau încă lipsească aproape toată dimineața, așa că doamnele își puteau continua somnul.

Toate doamnele, cu excepția lui Daisy. Adora să pescuiască, dar știa că avea nevoie de permisiunea domnilor pentru a fi acceptată în grup. În trecut se ducea la pescuit însoțită doar de sora ei, dar acum acest lucru era imposibil.

Daisy se străduise să le convingă pe Evie și Annabelle să vină cu ea la lacul artificial pe care Westcliff îl aprovizionă cu păstrăvi, dar nici una nu se arătase entuziasmată.

- O să vă distrați de minune! le spusese Daisy* Vă învăț eu să pescuiți - e chiar ușor. Nu-mi spuneți că preferați să rămâneți în casă într-o dimineață atât de frumoasă de primăvară!

Se dovede însă că lui Annabelle îi surâdea ideea de a dormi pînă tîrziu. Și pentru că soțul lui Evie se hotărîse să nu mai meargă la pescuit, Evie rămase cu el, în pat.

- Te-ai fi distrat mult mai bine la pescuit, cu mine, îi spusese Daisy.

- Nu cred, răspunsese Evie, hotărîtă.

Supărată și simțindu-se cumva abandonată, Daisy luă micul dejun de una singură și o porni apoi către lac, cu undița preferată, cea cu vârful din os de balenă.

Era o dimineață superbă. Înflorise salvia. Daisy străbătu o pajiște plină de piciorii-cocoșului și de coada șoricelului. Ocoli un dud și atunci observă pe malul lacului doi băieți. Între ei era ceva... un animal sau o pasăre. Să fi fost o gîscă? Creatura protesta și bătea violent din aripi.

- Hei, ce faceți acolo? le strigă Daisy.

Văzînd că au fost descoperiți, băieții o rupseră la fugă.

Daisy se apropie de pasăre. Era o gîscă domestică uriașă, cu pene gri și ciocul portocaliu aprins.

- Biata de tinef zise Daisy văzînd-o că avea un picior legat. Dar cînd se apropie mai mult, gîsca o atacă, fiind oprită de legătura de la picior. Daisy lăsă jos undița, spunînd: Vreau doar să te ajut. Dar cu atitudinea! asta... încearcă să te liniștești. Se apropie încă puțin și văzu care era cauza problemei. Of, Doamne! Neisprăviții ăia mici te puneau să pescuiești în locul lor, așa-i?

Gîsca dădu din cap, încuviințînd parcă.

De picior era înfășurată guta, care avea la celălalt capăt o lingură de tablă găurită și un ac. Dacă nu i-ar fi fost milă de biata gîscă, Daisy ar fi izbucnit în rîs.

Era ingenios. Gîsca era lăsată să înoate pe lac, iar lingura avea să strălucească, pe post de momeală. Dacă vreun păstrăv ar fi fost atras de ea, s-ar fi agățat în ac, iar gîsca l-ar fi adus la mal. . Guta se agățase însă de niște rugi, transformînd pasărea în prizonieră.

Daisy îi vorbi cu blîndețe și se mișcă cu grijă pînă la ea. Pasărea rămase nemișcată, țintuind-o cu un ochi negru, strălucitor.

- Așa, bravo. Apucă guta. Doamne, cît ești de mare! Ai răbdare pînă... au! Gîsca o lovise cu ciocul în braț.

Daisy se trase înapoi. Locul începea să i se învinețească. Se răsti la ea:

- Creatură nerecunoscătoare! Ar trebui să te las așa și să ptec.

Își freca locul dureros și se întreba dacă ar fi putut folosi undița ca să descâlcească guta... dar asta tot nu rezolva problema: cum- să desprindă lingura de pe piciorul gîștei? Trebuia să se întoarcă și să cheme ajutoare.

Se aplecă să ridice undița cînd auzi un zgomot. Apoi pe cineva care fluiera un cîrjtec cunoscut.. Daisy se opri să asculte, amintindu-și melodia. Era un cîntec la modă la New York, chiar în anul plecării ei. *Sffrșful unei zile perfecte.*

Cineva se îndrepta spre ea dinspre rîu. Un bărbat cu hainele pline de apă, cărînd un coș cu pești. Purta o haină sport din tweed care, udă fiind, îi punea în valoare trupul suplu. Pulsul i se accelerează, îl recunoscuse.

Văzînd-o, bărbatul se opri din fluierat. Ochiul lui erau de un albastru mai intens decît cel al âpei sau ai cerului, puși în evidență de chipul bronzat. Își scoase politicos pălăria în fața ei. O clipă, razele soarelui se jucară cu șuvițele părului lui negru.

- La naiba, își zise Daisy. Nu numai pentru că era ultima persoană pe care dorea să o vadă, dar și pentru că era nevoită să recunoască: Matthew arăta senzațional. N-ar fi vrut să-l găsească atît de atrăgător. Nici să fie atît de curioasă în ceea ce-l privea. Era dornică să-i invadeze viața privată, să-i descopere secretele, plăcerile, temerile. Dar de ce nu i păruse interesant pînă acum? Fusese probabil imatură. Poate că nu el era cel care se schimbase, ci ea.

Swift se apropie cu grijă de ea.

- Domnișoară Bowman.

' - Bună dimineața, domnule Swift. De ce nu ești la lac, cu ceilalți?

- Coșul meu e deja plin. Iar dacă continuam așa, le-aș fi stricat plăcerea celorlalți.

- Cît ești de modest! Dar unde ți-e undița?

- Mi-a luat-o Westcliff.

- De ce?

Matthew așeză coșul jos și-și puse pălăria pe cap.

- Am adus-o din America. E din nuc american, are vîrfurile flexibile, din frasin de Kentucky, iar mulina se acționează cu un mîner-pîrghie.

- Mulinetele nu funcționează, spuse Daisy.

-Mulinetele britanice, o corectă Swift. Le-am

mai îmbunătățit, în State. Cînd m-a văzut Westcliff, aproape că mi-a smuls-o din mînă. Acum pes- cuieste cu ea.

Știindu-l pasionat de tehnologie pe cumnatul ei, Daisy zîmbi. Îi simțea privirea lui Swift și deși nu voia să-l privească la rîndul ei, se surprinse făcînd-o.

Era greu să nu și-l amintească mereu pe tînărul odios pe care-l cunoscuse cîndva și să nu-l compare cu bărbatul bine-făcut de acum. Era ca un bănuț nou din cupru* strălucitor, perfect. În lumina dimineții, genele lungi îi adumbreau ochii. Ar fi vrut să-l atingă, să-l mîngîie pe obraz, să-l facă să zîmbească, să-i urmărească conturul buzelor cu vîrfurile degetelor.

Tăcerea se prelungea. Pînă ce se auzi din nou gîsca.

Swift privi pasărea imensă.

- Văd că nu ești singură.

Daisy îi explică ce făceau băieții; iar el zîmbi:

- Deștepți, puștii.

Lui Daisy nu i păru o remarcă plină de compasiune.

- Vreau să ajut pasărea, dar ori de cîte ori mă apropii, mă ciupește. Dacă ar fi fost domestică, poate ar fi fost ceva mai receptivă.

- Gîștele sălbatice nu sînt recunoscute pentru temperamentul lor blînd, îi spuse Swift. Mai ales masculii. Probabil încearcă să-ți arate cine e șeful.

- Mi-a arătat deja, zise ea, frecându-și brațul.

Swift se încruntă la vederea. Vinătăii de pe brațul ei.

- Te-a lovit? Lasă-mă să mă uit.

- Nu-i nimic, începu, ea, dar el se apropiase deja. îi cuprinse încheietura cu degetele mâinii stîngi, în timp ce cu dreapta o mîngîia ușor acolo unde era vîntăia.

- Te învinețești foarte ușor, murmură el, aplecîndu-se spre ea.

Inima lui Daisy bătea necontrolat, rapid. El mirosea bine, a soare, a plante de apă. Iar pe deasupra mai era și mirosul lui bărbătesc, ațîțător, dulce- acrișor. Ea își stăpîni cu greu pornirea de a se lipi de trupul lui... Dorințele mute care o cuprinseseră o A șocau.

își ridică OGHii spre fața lui. Privirile li se întîlniră.

- Eu., se trase de lîngă ei. Ce putem face?

- Cu gîsca? Ridică din umeri. Putem să-t frîngem gîtul și s-o gătim diseară la cină.

Și Daisy și gîsca îl priviră ultragiate.

- Proastă glumă, domnule Swift:

- Dar n-am glumit.

Daisy se interpușe între el și gîscă.

- Mă descurc și singură. Poți pleca.

- Nu te sfătuiesc s-o iei acasă, să-ți țină

companie. Pînă la urmă tot o s-o vezi în farfurie, dacă rămîi un timp suficient de îndelungat aici, la Stony Gross Park.

- Poți să mă consideri ipocrită, dar aș prefera să nu mănînc o gîscă pe care am cunoscut-o.

Deși Matthew nu schița nici un zîmbet, Daisy știa că remarca ei îl amuzase.

- Să tăsăm deoparte întrebările filozofice și să trecem la ceva practic: ce vrei să faci ca s-o eliberezi? O să te umpli de vîntăii.

- Nu și dacă o ții tu. Dacă reușesc să ajung la lingură...

- Nu, replică Matthew ferm. Pentru nimic în lume.

- Niciodată nu mi-a plăcut expresia asta.

- Indiferent cum aș formula, un lucru e cert: n- am de gînd să ajut o gîscă. Se aplecă după coș.

- Te rog, spuse Daisy.

Swift o privi lung.

- *Te rog*, repetă ea.

Nici un gentleman QU poate refuza o doamnă care a folosit de două ori aceste cuvinte.

Murmurînd ceva indescifrabil, Swift puse din nou coșul jos.

Daisy zîmbi, mulțumită.

- Îți mulțumesc.

- Îmi rămîi datoare.

- Normal, îi răspunse Daisy. Nici nu m-aș fi așteptat să faci ceva gratis.

- Iar cînd îți voi cere o favoare nu mă vei refuza, indiferent ce îți-aș cere.

- Să fie ceva rezonabil. Doar nu crezi că aș accepta să mă mărit cu tine doar pentru că ai salvat o biată gîscă.

- Nu va fi vorba de căsătorie, crede-mă, spuse Swift, foarte serios. Își scoase cu greu haina udă.

- Ce faci ? îl întrebă mirată Daisy.

El păru exasperat.

- Doar n-o să las o afurisită de pasăre să-mi strice haina.

- Cîtă grijă, pentru cîteva pene.

- Nu e vorba de pene, răspunse el sec.

Daisy îl privi scoțîndu-și și vesta. Cămașa albă, cambrată, i se lipise de pieptul viguros. Devenise aproape transparentă din cauză că se udase, lăsînd să se vadă abdomenul ferm. Bretelele albe i se sprijineau pe umeri, coborînd pe spatele puternic, își așeză cu grijă hainele pe coș, de teamă să nu le umple de noroi.

Cît de neobișnuită era întreaga situație! Gîsca captivă... Matthew Swift pe jumătate dezbrăcat... Daisy chicoti necontrolat. Degeaba duse repede mîna la gură - era prea tîrziu.

El clătină din cap, dar în final zîmbi. Daisy observase că zîmbetul lui nu dura niciodată prea mult. Se risipea la fel de repede pequm apărea. Era ca și cînd ai fi încercat să surprinzi un fenomen rar, o stea căzătoare.

- Dacă povestești cuiva... vei plăti scump. Cuvintele sunau amenințător, dar în tonul lui mai era ceva... o blîndețe... erotică. Q străbătu un fior.

- Nu spun nimănui, zise Daisy repede. Și eu aș fi pusă într-o lumină la fel de proastă,

Swift întinse mîna spre haină. Scoase din buzunar un briceag și i-l întinse. Își imagina ea, sau într-adevăr degștele lui zăboviseră în palma ei?

- Ce să fac cu el? îl întrebă.

- Tai guta înfășurată pe picior. Ai grijă, e foarte ascuțit. N-aș vrea să tai vreo venă, din greșeală.

- Nu-ți fie teamă, n-o s-o rănesc.

- Eu mă gîndeam la mine, nu la gîscă. Privi spre pasărea care dădea semne de nerăbdare. Dacă-mi - îngreunezi misiunea, diseară vei fr deja pateu.

Gîsca își ridică amenințător aripile, părăind chiar mai mare decît era.

Swift se apropie cu pași hotărîți. Puse un picior pe gută, restrîngîndu-i păsării aria de mișcare. Aceasta începu să se zbată și să sîsfe. Se opri pentru o clipă, înainte de a ataca decisiv, nă- pustindu-se spre el. Swift o prinse, încercînd să-i , evite ciocul. Un nor de pene se ridică în jurul lor.]

- Să n-o sugrumi } strigă Daisy; văzîndu-l cum apucase pasărea de gît. ;

A avut noroc că răspunsul lui Swift a fost acoperit de sunetele scoase de pasăre și de zgomotul făcut de aripi. Cumva, Swift reuși să domolească gîsca. Era plin de pene din cap și pînă în picioare.

- Treci încoace și taie guta! se răsti la ea. ;

Ea îl ascultă grăbită. îngenunche și apucă gîsca de piciorul plin cu noroi. Pasărea se zbătea.

- Pentru numele lui Dumnezeu, haide odată! îl i auzi pe Swift. Apuc-o bine și taie!

Dacă n-ar fi fost gîsca între ei Daisy i-ar fi \ aruncat cîteva priviri tăioase. Apucă ferm piciorul și tăie cu grijă guta, dintr-o singură mișcare. Swift avusese dreptate: briceagul era foarte bine ascuțit.

- Gata, spuse ea triumfătoare, strîngînd briceagul. Poți să-i dai drumul prietenei noastre ‘ înaripate, domnule Swift.

- Mulțumesc, îi răspunse el acid.

Dar cînd deschise brațele să o elibereze, pasărea reacționează neașteptat. Dornică de răzbunare, se întoarse spre el și-l iovi direct în față.

- Au! Swift duse mîna la ochi, în timp ce gîsca se îndepărta, cu un gîgîit triumfător.

- Domnule Swift! Daisy se repezi spre el, îngrijorată. încercă să-i dea mîna deoparte. Să văd!

- N-am nimic, spuse el, frecîndu-se la ochi.

- Să văd! repetă ea, luîndu-i capul între palme.

- La cină o să cer friptură de gîscă, murmură el, întorcîndu-și față.

- N-o să faci asta. Daisy îi atinse cu blîndețe rana de lîngă sprinceană, folosindu-și mîneca pentru a șterge o picătură de sînge. Nu-i frumos să-l mînînci pe cel pe care l-ai salvat. încercă să- și stăpînească rîsul. Ai avut noroc că gîscă asta n-a prea avut precizie. Nu cred să ți se învinețească ochiul.

- Mă bucur că ți se pare amuzant, mormăi el. Să știi că ești plină de pene.

- Ca și tine. Pene mici, gri și albe, i se prinseseră în păr. Ea rîse din nou și începu să-i scoată penele dintre suvițele groase, moi, care îi mîngîiau degetele.

întinse și el mîna spre ea. Părul i se desfăcuse din acele cu care fusese prins. Cu mișcări blînde, el începu să culeagă penele, una cîte una.

Rămaseră tăcuți un minut-două, preocupați de ceea ce făceau. Daisy era atît de concentrată, încît la început nici nu realizase în ce poziție stătea. Era pentru prima oară cînd era suficient de aproape încît să vadă cît de intens era albastrul ochilor lui. Și textura pielii lui, catifelată, arsă ușor de soare.

își dădu seama că el îi evita deliberat privirea, hotărît să găsească și cea mai mică pană din părul ei. Brusc, conștientiza că trupurile lor comunicau, clocoteau. îi simțea forța pe care o emana stînd deasupra ei, respirația lui pe obrazul ei o ardea. Hainele îi erau ude, dar pielea lui era fierbinte ori de cîte ori se atingea de pielea ei.

Rămaseră nemișcați în același timp, prinși într-o semi-îmbrățișare. Fascinată, dezorientată, cu pulsul accelerat,

Daisy se abandona senzațiilor. În părul lui nu mai erau demult pene, dar ea continua să-l mîngîie.

Ar fi fost atît de ușor să o culce pe pămîntul umed, strivind-o sub greutatea, lui. Își ținea genunchii strîns lipiți, dar aceștia îi tremurau, voind parcă să se depărteze, mînați de un instinct primitiv.

Îi auzea respirația grea. El o prinse de brațe și, cu o mișcare scurtă, o ridică.

Daisy încercă să se liniștească. Se aplecă în tăcere, ridică briceagul și i-l întinse.

După ce-l puse în buzunar, Matthew păru preocupat de frunzele care i se lipiseră de pantaloni.

- Cred că ar fi mai bine să mă furișez pe la intrarea servitorilor, spuse Daisy. Dacă mă vede mama, face sigur un atac de panică.

- Eu mă întorc la rîu. Vreau să văd ce-a făcut Westcliff cu undița mea. Și poate mai pescuiesc ceva.

Daisy se încruntă. Îi evita deliberat privirea.

- Credeam că ți-a ajuns cît ai stat pînă la brîu în apa rece, pe ziua de azi, spuse ea.

- Se pare că nu, mormăi el, aplecîndu-se după vestă și haină.

CAPITOLUL 5

Tulburată, Daisy se îndepărta de lacul artificial. N-avea de gînd să povestească nimănui cele întîmplate, chiar dacă i-ar fi iăcut plăcere s-o amuze pe Lillian, relafîndu-i întîlnirea ei cu gîsca. Nu voia însă să spună nimănui că azi cunoscuse un alt Matthew Swift și că se simțise periculos de atrasă de el, pentru scurt timp. Chiar nu era ceva important:

Deși rămăsese o inocentă, Daisy înțelegea că trupul ei putea să-i răspundă Unui bărbat, chiar dacă la mijloc nu era iubire. Așa cum îi răspunsese cîndva lui Cam. Rohan. O tulbura gîndul că și de Matthew Swift era atrasă în același fel. Erau doi bărbați atît de diferiți, unul romantic, celălalt rezervat. Unul dintre ei era un țigan tînăr care-i stîrnise imaginația cu fantezii exotice... celălalt era un om de afaceri ambițios și pragmatic.

, Daisy văzuse o mulțime de tineri dornici de putere pe vremea cînd locuiau pe Fifth Avenue. Erau în căutarea perfecțiunii, a unei soții care să fie gazda perfectă la serate, să se îmbrace impecabil și să producă niște copii perfecți, care aveau să se joace în liniște, la etaj, în împ ce tatăl negocia o nouă afacere în biroul de la parter.

Matthew Swift, mînat de o ambiție fără seamăn și de o minte strălucită, era fără îndoială cel mai exigent dintre ei. Își dorea cu siguranță o soție a cărei singură dorință era să-l ajute să-și atingă scopurile și pe care avea s-o critice aspru cînd făcea ceva care pu-i era pe plac. Nu-și imagina viitorul lîngă un bărbat -ca el.

Exista însă și un argument în favoarea lui: eliberase gîsca.

În vreme ce Daisy se spăla și-și schimba rochia, prietenele și sora ei se adunaseră în salon, la ceai. Stăteau la una din mesele rotunde de la geam.

Ridicără privirile cînd Daisy intră în cameră.

Annabelle o ținea pe Isabelle pe un umăr și o freca ușor pe spate cu mișcări circulare. Mai erau ocupate cîteva mese, în majoritate de femei. Erau prezenți și vreo șase bărbați printre care și lordul St. Vincent.

- Bună dimineața, le spuse Daisy veselă, îndreptîndu-se spre sora ei. Cum ai dormit, draga mea?

- Splendid. Lillian arăta minunat. Avea părul dat pe spate și prins la baza gîtului, într-o plasă roz. Am dormit cu ferestrele deschise. Briza dinspre lac e atît de revigorantă! Ai fost la pescuit de dimineață?

- Nu, răspunse Daisy, încercînd să pară dezamăgită. Doar m-am plimbat puțin.

Evie se aplecă spre Annabelle ca să-t ia copilul din brațe.

- Lasă-mă să o țin eu. Fetița își rodea pumni- șorul. Îi ies dinții, sărăcuța, îi explică ea lui Daisy.

- Toată dimineața s-a agitat, zise Annabelle. Daisy citi în ochii ei frumoși, albaștri, cît era de obosită. Erau ochii unei tinere mame. Iar oboseala nu făcea decît să-i sporească frumusețea. Era asemenea unei zeițe, cu trăsături perfecte.

- Nu-i cam devreme pentru dinți? întrebă Daisy.

- E o Hunt, spuse Annabelle sec. Iar cei din familia Hunt sînt foarte robuști. Din cîte am aflat de la soțul meu, majoritatea copiilor s-au născut avînd deja dinți. Își privi îngrijorată copilul. Cred că ar trebui să mergem de-aici.

O mulțime de priviri dezaprobatoare erau aruncate în direcția lor. Copiii, mai ales cei foarte mici, nu stăteau laolaltă cu adulții. Erau aduși pentru scurt timp, doar ca să fie arătați, în costu- mașe cu volane și panglici, după care erau trimiși înapoi în camera lor.

- Prostii, zise Lillian, cu voce tare. Isabelle nu plînge, nu țipă. E doar puțin agitată. Cred că ar trebui să fim cu toții puțin mai toleranți.

- Să mai încercăm o dată cu lingurița, murmură Annabelle, cu vocea marcată de îngrijorare. Scoase o linguriță din argint dintr-un bol cu gheață și i se adresă lui Daisy: mama m-a sfătuit să încerc cu asta. Spune că ar fi avut efect la fratele meu, Jeremy.

Daisy se așeză lângă Evie, privind cum fetița mușca cu putere lingurița. Îi dădură iacrîmile și fețișoara rotundă i se înroși.

- Ar trebui să doarmă puțin, zise Annabelle. Dar o doare prea rău ca să poată adormi.

- Biata de ea!

În timp ce Evie încerca să liniștească copilul, în capătul celălalt al camerei se iscă rumoare. Intrarea cuiva provocase interes. Daisy se întoarse și văzu silueta înaltă a lui Matthew Swift,

Deci nu se întorsese la rîu. Probabil așteptase pînă ce ea se îndepărtase, apoi se îndreptase spre conac, fără a fi obligat să o însoțească.

Ca și tatăl ei, Swift o găsea prea puțin interesantă. Daisy își spuse că nu trebuia să-i pese, dar gîndul o răni.

El se schimbase într-un costum gri închis, călcat impecabil, la care asortase o vestă albă și o cravată neagră, cu un nod foarte conservator. Deși în Europa era la modă ca bărbații să-și lase părul să crească ceva mai lung, se părea că stilul acesta nu ajunsese pînă în America. Matthew Swift era tuns scurt și era proaspăt ras. Avea aerul unui băiețandru.

Daisy îl privea pe furiș în timp ce el făcea noi cunoștințe. Surprinse expresiile de încîntare ale domnilor mai în vîrstă și pe cele pline de gelozie ale celor mai tineri. Și felul în care îl priveau femeile...

- Dumnezeu! murmură Annabelle. Cine e?

- Domnul Swift, îi răspunse sec Lillian.

Annabelle și Evie făcură ochii mari.

- Cel pe care-l descriai ca fiind un pachet de oa-oase? întrebă Evie.

- Cel care era la fel de incitant ca o farfurie de spanac ofilit?

Lillian se strîmbă. Își luă privirea de la Swift și-și mai puse puțin zahăr în ceai.

- Poate că nu este chiar atît de hidos precum vi l-am descris, recunosc. Dar nu vă lăsați păcălite de aparențe.

Odată ce-l veți cunoaște mai bine, vă veți schimba complet părerea.

- C-cred că sînt aici vreo cîteva do-domnișoare care chiar ar vrea să-l cunoască mai bine, remarcă Evie, făcînd-o pe Annabelle să izbucnească în rîs.

Daisy aruncă o privire rapidă peste umăr și-i dădu dreptate. Doamnele se agitaCi, chicoteau și-i întindeau cîte o mîină înmănușată.

- Și toată agitația asta numai pentru că e american, deci o noutate, bombăni Lillian. Dacă erau frații mei aici, nici nu l-ar fi băgat îh seamă pe domnul Swift.

Daisy ar fi yrut să fie de acord, dar nu credea că vreunul dintre frații lor ar fi avut *același* efect. Ei erau moștenitorii unei imense averi, dar nu aveau finețea atent cultivată a domnului Swift.

- Se uită încioace, le anunță Annabelle. S-a încruntat și el ca și ceilalți. Copilul se agită prea tare. Trebuie să-l iau de aici...

- Nu plecați nicăieri, porunci Lillian. Este casa *mea*, iar tu ești prietena *mea*. Cei pe care-i deranjează zgomotul făcut de un copil sînt liberi să plece.

- Vine încioace, șopti Evie. Șșt.

Încordată, Daisy se uita fix fa ceașca de ceai.

Swift se apropie de masa lor. Se înclină politicos.

- Ce plăcere să vă revăd, doamnă, îi spuse lui Lillian. Vă rog să primiți felicitările mele pentru căsătoria cu lordul Westcliff și pentru... Ezită. Deși era absolut evident că Lillian era însărcinată, ar fi fost o impolitețe să pomenească asta. ...Arătați superb, continuă el.

- Sînt mare cît o magazie, îi răspunse sec Lillian.

Swift strînse din dinți, ca să nu zîmbească.

- Dimpotrivă, spuse blînd, apoi privi spre Annabelle și Evie. Amîndouă așteptau ca Lillian să facă prezentările.

Lillian se achită de sarcină fără prea mare tragere de inimă.

- Dînsul este domnul Swift. Vi le prezint pe doamna Simon Hunt și pe lady St. Vincent.

Swift se aplecă să-i sărute mîna lui Annabelle. Ar fi procedat la fel și cu Evie, dar ea ținea în brațe copilul. Isabelle se agita din ce în ce mai mult. Trebuiau neapărat să facă ceva.

- Ea este fiica mea, Isabelle, se scuză Annabelle. îi dau dinții.

Scăpăm repede de el, își spuse Daisy. Bărbații erau îngroziți de pînsetele copiilor.

- Ah. Swift începu să se caute prin buzunare, dînd la iveală o întregă colecție. Ce Dumnezeu avea acolo? Îl urmări cum scotea pe rînd briceagul, o bucată de gută, o batistă curată.

- Ce faci? Îl întrebă Evie, zîmbind.

- Încerc să improvizez. Puse o bucată de gheață în batistă, o înfășură strîns și o legă cu puțină gută. Puse briceagul la loc în buzunar și se aplecă spre fetiță.

Evie făcuse ochii mari. Cele patru femei priveau mirate cum Swift o luă în brațe pe Isabelle, cu mișcări pricepute. Îi dădu batista cu gheață, pe care o duse imediat la gură, fără să Contenească din plîns.

Fără să ia în seamă privirile tuturor, Swift se apropie de fereastră, murmurîndu-i ceva copilului. Părea că-i spune o poveste. După un minut-două, copilul se liniști.

Cînd Swift se întoarse la masă, Isabelle era pe jumătate adormită, dar nu dădea drumul batistei.

- Vai, domnule Swift! exclamă Annabelle recunoscătoare, luîndu-și copilul în brațe. Ce idee bună! Mulțumesc.

- Dar ce-i spuneai acolo? Îl întrebă Lillian.

- I-âm povestit despre înțelegerea de la Buttonwood, din 1792. Cu lux de amănunte^

- Ce înțelegere? Întrebă Daisy, intervenind în discuție.

Swift îi aruncă o privire lipsită de orice expresie. Pentru o clipă, Daisy se întrebă dacă celeîntîm- plate ceva mai devreme erau reale, dacă nu cumva visase. Dar pielea ei mai păstra încă senzația trupului lui puternic lipit de al ei.

- În urma acestei înțelegeri s-a înființat Bursa din New York, zise Swift. La început, domnișoara Isabelle apărut interesată de subiect, dar cînd am ajuns la structura taxelor și-a cam pierdut interesul.

- Înțeleg. Ai plictisit bietul copil. De aceea l-a luat somnul.

- Și nu m-ai auzit vorbind despre crahul din 137. E mai ceva ca laudanum-ul.

Daisy chicoti, privind în ochii lui albaștri, strălucitori. El îi zîmbi, la fel de fugar. Figura i se îmblînzise.

O mai privi preț de cîteva clipe, de parcă ceva din ochii ei îl fascina. Se întoarse brusc și se înclină:

- Vă las să vă savurați ceaiul. Doamnelor, mi-a făcut plăcere. Privi spre Annabelle și adăugă cu un ton grav: aveți o fetiță minunată, doamnă. O să-i trec cu vederea că nu mi-a apreciat, prelegerea despre afaceri.

- Sînteți foarte amabil, domnule, îi răspunse

Annabelle, amuzată. •

Swift se îndreptă spre celălalt capăt al încăperii, în timp ce ele se prefăceau a fi ocupate: mai puneau zahăr în ceai, deși nu era nevoie, își rearanjau șervețul din poală.

Evie vorbi prima:

^ Ai avut dreptate, i se adresă lui Lillian. E absolut îngrozitor.

- Da, încuviință Annabelle. Cînd îl vezi, primele cuvinte care îți trec prin minte sînt „spanac ofilit”.

- Tăceți, amîndouă, le spuse Lillian și mușcă dintr-o felie de pîine prăjită.

Lillian insistă ca Daisy să o însoțească după- amiază pe pajiștea dinspre est, acolo unde majoritatea tinerilor jucau bile. În nod normal, pe Daisy n-ar fi deranjat-o, dar tocmai ajunsese la un pasaj captivant din noul roman despre o guvernantă pe nume Honoria, care se .întîlnise în rhapsardă cu o fantomă. *Cine ești?* întrebuse Honoria, holbîndu-se la fantoma care semăna izbitor cu fostul ei iubit, lordul Clayworth.

- La naiba! se plînsese Daisy. Tocmai ajunsesem la partea cea mai interesantă!

- Chiar în clipa aceasta pe pajiște sînt cel puțin șase tineri care participă la joc, îi replică Lillian. E mai interesant să fii acolo, decît să stai singură și să citești.

- Dar nu știu să joc!

- E perfect. Roagă-i să te învețe. Dacă există un IjLicru pe care să-l prefere bărbații, acela este să-i explice unei femei ce are de făcut.

Se apropiară de terenul de joc, la marginea căruia fuseseră așezate, scaune și mese pentru privitori. Un grup de jucători rostogoleau câteva bile mari din lemn, izbucnind în râs ori de câte ori una dintre ele cădea în șanțul de la marginea terenului.

- Hmm, mormăi Lillian. Competiția a început de}a. Daisy le recunosc pe cele trei femei la care se referea sora ei: domnișoara Cassandra Leighton, lady Miranda Dowden și Elspeth Higginson, N-aș fi vrut să invit nici o femeie nemăritată la Hampshire, spuse Lillian, dar Westcliff a zis că ar bate la ochi. Din fericire, ești mai frumoasă decât ele. Chiar dacă ești scundă.

- Nu sînt scundă, protestă Daisy.

- Ești minionă.

- Nici cuvîntul acesta nu-mi place. Mi se pare trivial.

- Tot mai bine decât pipernicită, zise Lillian. Și e singurul cuvînt care-mi mai vine în minte cînd vreau să-ți descriu statura. Zîmbi văzînd-o cum se strîmba. Nu mai face fața asta, dragă. Poți să-l alegi pe oricare dintre tinerii aceștia și... *la naiba!*

- Ce e?

- Joacă și *ei*.

Nu era nevoie să întrebe cine era *el*... tonul lui Lillian îi dezvăluise identitatea.

Privind spre grup, Daisy îl văzu pe Matthew Swift la marginea terenului, alături de alți tineri, supraveghind măsurarea distanțelor dintre bile. Ca și ceilalți, era îmbrăcat cu pantaloni deschiși la culoare, cămașă albă și vestă. Era suplu, în formă, iar postura lui emana încredere.

Nimic nu scăpa privirii lui. Părea să ia jocul foarte în serios. Matthew Swift era genul de bărbat care nu se mulțumea cu puțin, chiar dacă era vorba doar de un joc.

Daisy era sigură că viața lui de zi cu zi era o competiție. Iar asta nu se potrivea cu tinerii privilegiați din Boston sau New York, cunoscuți de-ai ei, care erau conștienți că nu erau nevoiți să muncească nici măcar o zi din viața lor. Se întrebă dacă el făcuse vreodată ceva doar așa, de plăcere.

- Încearcă să vadă cine a aruncat bila cel mai aproape de cea albă din capăt, îi explică Lillian.

- Cum de știi atîtea despre joc? o întrebă Daisy.

Lillian zîmbi.

- Westciiff m-a învățat să joc. E afît de bun că preferă să stea pe margine* pentru că ar cîștiga mereu.

Se apropiară de scaunele pe care erau așezați Westciiff, Evie, lordul St. Vincent, un general în vîrstă și soția acestuia. Daisy încercă să se așeze și ea, dar Lillian o îmbrînci spre terenul de joc.

- Du-te! o îndemnă cu același ton cu care și-ar fi trimis cîinele după un băț.

Ofînd, Daisy aruncă o privire spre romanul neterminat și înaintă. îi cunoscuse deja pe vreo trei dintre tineri, cu alte ocazii. Pe domnul Hollirigberry, un bărbat plăcut la vreo treizeci de ani, cu fața rotundă, puțin durduliu dar totuși atrăgător; Și pe domnul Mardling, cu o constituție athletică, părul blond, ondulat și ochi verzi.

Erau și doi bărbați pe care nu-i mai văzuse pînă atunci la Stony Cross. Domnul Alan Rickett, cu alură de școlar, cu ochelari și hainele mereu ușor boțite... și domnul Llandrindon, un domn frumos, de statură medie.

Llandrindon se apropie imediat de Daisy, ofe- rindu-se să-i explice regulile jocului. Daisy încercă Să nu se uite peste umăr la domnul Swift, care era înconjurat de femei. Acestea chicoteau, flirtau, îl întrebau cum să țină bila, cîți pași să facă înainte de a o arunca.

Swift nu părea să o fi văzut pe Daisy. Dar în clipa în care ea se întoarse să ia o bilă din grămadă, simți ca o arsură în ceafă. Știu că el o privea.

Daisy regreta că-l rugase să o ajute să elibereze gîsca. Acel episod declanșase ceva care-i scăpase de sub control. *Ești ridicolă*, își spuse Daisy. *Joacă!* Se strădui să asculte cu atenție explicațiile lordului Llandrindon.

Văzînd ce se petrecea pe teren, Westcliff comentă cu voce joasă:

- Se înțelege bine cu Llandrindon, se pare. E promițător. El e de vîrsta potrivită, e educat și mereu bine-dispus.

Lillian îl studia atentă pe Llandrindon, de la distanță. Era și de înălțimea potrivită, nu era prea înalt pentru Daisy.

- Are un nume tare ciudat. Mă întreb de unde e de loc.

- Din Thurso, îi răspunse lordul St. Vincent. Evie era așezată între ei, despărțindu-i.

Lillian și St. Vincent încheiaseră recent un armistițiu, după o serie de conflicte din trecut. Deși nu-l plăcuse niciodată, Lillian hotărâse să-l tolereze pe St. Vincent, vechi prieten de-al lui Westcliff.

Lillian știa că soțul ei ar fi renunțat la prietenia cu St. Vincent, de dragul ei. Dar îl iubea prea mult ca să-i ceară asta. iar prezența tui îi era benefică lui Westcliff. Era isteț, plin de umor și reușea să aducă un soi de echilibru în viața iui Westcliff, atât de solicitantă.-

Marcus era unul dintre cei mai puternici oameni din Anglia și avea nevoie de oameni care să nu-l ia foarte în serios.

Un alt argument în favoarea lui St. Vincent era că părea a fi un soț burt pentru Evie. Părea s-o idolatrizeze, chiar. Nimeni nu și i-ar fi imaginat împreună: pe Evie cea timidă și pe St. Vincent, libertinul fără inimă. între ei se născuse însă o atracție puternică.

St. Vincent era un bărbat sigur pe el, sofisticat, de o frumusețe atât de izbitoare, încât oamenilor li se tăia respirația privindu-i. A fost însă de ajuns un singur cuvânt din partea lui Evie. Chiar dacă relația lor era mai tăcută, mai puțin deschisă decât cele ale soților Hunt sau Westcliff, pe ei îi lega o pasiune intensă.

Atîta vreme cît Evie era fericită, Lillian avea să fie amabilă cu St. Vincent.

- Thurso, repetă Lillian, suspicioasă, uitîndu-se spre soțul ei. Nu pare a fi în Anglia.

Cei doi se priviră cu subînțeles. Marcus îi răspunse:

- E în Scoția.

Lillian se încruntă:

- în Scoția? Dar nu are deloc accent!

- Și-a petrecut copilăria în Anglia, la internat, apoi a studiat la Oxford, zise St. Vincent.

- Hmm. Lillian nu știa prea multe despre Scoția, iar de Thurso nu auzise chiar niciodată. Unde este exact acest Thurso? Chiar lângă graniță?

- Mult mai la nord. Lângă insulele Orkney, îi explică Westcliff.

- în extremitatea nordică a continentului? Lui

Lillian nu-i venea să creadă. Făcu un efort să-și păstreze tonul coborît. Era furioasă. De ce n-o trimiți mai bine în Siberia? Ar fi oricum mai cald! Dumnezeu! Cum de l-ați ales pe Llandrindon dintre atîția candidați?

- Am fost nevoiți, protestă St. Vincent. Are trei moșii și o herghelie de cai pur-șînge. Iar cînd vine la club, profitul dintr-o singură noapte este de peste cincizeci de mii.

- Este deci un cheltuitor, se întristă Lillian.

- Cu atît mai potrivit pentru Daisy, zise St. Vincent. Cîndva va avea nevoie de banii voștri.

- Nu mă interesează argumentele voastre. Ideea era ca sora mea să rămînă în aceasfă țară. Cît de des ne vom vedea, dacă ea va locui în afurisita aia de Scoție?

- E totuși mai aproape decît America, remarcă Westcliff.

Lillian se întoarse spre Evie, căutînd un aliat:

- Spune și tu ceva, Evie!

- Nu contează de unde este lordul Llandrindon, spuse ea cu blîndețe. Pentru că Daisy nu se va mărita cu el.

-Cete face să crezi asta? o întrebă Lillian.

- E doar o senzație...

în dorința de a termina partida ca să se poată întoarce la romanul ei, Daisy prinsese rapid regulile. Primul jucător arunca bila albă cît mai departe, spre marginea terenului, avînd grijă să nu cadă în șanț. Trebuia apoi să arunci trei bile cît mai aproape de cea albă.

Era dificil, din cauză că bilele erau teșite pe o parte în mod deliberat, așa că nu se rostogoleau niciodată în linie dreaptă. însă Daisy reușise rapid să compenseze asimetria bilelor, orientînd partea teșită mai spre stînga sau mai spre dreapta/ după cum eră nevoie. Se grăbea să termine partida și să se întoarcă la Honoria și la fantomă.

Pentru că la joc participau femei și bărbați în număr egal, echipele erau formate din doi jucători. Daisy făcea echipă cu Llandrindon, care era un jucător priceput.

- Joci foarte bine, domnișoară Bowman, exclamă lordul Llandrindon. Sigur n-ai mai jucat pînă acum?

- Niciodată, îi răspunse Daisy veselă. Ridică o bilă și o întoarse cu partea teșită spre dreapta. Cred că explicațiile tale sînt de vină. Făcu doi pași spre linia de aruncare* se lăsă spre spate și aruncă hotărîtă bila. Aceasta

lovi o bilă a adversarilor, îndepărtînd-o, și se opri la cinci centimetri de bila albă. Cîștigaseră runda.

- Bravo, zise domnul Rickett, ștergîndu-și ochelarii. Și-i puse din nou la ochi, îi zîmbi lui Daisy și continuă: te miști cu multă grație, domnișoară Bowman. E o plăcere să vezi atîta îndemînare.

- Nu cred că e vorba de îndemînare. Mai degrabă e norocul începătorului.

Lady Miranda, o tînă ră blondă, subțire, cu tenul asemenea porțelanului își examina cu îngrijorare mîinile:

- Gred că mi-am rupt o unghie.

- Vino să te așezi, sări Rickett. Era atît de preocupat, că ai fi zis că-și rupsese mîna, nu doar **o unghie**.

Daisy își zise că ar fi fost mai bine să fi pierdut deliberat runda, ca să nu fi fost nevoită să mai joace una. L-ar fi nedreptățit înșă pe partenerul ei. Iar lordul Llandrindon părea foarte încîntat de succesul lor.

- Să vedem care ne vor fi adversarii în runda finală, spuse Llandrindon.

Priviră spre cele două perechi rămase în competiție: domnul Swift și domnișoara Leighton jucau împotriva domnului Mardling și a domnișoarei Higginson. Domnul Mardling era un jucător inconstant, care alterna lovituri excepționale cu altele stîngace, în timp ce domnișoara Higginson era mai constantă. Cassandra Leighton juca îngrozitor, iar acest lucru o amuza enorm. Chicotise pe toată durata jocului, dar acest lucru nu părea să-l deranjeze pe Matthew Swift.

Swift era un jucător agresiv care-și calcula cu grijă fiecare aruncare. Daisy îl observă lovind hotărît bilele adversarilor, pentru a le îndepărta.

- E un jucător formidabil, comentă lordul Llandrindon. Crezi că-l putem învinge? o întrebă pe Daisy.

Brusc, Daisy uită de romanul care o aștepta. Era nerăbdătoare să joace împotriva lui Matthew. Swift.

- Va fi dificil. Dar putem încerca, nu-i așa?

Llandrindon rîse.

" - Bineînțeles.

Swift și domnișoară Leighton cîștigară runda. Adversarii lor părăsiră terenul în aplauzele tuturor.

Cei patru jucători rămași în competiție se apropiară de linia de aruncare. Fiecare echipă urma să arunce patru bile, cîte două de fiecare jucător. Cînd Daisy se întoarse cu fața spre Matthew, el o privi de parcă abia atunci o vedea pentru prima oară. Privirea lui directă, provocatoare, făcu ca inima lui Daisy să-i sară din piept. O șuviță îi căzuse pe frunte, iar pe obraji bronzați se zăreau cîteva broboane de sudoare.

- Să dăm cu banul, să vedem cine începe, sugeră lordul Llandrindon.

Swift încuviință, luîndu-și privirea de la Daisy.

Cassandra Leighton țipă încîntată, pentru că ei erau primii. Cu multă îndemînare, Swift rostogoli bila albă, plasînd-o într-o poziție excelentă.

Domnișoara Leighton ridică o bilă și o ținu lîngă pieptul generos, în încercarea de a-i atrage atenția partenerului ei - o suspecta Daisy.

- Trebuie să mă sfătuiești, domnule Swift. îi arunca priviri neajutorate. Să arunc cu partea teșită spre dreapta sau spre stînga?

Swift veni lîngă ea și-i rearanjă bila în mîna. Domnișoara Leighton radia din cauza atenției pe care i-o dădea el. El o sfătui în șoaptă, arătîndu-i cum să arunce. Cassandra se aplecă spre el pînă ce capetele aproape că li se atinseră. Daisy era tot mai iritată. Parcă o strîngea ceva de gît.

Într-un final, Swift se îndepărtă. Domnișoara Leighton făcu cîteva pași grațioși și aruncă bila. Dar lovitura a fost slabă, iar bila s-a oprit chiar în mijlocul terenului. Jocul urma să fie mai dificil de-acum, asta dacă cineva nu avea să-și sacrifice una dintre lovituri pentru a o îndepărta.

- Dă-o naibii de treabă! mormăi Daisy.

Domnișoara Leighton nu se mai oprea din chicotit:

- Oh, Doamne! Am stricat totul, nu-i așa?

- Chiar deloc, îi răspunse Swift. Provocările sînt cele care înfrumusețează jocul.

Iritată, Daisy se întrebă de ce era el atît de drăguț cu domnișoara Leighton. Nu părea genul de bărbat care să fie atras de o femeie prostuță.

- E **rîndul tău, îi zise Llandrindon, întinzîndu-i o bilă.**

Ea o cuprinse cu degetele, rotind-o pînă ce simți că o ținea bine. Se uită spre bila albă, imaginîndu-șt traiectoria pe care ar fi vrut să o urmeze bila ei. Făcu trei pași, se lăsă spre spate și aruncă cu putere. Bila făcu o mișcare

semicirculară, evitînd-o

pe cea a domnișoarei Leighton, și se opri chiar în fața bilei albe.

- Extraordinar! exclamă Llandrindon, în timp ce toți spectatorii aplaudau.

Daisy se uită rapid spre Matthew. El zîmbea slab, dar o privea pătrunzător. Timpul se opri în toc.

Lui Daisy nu i mai întîmplase să fie privită astfel de un bărbat.

- Ai vrut să arunci așa? o întrebă Swift cu blîndețe. Său ai avut noroc?

- Așa am vrut, îi răspunse Daisy.

- Mă îndoiesc.

- De ce? izbucni Daisy. ■

- E imposibil ca o novice ca tine să calculeze și /
să reușească o asemenea aruncare. \

- îmi pui la îndoială onestitatea, domnule? Fără să-i aștepte răspunsul, Daisy strigă spre sora ei, care îi privea: Lillian, am mai jucat eu vreodată acest joc?

- Niciodată, răspunse Lillian cu emfază.

Daisy se întoarse spre Swift și-l țintui provocator cu privirea.

- Ca să reușești o asemenea lovitură ar trebui ■

să calculezi unghiul sub care să arunci, rezistența ierbii, punctul de întoarcere al bilei. Să iei în calcul 1 și
posibilitatea unei pale de vînt din față. Iar pentru \ toate acestea e nevoie de experiență. 1

- Așa joci tu? îl întrebă Daisy. Eu doar îmi 'i imaginez cum aş vrea să se rostogolească bila și : arunc.

- Noroc și intuiție? O privi superior. Nu poți câștiga astfel o partidă.

Daisy se dădu un pas înapoi și își încrucîșă brațele.

- E rîndul tău.

Swift se aplecă și ridică o bilă. Se apropie de linia de aruncare și privi atent terenul. Chiar decă era ușor vexată, Daisy simți un fior de plăcere pri- vindu-l. Examinîndu-și această senzație se întrebă cum de el ajunsese să aibă o asemenea influență asupra ei. Doar la vederea lui o treceau fiorii.

Swift aruncă bila cu o mișcare hotărîită. Traectoria ei o reproducuse întocmai pe cea a bilei lui Daisy; o lovi pe aceasta și-i luă locul, în fața bilei albe.

^ Mi-a aruncat bila în șanț, protestă Daisy. Are voie?

- Da. E cam fără scrupule, dar e permis, spuse Llandrindon. Termenul corect este „bilă moartă”.

- Bila mea e moartă? întrebă Daisy indignată.

Swift se întoarse spre ea:

- Niciodată să nu-i provoci adversarului doar o rană minoră.

- Numai tu îl puteai cita pe Machiavelli în timpul unui joc de bile, zise Daisy printre dinți.

- Scuze, zise lordul Llandrindon, politico. Cred . că este rîndul meu. Văzînd că nici unul nu-i dădea atenție, ridică din umeri și se îndreptă spre linie. Bila Tui se opri după ce trecu de cea albă.

- Eu joc doar la câștig, îi spuse Swift lui Daisy.

-- Dumnezeule mare! exclamă Daisy exasperată.

Parc-ai fi tata. Te-ai gîndit vreodată că toți ceilalți

pot juca doar de amuzament? Că poate fi un mod plăcut de a-ți petrece timpul? Chiar totul trebuie să se asemene unui conflict pe viață și pe moarte?

- Dacă nu joci ca să câștigi ce rost are să mai joci?

Văzînd că Swift nu-i mai dădea deloc atenție, Cassandra interveni:

- Cred că e rîndul meu, domnule Swift. Ești amabil să-mi aduci o bilă?

Swift se conformă fără ca măcar să o privească. Atenția îi era atrasă de expresia lui Daisy. Părea tensionată.

- Poftim, zise el scurt și-i întinse Cassandrei bila.

- M-ai putea sfătui.. . începu domnișoara Leighton, dar vocea i se stinse. Daisy și Swift continuau să se ciorovăiască.

- în regulă, domnule Swift, zise Daisy cu răceală. Dacă trebuie neapărat ca totul să se transforme într-un război, ei bine, de război vei avea parte. Vom juca pe puncte. Nici nu-și dădu seama dacă el se apropiase de ea sau ea de el, cert era că stăteau foarte aproape. El se aplecă spre ea:

- Nu mă poți învinge, îi șopti ~~Swift~~ Este o novice și pe deasupra ești femeie. Ar fi nedrept să joc fără handicap.

- O ai ca parteneră pe domnișoara Leighton. Mi se pare un handicap **suficient**. Dar ce vrei să insinuezi? Că femeile nu pot juca tafel de bine ca bărbații?

- Mu insinuez. Spun de-a dreptul.

Daisy era scandalizată. Îi venea să-l trîntească la pămînt.

- Război, repetă ea în timp ce-și relua locul pe teren.

Chiar și după mulți ani partida a rămas catalogată drept cel mai sîngeros război purtat vreodată pe terenul de la Stony Cross. Au ajuns la treizeci de puncte, apoi la cincizeci, după care Daisy a pierdut șirul. Se luptau pentru fiecare centimetru de teren. Își calculau fiecare lovitură de parcă de ea ar fi depins soarta unei națiuni. Dar cel mai mult se străduiau să arunce în șanț bila adversarului.

- E moartă! strigă Daisy după o lovitură bine executată.

- Trebuie să-ți reamintesc, domnișoară Bowman, că scopul acestui joc nu este să mă dai pe mine afară de pe teren. Ci să arunci cît mai aproape de bila albă.

- Aș arunca dacă te-ai da naibii din calea mea și nu m-ai bloca mereu! La auzul limbajului ei, domnișoara Leighton se înecă. Ei nu-i stătea în obicei să vorbească urît. Numai că în condițiile de față nu mai reușea să-și păstreze calmul.

- Dacă nu mă dai afară de pe teren nu te mai dau nici eu, se oferi Swift.

Daisy se gîndi puțin la oferta lui. Îi făcea însă prea mare plăcere să-i trimită bilele în șanț.

- în nici un caz!

- Foarte bine. Ridică o bilă și o aruncă cu atîta putere, încît cealaltă cedă cu un zgomot scurt.

Daisy rămase cu gura căscată văzîndu-și bila desfăcută în două.

- Mi-ai spart-o! exclamă ea, strîngînd din pumni. Și nici măcar nu era rîndul tău! Era rîndul domnișoarei Leighton!

- Nu-i nimic, zise Gassandra. Sînt mulțumită dacă aruncă în locul meu... e un jucător atît de bun și... se opri, dîridu-și seama că nu o asculta nimeni.

- E rîndul tău, îi spuse Swift lordului Llandrindon, care părea uimit de turnura pe care o luase jocul.

- Ba nu! Daisy îi smulse bila din mînă, E un gentleman adevărat și nu te-ar da afară din teren. Dar eu nu sînt!

- Cu siguranță nu ești un gentleman, încuviință

Swift.

Daisy se apropie de linie și aruncă bila cu toată puterea. Aceasta lovi bila lui Swift, care se opri în șanț. Îi aruncă o privire răzbunătoare, la care el îi răspunse cu un rînjit.

- Ești capabilă de performanțe remarcabile, domnișoară Bowman, remarcă Llandrindon. N-am mai văzut un începător care să se descurce atît de bine. Cum de reușești să imprimi de fiecare dată traiectoria perfectă?

- Acolo unde este dorință dificultățile nu pot învinge, răspunse ea, atentă la expresia lui Swift. El se crispa, semn că recunoscuse citatul din Machiavelli.

Și partida continuă. Și continuă. Începuse deja să se însereze. Rînd pe rînd plecară lordul Llandrindon, domnișoara Leighton și majoritatea privitorilor. Și Westcliff ar fi vrut să se retragă, dar Daisy și Swift îi tot cereau să-i arbitreze, pentru că doar în judecata lui aveau încredere.

Trecu o oră, apoi încă una. Erau prea absorbiți de joc ca să ia în seamă foamea sau oboseala. La un moment dat începură chiar să se complimenteze reciproc, deși cam printre dinți. Swift îi laudă una dintre lovituri, ea admira felul în care el calcula traiectoria, cu capul ușor aplecat și ochii strînși. Era fascinată. Rareori i se mai întîmplase ca viața ei reală să fie mult mai palpitantă decît fanteziile pe care i le oferea lectura.

Dar de data aceasta era.

- Copii - le spuse Westcliff ridicîndu-se de pe scaun și întinzîndu-se - pentru mine e deja prea mult. Puteți continua dacă vreți, dar eu plec.

- Și cine va mai arbitra? protestă Daisy.

- Oricum de mai bine de jumătate de oră n-a mai ținut nimeni scorul, îi răspunse el. Așa că nu mai aveți nevoie de mine.

- Ba avem, spuse Daisy și se întoarse spre Swift. Cît e scorul?

- Nu știu. O privi amuzat. Cred că ai învins.

- N-am nevoie de favorurile tale. Ai mai multe puncte, asta e. Știu să-mi accept înfrîngerea. Face parte din

regula jocului.

- Dar nu-ți fac nici o favoare. Am fost egali pînă ... își scoase ceasul din buzunar... pînă acum două ore.
- Dar apoi mi se pare că ai luat conducerea.
- Iar după a treia rundă ai egalat.

- Ajunge! se auzi de pe margine vocea lui Lillian. Plecase la un moment dat să se odihnească iar acum îi găsea tot aici. V-ați pîndit toată după- amiaza, ca niște copoi, iar acum vă certați pentru că nu știți cine a învins. Dacă nu vă oprește nimeni, veți continua pînă la miezul nopții. Daisy, ești plină de praf iar părul îți e răvășit. Du-te imediat în casă și aranjează-te. *Acum!*

- Nu e nevoie să țipi, îi răspunse Daisy cu blîndețe și o urmă.

Swift se aplecă să pună bilete la locul lor.

- Lasă-le, îi zise Westcliff. Vor face ordine servitorii. Tu mai bine pregătește-te de dna care se va servi peste o oră.

Matthew lăsă bilele și îl însoți pe Westcliff spre casă. Urmări cu privirea silueta fragilă a lui Daisy pînă ce aceasta dispăru.

Westcliff îi surprinsese privirea.

- Ai un fel aparte de a curta o femeie, comentă el. Nu m-aș fi gîndit s-o bat pe Daisy labile ca să-i atrag atenția. Se pare că a funcționat.

Matthew **nu-și ridi Gă ochii din pămînt:**

- Dar nu-i fac curte domnișoarei Bowman.
- înseamnă că v-ari interpretat eu greșit pasiunea pentru joc.

Matthew îl privi defensiv:

- Recunosc că mă intrigă. Dar asta nu înseamnă că vreau să mă însor cu ea.

- Surorile Bowman sînt foarte periculoase. Mai întîi îți atrag atenția și ți se par cele mai provocatoare persoane din cîte ai cunoscut. Mai apoi descoperi însă că, indiferent cît de tare te scot din minți, abia aștepti să le revezi. E ca o boală incurabilă, care avansează lent, cuprinzînd întreg corpul. După care începe să ți se facă dor. Orice altă femeie ți se pare insipidă, plicticoasă. O dorești, dar în același timp simți că te înnebunește. Te gîndești numai la ea...

- N-am idee despre ce vorbești, îl întrerupse Matthew. Pălise. Nu avea de gînd să cedeze în fața unei boli incurabile. Un bărbat are mai multe opțiuni. Indiferent ce-ar fi crezut Westciiff, nu era mai mult decît o dorință fizică. O dorință imensă, care te aducea în pragul nebuniei... care putea fi învinsă doar prin puterea minții.

- Dacă spui tu... îi zise Westciiff, fără să pară prea convins.

”

CAPITOLUL 6

Matthew stătea în fața oglinzii și își înnodea atent cravata. Îi era foame, dar gîndul de a se așeza la masa lungă, formală, îi dădea un sentiment de neliniște. Se simțea ca și cum ar fi pășit pe o scîndură subțire, suspendată în aer, la mare înălțime, iar un singur pas greșit i-ar fi putut fi fatal.

Pentru nimic în lume n-ar fi trebuit să accepte provocarea lui Daisy, n-ar fi trebuit să joace atîtea ore jocul acela blestemat.

Numai că Daisy îi păruse atît de adorabilă! în timpul jocului, toată atenția ei se concentrase asupra lui. I se păruse tentant. Era cea mai provocatoare, cea mai tulburătoare femeie din cîte cunoscuse.

Cît și-ar fi dorit să fie a lui! Matthew se mira că Llandrindon sau ceilalți mai puteau judeca limpede în prezența ei.

Era timpul să redevină stăpîn pe situație. Avea de gînd să facă orice îi stătea în putere s-o arunce în brațele lui Llandrindon. Dintre toți burlacii prezenți, lordul scoțian era cel mai potrivit. Llandrindon și Daisy aveau să ducă o viață liniștită, ordonată, și chiar dacă el ar mai fi călcat pe de lături, ca orice bărbat de lume, Daisy ar fi fost prea ocupată cu familia și cărțile ei ca să observe. Iar dacă ar fi observat, totuși, ar fi învățat să închidă ochii, refugiindu-se în visare.

Dar Llandrindon nu avea să aprecieze niciodată ce dar inimaginabil era acela de a o avea pe Daisy^f în viața lui.

Morocănos, Matthew coborî și se alătură celorlalți oaspeți eleganți care așteptau în hol. Doamnele purtau rochii viu colorate, cu broderii, mărgelile și dantele. Domnii erau îmbrăcați în costume negre, sobre, ca un fundal neutru

pentru toaletele doamnelor.

- Vino aici, Swift, îl întâmpină Bowman bucuros. Vreau să le spui acestor domni care sînt ultimele estimări legate de producție. Lui Bowman orice moment i se părea potrivit pentru a discuta afaceri. Ascultător, Matthew li se alătură celor șase bărbați, care stăteau într-un colț și începu să "recite" cifrele solicitate de șeful său.

Una dintre abilitățile sale era cea de a memora lungi șiruri de cifre. îi plăceau cifrele, le înțelegea secretele, iubea felul în care ceva foarte complex putea fi redus la ceva foarte simplu. În matematică, spre deosebire de viață, există întotdeauna o soluție, un răspuns clar.

În timp ce le vorbea, Matthew o zări pe Daisy lângă Lillian și prietenele ei.

Daisy purta o rochie de culoarea untului, strînsă pe talia subțire cu panglici de satin, măiestrit împletite. Decolteul bordat cu satin îi scotea în evidență forma frumoasă a sînilor. Avea părul stilns într-un coc, dar cîteva șuvițe spiralate îi cădeau libere pe gît și umeri. Arăta perfect, o ființă delicată, ca o operă de artă care nu trebuie atinsă.

Matthew ar fi vrut să-i desfacă rochia, să o înlănțuie cu panglicile, să-i sărute pielea albă, sfîrcurile, să o facă să suspine...

- Chiar crezi, îl auzi pe Mardling, că piața mai are unde să se dezvolte? La urma urmei, discutăm de dasa de jos. Indiferent de naționalitate, uri lucru e cert: nu le place să se spele.

Matthew își îndreptă atenția spre bărbatul înalt, spilcuit, al cărui păr blond strălucea în lumina candelabrelor. Nu era o întrebare malițioasă, era sigur de asta. Cei care făceau parte din clasele privilegiate aveau prejudecăți legate de cei săraci, și asta dacă se oboseau măcar să-i ia vreodată în seamă.

- Cifrele ne indică, spuse Matthew, că atunci cînd săpunul va fi fabricat și vîndut la un preț rezonabil, piața va înregistra o creștere de trei procente pe an. Toți oamenii vor să se spele, indiferent de clasă. Problema este că săpunul de calitate e un produs de lux, greu de obținut.

- Producție de masă... spuse Mardling/gînditor. Ceva nu-mi place aici: mi se pare o modalitate de a-i lăsa pe săraci să-i imite pe cei superiori lor.

Matthew își roti privirea spre ceilalți. Spre Bowman, care se înroșise la față - acesta nu era niciodată un semn bun - spre Westcliff, care rămînea tăcut, cu o expresie de nepătruns.

- Exact asta și este, domnule Mardling, spuse Matthew grav. Producția de masă în domeniul săpunului sau hainelor le dă celor săraci șansa de a trăi la aceleași standarde cu ceilalți. E o chestiune de sănătate, dar și de demnitate.

- Și cum ne vom mai da seama care cine este? protestă Mardling.

Matthew îi aruncă o privire întrebătoare.

- Mă tem că nu înțeleg.

Llandrindon se alătură conversației.

- Cred că Mardling vrea să spună că nu vom mai putea face diferența între o vînzătoare și o doamnă din lumea bună dacă amîndouă vor fi curate și bine îmbrăcate. Iar dacă un gentleman nu le va putea deosebi după înfățișare, cum va ști cum să se poarte cu ele?

Uimit de snobismul întrebării, Matthew își cîntări bine răspunsul.

- Eu sînt de părere că unei femei trebuie să-i arăți respect, indiferent de statutul social.

- Bine zis, spuse Westcliff, în timp ce Llandrindon se pregătea să-l contrazică.

Mardling insistă:

- Westcliff, Chiar nu vezi nici un rău în a-i încuraja pe săraci să-și depășească clasa socială? În a le permite să pretindă că între noi și ei nu este nici o diferență?

- Singurul rău pe care-l văd este cel de a-i descuraja pe oamenii care doresc mai mult, de teamă că ne vom pierde superioritatea, spuse Westcliff.

Această declarație îl făcu pe Matthew să-l placă și mai mult pe conte.

Preocupat de problema vînzătoarei ipotetice, Llandrindon i se adresă lui Mardling:

- Nu te teme, Mardling. Indiferent cît de bine îmbrăcată ar fi o femeie, un gentleman își dă seama care îi este statutul. O lady are vocea suavă, frumos modulată, în timp ce o vînzătoare vorbește cu accent vulgar/iar vocea îi e stridentă.

- Bineînțeles, răsuflă Mardling ușurat. Se prefăcu cuprins de un fior. O vînzătoare bine îmbrăcată și vorbind cu accent *cockney*... ca și cum ar zgîria cu unghiile o placă de ardezie.

- Așa este, rîse Llandrindon. Ca o margaretă într-un buchet de trandafiri.

Comentariul nu fusese făcut cu vreo intenție. Se lăsă tăcerea, iar Llandrindon realizează că o insultase fără să vrea pe fiica lui Bowman, sau mai degrabă îi insultase numele.

- Margareta este o floare versatilă, rupse Matthew tăcerea. Unică în prospețimea și simplitatea ei. Cred că s-ar potrivi oricărui aranjament floral.

Ceilalți murmurară aprobator:

-Așa e...

-Chiar așa...

Lordul Westcliff îi aruncă lui Matthew o privire aprobatoare.

Ceva mai târziu, Matthew descoperi că locul său la masă era la stînga lui Westcliff. Nu știa dacă acesta fusese aranjamentul inițial sau era o schimbare de ultim moment. Remarcă însă privirile surprinse ale celorlalți, care observaseră că i se oferise locul de onoare.

Mascîndu-și surprinderea, Matthew observă că Bowman îl privea cu mîndrie paternă... iar Lillian îi arunca discret soțului ei priviri ucigașe...

După o cină fără incidente, oaspeții se împărțiră în grupuri. Cîțiva domni ieșiră la o țigară și un pahar de Porto pe terasa din spate, unele doamne doreau ceai, în timp ce altele se îndreptară spre salon, să stea de vorbă sau să joace ceva.

Matthew se îndrepta spre terasă cînd simți o bătaie ușoară pe umăr. Era Cassandra Leighton, care îl privea cu subînțeleles.

- Insist să ne însoțești în salon, domnule Swift. Nu admit nici un refuz. Lady Miranda și cu mine ne-am gîndit să jucăm un joc pe care-l vei găsi captivant. Îi făcu cu ochiul. E un adevărat complot, înțelegi?

- Un complot, repetă Matthew precaut.

- Da, chicoti ea. Am decis ca în seara asta să fim puțin vicioase.

Lui Matthew nu-i plăcuseră niciodată jocurile de salon, care presupuneau o anumită frivolitate de care el nu era în stare. În plus, era cunoscut faptul că în înalta societate britanică purtările scandaloase erau frecvente. Matthew avea o aversiune înnăscută față de scandal. Iar dacă avea să se lase implicat într-unul, măcar să fi avut un motiv serios și nu un joc imbecil de salon.

Înainte să răspundă, observă cu coada ochiului... ceva galben. Era Daisy, ținîndu-l de braț pe Llandrindon. Se îndreptau spre salon.

Logica ar fi trebuit să-i spună lui Matthew că dacă Daisy avea să se poarte scandalos în compania lui Llandrindon, era doar treaba ei. Dar latura primitivă a minții lui reacționează posesiv. Picioarele îl purtau spre salon, fără să vrea.

- Minunat, spuse Cassandra Leighton luîndu-l de braț. O să ne distrăm de minune.

Făcuse o descoperire care-l neliniștește. Dorințele primare îi puteau pune stăpînire pe trup. O însoți încruntat pe Cassandra, care sporovăia nimicuri.

Cîțiva tineri se adunaseră deja în salon. Rîdeau și discutau. În aer plutea anticiparea care îi avertiza că urmau să ia parte la ceva... obraznic. Matthew rămase în prag, căuțînd-o cu privirea pe Daisy. Stătea așezată lîngă șemineu iar Llandrindon se aplecase peste mînerul fotoliului ei.

- Primul joc, spuse lady Mirarida, este un tur de „Animale”. Așteptă ca valul de chicoteli să se stingă înainte de a continua. Pentru cei care nu cunosc regulile: e foarte simplu. Fiecare doamnă va alege un partener de sex masculin. Fiecare domn va trebui să imite un anume animal: cîine, porc, măgar. Doamnele vor ieși din cameră și vor fi legate la ochi. Cînd se vor întoarce, vor încerca să-șt găsească partenerii. Domnii le vor ajuta scoțînd sunetele corecte. Cea care-și va găsi ultima partenerul va primi o pedeapsă.

Matthew ura jocurile care aveau drept unic scop să-ți bați joc de unul dintre participanți. Era genul de situație pe care ar fi vrut să o evite cu orice preț.

Observă că Daisy nu chicotea, ca toate celelalte. Părea hotărîtă. Se străduia să facă parte din grup, să se comporte ca femeile prostuțe din jurul ei. La naiba! Nu era de mirare că nu se căsătorise, dacă astfel se presupunea că trebuiau să se comporte fetele de măritat.

- Vei fi partenerul meu, domnule Swift, îi spuse domnișoara Leighton.

- Este un privilegiu, îi răspunse Matthew politico. Ea Chicoti, de parcă el spusese ceva foarte amuzant. Matthew

nu mai cunoscuse o altă femeie care să chicotească atît de des.

O pălărie cu bilețele circula printre jucători. Matthew luă unul și-l citi.

- VaCă, își informă partenera, care se hlizi iar.* Matthew se simțea ca un idiot.

Doamnele ieșiră din încăpere. Bărbații ocupară poziții strategice, rîzînd pe înfundate, antieipînd momentul cînd aveau să fie pipăiți de doamnele legate la ochi. Începură să se antreneze:

-*Miau!*

- *Ham-ham!*

- *Oac!*

Urmară hohote de rîs. Cînd intrară doamnele, camera răsună de sunete animalice. Parcă era o grădină zoologică. Doamnele își căutau partenerii, împiedicîndu-se ba de unul care răgea, ba de altul care schelălăia.

Matthew se ruga ca Westcliff, Hunt sau - ferească Dumnezeu! - Bowman să nu intre în cameră și să-l vadă așa. Ar fi murit dș rușine.

Demnitatea lui primi o lovitură mortală. Se auzi vocea Cassandrei:

- Unde este domnul Vacă?

- Muuu, făcu el, fără tragere de inimă.

Chicotelile Cassandrei pluteau în aer. O văzu cum înainta, pipăind fiecare bărbat pe lîngă care trecea.

- Domnule Vacă! Am nevoie de ajutor! Strigă domnișoara Leighton.

Matthew oftă.

-Muuu.

-încă o dată!

Din fericire, Cassandra era legată la ochi și nu-i vedea privirile ucigașe.

* - Muuu.

Chicoteli. Și iar chicoteli. Domnișoara Leighton se apropia cu brațele întinse spre el. îi cuprinse talia, apoi mîinile începură să coboare... Matthew o prinse de încheieturi.

- L-am găsit pe domnul Vacă? întrebă ea, lipindu-se de el.

Matthew o îndepărtă cu o mișcare fermă.

- Da.

- Bravo mie! strigă ea, scoțîndu-și legătura.

Și alte perechi se regăsiseră. Animalele tăceau, unul după altul. Se mai auzea un singur sunet... un sunet stîngaci, ca vibrația provocată de o insectă. Să fi fost un greier?

Matthew întinse gîtui să vadă cine făcea acei zgomot și cine era nefericita-i parteneră. Se auziră cîteva rîsete prietenoase. Daisy își scotea legătura de la ochi, în timp ce lordul Llandrindon ridica din umeri, în semn de scuză.

- Un greier nu face așa! protesta Daisy, îmbujorată și amuzată. Parcă ți-ai fi dres glasul!

- Atît m-am priceput! spuse Llandrindon neputincios.

Dumnezeule! Matthew închise ochii. *Trebuia* să fie Daisy!

Situația nu-i erăînsă pe plac Cassandrei.

- Vai, ce păcat!

- Asta e! spuse lady Miranda, trecînd între Daisy și Llandrindon. Urmează pedeapsa, draga mea.

Zîmbetul lui Daisy păli.

- Care e pedeapsa?

- Se numește „Fata de măritat”, îi explică lady Miranda. Trebuie să stai la perete și să extragi din pălărie numele unui domn. Dacă acesta refuză să te sărute, rămîi la perete și tragi alt nume. Și tot așa, pînă cînd unul acceptă.

Daisy se strădui să zîmbească, dar era palidă.

La naiba! își spuse Matthew.

Era o dilemă gravă. Incidentul putea da naștere unui scandal. Nu putea permite asta. De dragul familiei ei, de dragul ei. Și al iui... dar nu voia să se gîndească la asta acum.

. Făcu un pas înainte dar domnișoara Leighton îl prinse de braț. Unghiile lungi i se înfipseră în mîneacă,

- Nu te băga, îl avertiză ea. Toți jucătorii trebuie să accepte pedeapsa. Zîmbea, dar în ochi i se citea o duritate care nu-i plăcu lui Matthew. Părea să savureze fiecare clipă.

Periculoase ființe, femeile.

Matthew privi împrejur, citind anticiparea de pe fețele bărbaților. Nici unul nu ar fi ratat ocazia să o sărute pe Daisy Bowman. Matthew ar fi vrut să o scoată din încăperea, dar nu putea decât să o privească alegînd un bilet, cu degete tremurînde.

Daisy desfăcu biletul și-l citi în tăcere, încruntată. Se auziră un oftat sau două, de nerăbdare. Ea rosti numele fără a ridica privirea:

- Domnul Swift. Și aruncă rapid biletul înapoi în
pălărie.

Lui Matthew inima îi bătea cu putere. Nu era foarte sigur că situația se îmbunătățise. Din contră, părea să se fi înrăutățit exponențial.

- Imposibil, șuieră Cassandra. Nu se poate să fi fost tu.

Matthew o privi absent.

- De ce nu?

- Pentru că nu ți-am scris numele pe nici un bilet.

- A făcut-o probabil altcineva, spuse el și-și desprinse brațul din încleștarea ei.

O rumoare străbătu încăperea cînd el se apropie de ea. Daisy se controla admirabil, dar obrajii i se coloraseră. Trupul fragil îi era încordat ca un arc. Se străduia să afișeze un zîmbet nepăsător, dar Matthew observă că o venă la gît i se zbătea violent. Ar fi vrut s-o sărute acolo, să o mîngîie cu limba.

Se opri în fata ei, susținîndu-i privirea și încercînd să-l citească gîndurile.

Totuși, care dintre ei era în avantaj acum?

Părea că el... și totuși ea îi strigase numele.

Îl alesese pe el. De ce?

- Te-am auzit în timpul jocului. Păreai o vacă cu probleme la stomac.

- Judecînd după rezultat, vaca mea a fost mai reușită decât greierele lui Llandrindon.

- Nici n-ai fi zis că e greier. Mai degrabă cineva care-și drege vocea.

Părea afit de încurcată, dar afit de adorabilă, încît abia se abținu să n-o ia în brațe. Spuse:

- Hai să terminăm și cu asta, da?

Își dorea ca Daisy să nu fi roșit din nou. Obrajii îi erau asemenea unor maci.

Toată asistența inspiră adînc cînd Matthew se apropie de ea. Trupurile aproape că li se atingeau. Cu buzele întredeschise, Daisy își lăsă capul pe spate și închise ochii. Matthew îi căută mîna și i-o sărută.

Daisy deschise mirată ochii.

Se auziră cîteva rîsete și cîteva strigăte copilărești.

- Mi-ai spus ceva mai devreme că ai dori să-ți vezi sora, domnișoară Bowman, zise Matthew tyînd dar și ferm în aceeași timp. Te pot conduce la ea?

- Dar nu poți pieca! strigă Cassandra Leighton din celălalt capăt al camerei. Abia am început!

/ - Nu încă, mulțumesc, îi răspunse Daisy. Sînt sigură că sora mea poate să mai aștepte puțin, cît timp mă mai distrez aici.

Matthew o privi scrutător. Văzînd cum i se schimbase expresia, știu că ea înțeleșese.

Vino acum cu mine, îi porunca el din priviri. Fără comentarii!

Își dădu seama că Daisy ar fi vrut să-l refuze dar nu îndrăznea:

- Pe de altă parte... aproape că se înecă, l-am promis că luăm ceaiul împreună.

Matthew îi oferă brațul său:

- Domnișoară Bowman, îți stau la dispoziție.

Se auziră cîteva proteste, după care grupul

începu să organizeze un nou joc. Cine putea ști ce alt scandal se pregătea să izbucnească în salon. Dar atîta vreme cît nici el și nici Daisy nu erau implicați, lui Matthew nu-i mai păsa.

De îndată ce ajunseră pe hol, Daisy își trase brațul. Făcură cîteva pași și ajunseră în pragul bibliotecii. Văzînd că înăuntru nu era nimeni, Daisy. intră fără să scoată vreun cuvînt.

Matthew o urmă și închise ușa în Urma lor. Nu se cuvenea, dar era mai bine decât să fie auziți din hol.

- De ce-ai făcut asta? îl întrebă Daisy.

- De ce te-am luat de la joc? Tonul lui devenise aspru. N-ar fi trebuit să fii acolo, o știi prea bine.

Daisy era atât de furioasă, încât ochii îi aruncau scântei.

- Și unde ar fi trebuit să fii, domnule Swift? în bibliotecă, singură, citind?

-Mai bine decât să fii un scandal.

- Nu, n-ar fi fost mai bine. Acolo era locul meu, făcând ceea ce fac și ceilalți. Era perfect pînă ai venit tu și ai stricat totul.

- Eu? Lui Matthew nu-i venea să creadă. *Eu* ți- am stricat seara?

-Da.

-în ce fel?

Ea îl privi acuzator.

- Nu m-ai sărutat.

- Eu... îl luase pe nepregătite. Matthew o privea uimit. Ba te-am sărutat.

- Mi-ai sărutat mîna, se strîmbă Daisy. Asta nu. înseamnă nimic.

- Ar trebui să-mi fii recunoscătoare.

- Pentru ce?

- Nu e evident? Ți-am salvat reputația,

- Dacă mă sărutai, reputația mea ar fi avut de cîștigat, ripostă Daisy. Dar m-ai respins în public, ceea ce înseamnă că Llandrindon, Mardling și ceilalți știu acum că e ceva în neregulă cu mine.

- Dar nu te-am respins!

- Așa a părut, moșicule!

- Nu sînt moșic. Aș fi fost dacă te-aș fi sărutat în public. Matthew făcu o pauză, apoi adăugă iritat: nu e nimic în neregulă cu tine. De ce spui asta?

- O să rămîn fată bătrînă. Și nimeni nu vrea să mă sărute.

Era prea muft. Daisy Bowman era furioasă pe el pentru că nu făcuse ceea ce dorea și visa de atîția ani. Se purtase *onorabil*, la naiba! Iar ea era supărată, în loc să-i fie recunoscătoare. -

- ... sînt chiar *atît* de dezagreabilă? repeta Daisy. De indezirabilă?

El o dorea de prea mult timp. își repetase de mii de ori motivele pentru care nu o putea avea. îi fusese mult mai ușor atîta vreme cît știa că ea îl detesta, că nu putea spera. Dar posibilitatea ca sentimentele ei să se fi schimbat, îl năucise.

-... nu știu să atrag bărbații, ca celelalte femei, perora Daisy. Și cînd în sfîrșit aveam și eu șansa să capăt ceva experiență, tu... Se opri, încruntată. Ce e cu tine? De ce arăți așa?

- Cum?

- De parcă te-ar durea ceva.

Durere.-Da. Genul de durere pe care p simte un bărbat care a tînjit ani întregi după o femeie și care atunci cînd s-a trezit singur cu ea trebuie să o asculte cum se plînge că n-a sărutat-o, cînd tot ce și-ar dori cu adevărat ar fi să-i smulgă hainele și să o posede chiar acolo, pe podea.

Voia să capete experiență? Matthew era gata să-i ofere o experiență unică.' întreg trupul îi fremăta. încercă să se controleze, concentrîndu-se asupra ritmului respirației. Respiră. Dar era groaznic de excitat.

Nici nu și-â dat seama cînd a luat-o în brațe. Era suplă, ușoară, asemenea unei feline. O putea ridica atîta de ușor, o putea sprijini de perete și...

Daisy făcuse ochii mari de uimire.

-Ce faci?

- Vreau să-mi răspunzi la o întrebare, reuși Matthew să spună. De ce ai rostit numele meu acolo?

O succesiune de emoții o asaltară: surprindere, vinovăție, jenă... Era roșie ca focul.

- Nu știu ce vrei să spui. Numele tău era pe bilet. N-am avut încotro și...

- Mînti, îi spuse Matthew. Numele meu nu era pe acel bilet. Și totuși l-ai rostit. *De ce?*

Știa amîndoi că putea exista un singur motiv. Matthew închise ochii. își simțea sîngele fierbinte pulsînd în vene! îi auzi vocea tremurată.

- Am vrut doar să știu cum... cum...

Îl ispitea, brutal. Matthew încercă să-i dea drumul din îmbrățișare, dar mâinile nu-l mai ascultau. Se simțea prea bine așa. Îi privi gura frumoasă, curbura delicioasă a buzei inferioare. *Un singur sărut*, își zise cu disperare. Numai atât. Dar odată pornit... nu știa dacă se mai putea opri.

- Daisy... Abia dacă reușea să fie coerent. Dar trebuia să dezamorseze situația. Îi voi spune tatălui tău... cu prima ocazie... că nu mă voi căsători cu tine, în nici un caz.

Ea nici nu-l privi.

- De ce nu i-ai spus-o de la început?

Pentru că-și dorise ca ea să-l remarce.

Pentru că dorise să se prefacă, chiar și pentru scurt timp, că ceea ce nici nu îndrăznise să viseze îi era de fapt la îndemână.

- Am vrut să te necăjesc, îi spuse el.

- Ei bine, ai reușit!

- Nu mă pot însura cu tine.

- Pentru că nu sînt dezirabilă.

- Daisy, încetează. ^

- Nu merit nici măcar un sărut.

- Gata, răbufni Matthew, pierzîndu-și controlul. La naiba! Ai învins. O să te sărut.

- De ce?

i ■ ''

- Pentru că altfel nu încetezi.

- Acum e prea târziu! Ar fi trebuit să mă săruți acolo, în salon, dar n-ai făcut-o. Iar, acum, că mi-ai spulberat orice șansă de a mai fi sărutată de altcineva, nu am de gînd să mă mulțumesc cu un premiu de consolare de mîna a doua.

- De mîna a doua?

Făcuse o greșeală. Își dăduse seama chiar în clipa în care rostise cuvintele.

Soarta îi era de-acum pecetluită.

- N-am vrut să sune așa, spuse Daisy, încercînd să se elibereze din îmbrățișare. N-ai vrut să mă săruți și de aceea...

- Ai spus *de mîna a doua*. Îi lipi trupul de al lui. Ceea ce înseamnă că am ceva de demonstrat.

-Nu, nu e nevoie, zise ea repede. Zău. Scoase un țipăt slab cînd el îi cuprinse fața în palme și își lipi buzele de ale ei.

CAPITOLUL 7

Matthew știa că făcuse o mare greșeală chiar în clipa în care buzele li se atinseră. Pentru că nimic nu avea să egaleze senzația perfectă provocată de îmbrățișarea ei. Era distrus pe viață. Dar Dumnezeu îi era martor că nici nu-i păsa.

Gura ei era dulce și fierbinte, ca soarele, ca o flacără. Ea scoase un sunet cînd el îi atinse buza inferioară cu vârful limbii. Cu gesturi tandre, ea îi mîngîia părul, coborînd spre ceafă. Ar fi făcut orice ca el să nu-i dea drumul din îmbrățișare. În nici un caz nu avea să se întîmple asta. Nimic nu-l mai putea opri.

Un tremur îl străbătu cînd îi ridică fața spre el. O mîngîie tandru pe obraz, urmărindu-i conturul delicat al feței. Aroma dulce a gurii ei îl înnebunea... îi căută din nou buzele umede și le strivi cu noi sărutări, din ce în ce mai adînci,

pînă o auzi gemînd.

Ea își lipise trupul de al lui. O cuprinse cu brațul pe după talie și o strînse și mai aproape. Nu-și mai dorea decît să rupă panglicile corsetului, să-i simtă pielea fierbinte.

Își strecură degetele prin părul ei strîns și i-l eliberă. Căută locul în care-i văzuse vena zbătîndu-i-se și începu să-l mîngîie cu limba, cu mișcări ușoare. Atinsese un punct sensibil: o simți vibrînd, auzi un nou geamăt înfundat.

Așa avea să se întîmple cînd ar fi făcut dragoste cu ea, se gîndi el... Pielea ei avea să se înfioare și respirația să i se accelereze atunci cînd avea să o pătrundă. Pielea ei caldă, trandafirie, mirosea a talc și ceai. Îi găsi din nou gura, i-o deschise și se , cufundară Într-uri nou sărut fierbinte, umed, intim și înnebunitor de dulce.

O simți desfăcîndu-și picioarele ca să facă loc coapsei lui, care se potrivea perfect acolo. Săruturile lui erau tot mai adînci iar trupurile li se mișcau la unison. Priyirea ei exprima o dorință inocentă, fața îi eră roșie ca focul. Dacă ar fi înțeles exact ce voia el de la ea, n-ar mai fi roșit. Ar fi leșinat pe loc.

Matthew se desprinsese din sărutare și-și lipi obrazul de-al ei.

- Cred că acum ai primit răspuns la întrebarea dacă te gălesc sau nu dezirabilă, zise răgușit. .

Daisy găsi puterea de a se smulge de lîngă el. Se întoarse cu spatele, privind la șirul de cărți legate în piele, dar fără să le vadă. Se sprijini de etajera de mahon, încercînd să respire normal.

Matthew veni lîngă ea și încercă să-i ia mîinile în ale lui. Daisy se crispă cînd ei încercă să-i sărute lobul urechii.

- Nu. Și se trase deoparte.

Dar Matthew nu se mai putea opri. Își îngropă fața în scobitura gîtului ei. începu să-i mîngîie decolteul. Daisy îi acoperi mîna cu a ei, apăsînd și mai tare, ca și cum ar fi fost nevoie de efortul amîndurora ca să potolească bătăile necontrolate ale inimii ei.

Matthew voia să o ridice în brațe și să o așeze pe sofa de lîngă ei. Să facă dragoste cu ea, să se cufunde în dulceața trupului ei. Dar această șansă le fusese răpită încă înainte de a se fi cunoscut.

Nu avea nimic să-i ofere. Viața lui, numele lui, identitatea lui... totul era o iluzie. El nu era acel bărbat. Și era doar o chestiune de timp pînă ce ea avea să descopere totul.

Își dădu seama că mîna îi rămăsese încheată pe fusta ei, ca și cînd s-ar fi pregătit să i-o ridice. Satinul se mototolise între degetele lui. Își imagină cît de plăcut ar fi fost să-i elibereze trupul de toate acele veșminte și să o privească, goală. Să urmeze conturul corpului ei cu buzele, cu vîrfurile degetelor, să descopere fiecare colțișor ascuns.

¹ Își privi mîna de parcă nu i-ar fi aparținut. Cu greu își deprinsese degetele din faldurile de satin. O privi adînc în ochi.

- Matthew, zise ea ușor.

Era pentru prima oară cînd îi spunea așa.

-Da?

- Ai spus ceva mai devreme. Nu mi-ai spus că nu vrei să te însori cu mine... ci că *nu poți* și-o faci, orice-ar fi. De ce ?

- Ce importanță mai are, de vreme ce oricum nu se va întîmpla?

Daisy se încruntă și își țuguie buzele. Cît ar fi vrut s-o sărute!

Matthew se dădu deoparte, să-i facă loc să treacă.

Ea înțelese semnalul și dădu să treacă pe lîngă

el.

Brațele li se atinseră: Era prea mult. Matthew o prinse de încheietura mîinii și o luă iar în brațe. Nu se mai putea opri să nu-i acopere gura cu sărutări, ca și cînd ea i-ar fi aparținut, ca și cînd ar fi fost înlăuntrul ei.

Asta simt eu pentru tine, îi spunea el prin intermediul săruturilor care-l consumau. *Asta vreau*. Simți valul de excitare care o străbătea și știu că ar fi putut să o aducă la orgasm chiar atunci, acolo, ridicîndu-i rochia și...

Nu,își impuse el. Mersese deja prea departe. Dîndu-și seama cît de aproape era de a-și pierde complet controlul, Matthew se smulse cu un geamăt din îmbrățișare și o îndepărtă de lîngă el.

Ea ieși imediat din bibliotecă. Îi mai zări doar trena, înainte de a dispărea asemenea ultimei raze de soare de la linia orizontului.

Matthew se întreba cum va reuși să se comporte normal în prezența ei, de-acum încolo.

Exista o tradiție veche care spunea că stăpîna domeniului trebuia să fie binefăcătoarea sătenilor din împrejurimi. Trebuia să-i ajute, să-i sfătuiască;

să facă donații în haine sau hrană celor care aveau mare nevoie. Lillian se achitase cu dăruire de această sarcină. Până acum, când nu mai era posibil să o facă, dată fiind starea ei.

Nici nu se puneau problema să b roage pe Mercedes să-i ia locul. Era mult prea agitată și lipsită de răbdare pentru asta. Și nu-i plăcea să se afle în preajma oamenilor bolnavi. Bătrînii nu se simțeau în largul lor în prezența ei, iar ceva din tonul ei îi făcea pe copii să izbucnească în plîns.

Daisy era deci alegerea logică. Ea nu se supăra dacă trebuia să-și petreacă întreaga zi în astfel de vizite. Îi plăcea să mîne singură trăsura, să împartă pachete și vase cu mîncare, să le citească, celor care nu mai vedeau și să afle ultimele noutăți de la săteni. Se simțea bine, mai ales că nu trebuia să se îmbrace elegant sau să țină la etichetă.

Mai exista un motiv pentru care Daisy era bucuroasă să meargă în sat:., stătea departe de conac și avea o ocupație, deci nu se gîndea numai la Matthew Swift.

Trecuseră trei zile de la jocul de salon, cu consecințele sale - și anume să fie sărutată de Matthew, pînă la uitare de sine. Acum el se purta cu ea ca întotdeauna, rece și curtenitor.

Daisy ar fi putut să creadă că fusese doar un vis, numai că de cîte ori se afla în preajma lui stomacul i se strîngea iar inima îi bătea să-i sară din piept.

Ar fi vrut să spună cuiva, însă îi era prea rușine. Cumva, i se părea o trădare, deși nu știa de ce. Cert era că nimic nu mai era la fel: nu putea să doarmă, era neîndemîriatică și distrată întreaga zi.

Crezînd că era bolnavă, Daisy îi povestise simptomele bucatăresei și se alesese cu o lingură de ulei de ricin. Care nu o ajutase deloc. Cel mai rău era că nu se putea concentra asupra lecturii. Citea aceeași pagină, iar și iar, și nimic nu mai părea să o intereseze.

Daisy n-avea nici cea mai mică idee cînd avea să-și revină. Așa că i se păru o idee bună să nu se mai preocupe de propria persoană și să facă ceva pentru alții.

Porni de dimineață într-o trăsura descoperită trasă de un ponei cafeniu pe nume Hubert. Trăsura era plină cu vase din porțelan cu mîncare, roți de cașcaval, cupoane de flanel, șuncă, ceai și sticle de Porto.

În general, vizitele erau plăcute iar sătenii păreau să se bucure de prezența lui Daisy. Unii dintre ei o făcuseră să rîdă, povestindu-i vizitele din trecut pe care le făcea mama lui Westcliff.

Contesa făcea rar daruri și se aștepta la o imensă grațitudine. Dacă o femeie nu se înclina suficient de adînc în fața ei o întreba direct dacă avea cumva genunchii înțepeniți. Se aștepta să fie consultată în privința alegerii numelor copiilor, să-i fie împărtășite vederile religioase și să-i fie urmate regulile de igienă. Mai mult decît atît, ie adusesse o dată mai multe feluri de mîncare și desert, amestecate în același vas.

- Ce drăguț! exclamă Daisy, punînd pe masă vasele cu mîncare și baloții de pînză. O vrăjitoare bătrînă! Exact ca în poveste... și îi răsplăti pe copii cu istoria lui Hansel și Gretel. Copiii rîdeau și o priveau încîntați.

La sfîrșitul runde de vizite Daisy umpluse un carnețel cu însemnări: puteau găsi un specialist care să-l consulte pe bătrînul domn Hearnsey, a cărui vedere se înrăutățise? Puteau să-i mai aducă doamnei Blunt o sticlă din tonicul preparat de bucatăreasa lor? Îi făcuse tare bine la stomac.

Cu promisiunea că le va comunica totul lordului Westcliff și soției lui, Daisy se urcă în trăsura acum goală și făcu cale-ntoarsă spre Stony Cross Park.

Se însera. Lungi umbrje ale castanilor și stejarilor se profilau pe drumul nepietruit care lega satul de conac. Această parte din Anglia nu fusese încă despădurită ca să furnizeze materie primă fabricilor care răsăriseră în marile orașe. Pădurile dese erau străbătute de drumeaguri înguste, pe jumătate acoperite de crengile care afîrnau sub povara atîtor frunze. În penumbră, copacii păreau învăluiți în aburi și mister, precum santinelele din lumea druizilor, a vrăjitorilor și a unicornilor.

Liniștea adîncă era tulburată doar de zgomotul roților trăsurii și de sunetul metalic al potcoavelor lui Hubert. Daisy strînse ferm hățurile, simțînd cum Hubert mărșălise pasul. Poneiul părea nervos.

- Ușor, băiete, încercă Daisy să-l liniștească. Nu-ți place pădurea, nu-i așa? Nu te speria, o vom depăși curînd. Dar poneiul continua să fie agitat chiar și după ce ieșiseră din pădure. Ajunseră la-o pajiște. Gata, Nellie cea nervoasă! se însufleți Daisy. Ai văzut că n-avearde ce să-ți faci grijii?

Dar se dovedi că afirmația ei era prematură.

Daisy auzi zgomot de crengi rupte venind dinspre pădure. Hubert necheză, întorcînd capul în direcția din care venea zgomotul. Un grohăit puternic o făcu pe Daisy să se înfioare.

Dumnezeule, ce era asta?

Brusc, din pădure apără o formă uriașă care se pregătea să atace trăsura.

Totul se petrecu prea repede pentru Daisy. Ea trase de hățuri. Trăsura sălta și juca precum o jucărie.

Daisy încercă în van să rămână așezată. O roată a trăsurii căzu într-un șanț și o proiectă cu forță pe pământul dur, în timp ce Hubert își continua cursa.

Simțea că se sufocă. Avea impresia că o creatură uriașă, un monstru, se îndrepta cu viteză spre ea. În aer răsună o pușcă, făcându-i urechile să țiuie.

Se auzi un sunet înfricoșător, animalic... apoi nimic.

Daisy încercă să se ridice, dar căzu înapoi, cu fața în jos, respirând greu. Simțea că pieptul îi era strâns într-o menghină. După câteva clipe auzi un zgomot puternic de copite, asemenea unui tunet. I se părea că pământul îi vibra sub obrazul drept. Inspiră adânc, se ridică în coate și îi văzu.

Erau trei călăreți - ba nu, patru - care galopau spre ea. Copitele cailor ridicau nori de praf în urma lor. Unul dintre bărbați sări din șaua calului înainte ca acesta să se oprească și se repezi spre ea.

Daisy clipi surprinsă când el îngenunche lângă ea și o luă în brațe. Își sprijini capul de brațul lui și se trezi uitându-se amețită în ochii lui Matthew Swift.

- Daisy, spuse el cu un ton pe care nu-l mai auzise pînă atunci, imperios și puțin răgușit. Cu mîna rămasă liberă căută rapid pe trupul ei urmele unor eventuale lovituri. Ești rănită?

Daisy încercă să-i explice cum că o doborîse vîrtul, iar el păru că-i înțelegea sunetele incoerente.

- Bine, spuse el. Nu încerca să vorbești. Respiră ușor. O simți agrîndu-se în brațele lui și o strînse ușor. Hai, sprijină-te de mine. Îi trecu mîna prin păr, îndepărtîndu-i câteva șuvițe care-i căzuseră pe față. Gata, iubito, gata. Ești în siguranță acum.

Daisy închise ochii pentru a-și masca uimirea. Matthew Swift îi murmură vorbe de alint, o ținea în brațele lui puternice. Simți că oasele i se moaie, precum zahărul pus pe foc.

Anii de încăierări și trînte cu frații mai mari o învățaseră să-și revină repede după o căzătură. În alte circumstanțe ar fi fîșnit în picioare și s-ar fi scuturat imediat de praf. Dar acum fiecare celulă a corpului ei încerca să prelungească pe cît posibil acel moment.

Matthew o mîngîia ușor pe obraz.

- Iubito, uită-te la mine. Spune-mi unde te doare.

Ea ridică privirea. Fața lui era foarte aproape de- a ei. Se simți prizoniera ochilor lui albaștri:

- Ai dinți frumoși, să știi. Dar ochii sînt și mai frumoși...

Swift se încruntă ușor, trecîndu-și degetul mare pe obrazul ei:

- Poți să-mi spui cum te cheamă? '

Ea clipi:

- Ai uitat?

- Nu, vreau să aflu dacămi cumva ai uitat tu.

- Chiar atît de prostuță să fiu încît să-mi uit numele? Sînt Daisy Bowman.

- Cînd e zjua ta?

Ea nu-și putu stăpîni un zîmbet:

- Pot să-ți spun ce dată vreau. Oricum nu știr.

- Cînd e ziuă ta, insistă el.

- Pe cincisprezece martie.

- NU te juca cu mine, copilă.

- Bine. E pe doisprezece septembrie. De unde- ai știut?

În loc să-i răspundă, Swift ridică privirea și le vorbi însoțitorilor lui, care se apropiaseră.

- Pupilele, nu-i sînt dilatate. E conștientă. Și n- are niciun os rupt. .

- Slavă Domnului! se auzi vocea lui Westcliff.

Uitîndu-se peste umărul lui Matthew Swift, Daisy

îl văzu pe cumnatul ei. Mardling și lordul Llandrindon erau și ei acolo, cu fețe îngrijorate.

Westcliff ținea o pușcă în mîna. O așeză pe jos, lângă ea.

- Ne întorceam de Fa vînătoare, spuse contele. A fost o împlinire să dăm pește tine chiar în clipa în care ai fost atacată.

- Aș fi putut să jur că era un mistreț sălbatic.

- Ei, nici așa, zîmbi Llandrindon condescendent. Ai o imaginație foarte bogată, domnișoară Bowman, Nu mai există mistreți sălbatici în Anglia de sute de ani.

- Dar am văzut... se apără Daisy.

- Așa este, murmură Swift, strîngînd-o și mai tare în brațe, JȘi eu l-am văzut.

Westciiff îi privi pe amîndoi aproape cu compasiune.

- Domnișoara Bowman nu se înșeală în totalitate, îi spuse lui Llandrindon. Am mai avut probleme cu cîteva animale care au scăpat din ocol și s-au sălbăticit. Iar acum au și pui. Chiar luna trecută o doamnă călare a fost atacată de unul dintre ei.

- Vrei să spui că m-a atacat un porc furios? întrebă Daisy, încercînd cu greu să stea în șezut. Swift o sprijini, apoi o lipi de trupul lui.

O ultimă rază de soare străbătu orizontul, aproape orbînd-o. Daisy întoarse capul și simți bărbia lui Matthew atingîndu-i părul.

- Nu era furios, ci sălbăticit și deci periculos, spuse Westciiff. Porcii domestici lăsați liberi. pot deveni cu ușurință agresivi. Cred că acesta avea pe puțin o sută treizeci de kilograme. Văzu privirea nedumerită a lui Swift și preciză: cam trei sute de livre.

Swift o ajută pe Daisy să se ridice.

- încet, murmură el. Ți-e rău? Ești amețită?

Daisy se simțea perfect. Dar era atît de bine să stea acolo, în îmbrățișarea lui, încît răspunse stins:

- Puțin...

El îi sprijini cu blîndețe capul de umărul lui. Simțindu-se protejată de el, Daisy se simți cuprinsă de un val de căldură. Toate astea veneau din partea lui Matthew Swift, bărbatul cel mai lipsit de Romanticism din cîți cunoscuse ea.

Pînă acum vizita lui îi provocase un șir de surprize.

- Să te duc acasă, îi șopti el la ureche. Pielea ei se înfioră, drept răspuns. Crezi că poți sta în șa în fața mea?

Cum se întorseseră toate cu susul în jos, își spuse Daisy, dîndu-și seama că doar gîndul acesta o umplea de nerăbdare. Se putea lipi de el, în timp ce o ducea pe calul său, putea chiar să aibă în secret o fantezie-două. își putea închipui că era o aventurieră răpită de un ticălos îndrăzneț.

- Mă tem că n-ar fi înțelept din partea voastră, îi întrerupse Llandrindon, rîzînd. După cum merg lucrurile între voi...

Daisy păli, crezînd că făcea aluzie la momentele lor fierbinți din bibliotecă. Dar Llandrindon n-avea de unde să știe ce se înîmplase atunci. Ea nu spusese nimănui, iar Swift era cît se poate de secretos cu viața lui intimă. Probabil că Llandrindon se referise la rivalitatea din timpul jocului de bile.

- Cred că ar fi mai bine ca *eu* să o însoțesc pe domnișoara Bowman spre casă, zise Llandrindon. Ca să nu se iște violențe.

Daisy se uită pieziș la el, dorindu-și să-și fi ținut gura. Se pregăti să protesteze, dar Swift i-o luă înainte:

- Cred că ai dreptate, domnul meu.

La naiba! Daisy se îmbufnă cînd Swift o îndepărtă ușor de lîngă trupul lui*

Westciiff se uita în pămînt, cu o expresie îndîrjită.

- Trebuie să gălesc animalul și să-l omor.

- Nu din cauza mea, sper, zise Daisy.

- Am văzut urme de sînge pe pămînt. Animalul este rănit. E mai bine să-l sacrific decît să-l las să se chinuiască.

Mardling puse și el mîna pe pușcă și spuse:

-Vin și eu!

între timp, lordul Llandrindon urcase în șa.

- Dă-mi-o mie, îi zise lui Swift. O voi duce în siguranță la conac.

Swift o obligă pe Daisy să-și îndrepte privirea spre el. Scoase o batistă din buzunar.

- Dacă te vei mai simți amețită cînd ajungem acasă, chem doctorul, îi spuse ștergîndu-i urmele de noroi de pe față. Ai înțeles?

în ciuda cuvintelor tăioase, în privirea lui era o tandrețe care o făcu pe Daisy să-și dorească să se cuibărească la pieptul lui.

- Vii și tu? îl întrebă. Sau rămîi cu lordul Westciiff?

- Voi fi în urma voastră. Își puse batista la loc în buzunar, se aplecă și o ridică cu ușurință în brațe. Ține-te de mine.

Daisy își încolăci mâinile în jurul gâtului lui. O ducea în brațe de parcă ar fi fost ușoară ca un fulg. Daisy îi simțea respirația ritmică și dulce bățind-o în obraz. Pielea lui mirosea a soare și a aer liber, curat. Abia se abținu să nu-i mângâie gâtul cu vârful nasului.

Uimită de forța cu care se simțea atrasă de el, Daisy rămase tăcută în timp ce Swift o încredința lui Llandrindon. Acesta o așeză în fața lui. Marginea șeii i se înfipse adânc în coapsă.

Llandrindon era un bărbat frumos, elegant, cu trăsături fine. Dar acum, când îi simțea brațele în jurul ei, mirosul, când stătea lipită de pieptul lui... *ceva nu era în regulă*. Mîna lui pe talia ei îi părea străină, invazivă.

Lui Daisy îi venea să plîngă de ciudă. De ce oare nu-l dorea pe el, în locul celuiilalt, care era atât de nepotrivit pentru ea?

- Ce s-a întîmplat? o întrebă Lillian când o văzu pe Daisy intrînd în salon. Stătea pe un divan și citea un ziar. Parcă te-ai fi răsturnat cu tot cu trăsura.

- M-am întîlnit cu un porc prost-crescut.

Lillian zîmbi și lăsă ziarul deoparte.

- Cum îl chema?

- Nu era o metaforă. Era un porc *adevărat*. Daisy se așeză pe un scaun în apropiere și îi povesti întreaga aventură, aruncînd asupra ei o lumină plină de umor.

- Și chiar te simți bine? o întrebă Lillian îngrijorată.

- Absolut, o liniști Daisy. Și Hubert e bine. A ajuns la grajduri în același timp cu mine și lordul Llandrindon.

- Ce noroc!

- Da, Hubert chiar a avut noroc pentru că.

- Nu mă gîndeam ia ponei. Ci la faptul că te-ai întors cu lordul Llandrindon. Nu că te-aș încuraja, dar pe de altă parte...

- Dar nu cu el mi-aș fi dorit eu să mă întorc. Daisy se uita în jos, la tivul fustei pline de noroi și încercă să culeagă un fir de pâr de-al poneiului dintre faldurile de muselină.

- Nimeni nu te poate condamna pentru asta, zise Lillian. Llandrindon este drăguț dar destul de superficial. Sînt convinsă că ai fi preferat să te conducă domnul Mardling.

- Nu, zise Daisy. Sînt chiar bucuroasă că nu m-a adus el. Cel cu care mi-aș fi dorit să vin este...

- *Nu!* Lillian își acoperi urechile. Nu spune asta. Nu vreau să te aud!

Daisy o privi atentă.

- Vorbești serios?

Lillian se strîmbă.

- Drace! murmură ea. Un nenorocit...

- După nașterea copilului va trebui să te controlezi și să nu mai folosești un astfel de limbaj, îi zîmbi stins Daisy.

- Trebuie deci să profit pînă cînd va veni pe lume băiatul meu.

- Ești sigură că va fi băiat?

- Ar face bine să fie, de vreme ce Westciiff își dorește un moștenitor iar eu nu am de gînd să mai trec vreodată prin așa ceva. Lillian se frecă la ochi, Singurul rămas ar fi Matthew Swift,' zise ea morocănoasă. Presupun că despre el este vorba.

- Da. Pentru că... mă simt foarte atrasă de el. Era o ușurare să poată spune asta cu voce tare. Pînă acum se simțise de parcă o strîngea ceva de gît'. Putea în sfîrșit să inspire adînc.

- în sens fizic?

- în toate sensurile.

Lillian își sprijini capul de mîna care se transformase în pumn.

- Pentru că asta îți dorește tata? o întrebă. Speri să-i poți face pe plac măcar o dată?

- în nici un caz. Să-i fac tatei pe plac ar fi chiar în dezavantajul lui Matthew. Chiar nu-mi pasă de asta. Știu că tata este imposibil de mulțumit.

- Dar chiar nu înțeleg cum poți să dorești un bărbat care este atât de nepotrivit pentru tine. Tu nu ești o neună zăpăcită, Daisy. Ești impulsivă, da. Romantică, cu siguranță. Dar și suficient de practică și de inteligentă ca să înțelegi

care ar fi consecințele. Cred că de fapt ești disperată. Ai rămas ultima dintre noi care nu s-a măritat, tata ți-a dat un ultimatum idiot și...

- Nu sînt disperată!

- Dacă-ți trece prin cap să te măriți cu Matthew Swift, eu zic că ești chiar foarte disperată.

Daisy nu avea niciodată accese de mînie - acesta era apanajul lui Lillian. Se simți însă cuprinsă de indignare. Abia se abținu să nu explodeze.

O privire aruncată spre pîntecul surorii ei avu darul de a o liniști. Lillian trecea printr-o perioadă marcată de disconfort și incertitudini. Iar Daisy nu făcea altceva decît să-i sporească problemele.

- Dar nici n-am pomenit de căsătorie, replică Daisy. Vreau doar să aflu mai multe despre el. Despre ce fel de om este. Nu văd ce este rău în asta.

- Nu vei reuși, spuse Lillian cu convingere. Asta este problema. Nu-ți va arăta ce fel de om este cu adevărat, te va amăgi. Marele lui talent este să-și dea seama ce anume își doresc oamenii și să-și creeze acea imagine, totul în beneficiul lui. Uită-te cum s-a transformat în fiul pe care tata și l-a dorit dintotdeauna. Acum se va preface că este genul de bărbat pe care ți-l dorești tu.

- N-are de unde să știe ce anume... încercă Daisy să spună, dar Lillian o întrerupse.

- Nu-l interesează persoana ta. Nici inima și nici mintea ta. Vrea doar să capete controlul asupra acțiunilor companiei, iar tu ești mijlocul prin care poate reuși. Bineînțeles că încearcă să te facă să-i plăci... te va fermeca, te va zăpăci, iar a doua zi după nuntă vei descoperi că totul a fost doar o iluzie. Este exact ca tata, Daisy! Te va zdrobi, te va transforma și vei ajunge așa ca mama. Asta este viața pe care ți-o dorești?

- Bineînțeles că nu.

Era pentru prima oară cînd Daisy simțea că nu putea vorbi cu sora ei despre ceva important.

Erau atîtea lucruri pe care ar fi vrut să i le spună... că nu tot ce spusese sau făcuse Matthew Swift fusese calculat. Că ar fi putut să insiste ca ea să se întoarcă cu el la conac, iar el nici măcar nu protestase cînd Llandrindon se oferise să facă el acest lucru. Ar fi vrut să-i spună că Matthew o sărutase și cît de mult îi plăcuse, dar și cît o îngrijora asta.

Dar nici nu avea rost să încerce atîta. tîmp cît Lillian era în această stare. între ele se așternu tăcerea.

- Ei? o întrebă mai apoi Lillian. Ce ai de gînd să faci? .

Daisy se ridică și își îndepărtă un strop de noroi de pe mîneacă.

- Pentru început voi face o baie.

- Știi bine ce vreau să spun!

- Tu ce-ai vrea să fac?

- Să-i spui lui Matthew Swift că e un om de nimic, demn de dispreț, și că nici prin gînd nu-ți trece să te măriți cu el!

CAPITOLUL 8

- ... apoi a plecat, spuse Lillian, vehementă, fără să-mi spună ce are de gînd să facă sau ce-i trece cu adevărat prin cap. La naiba, știi sigur că nu mi-a spus chiar tot...

- Draga mea, o întrerupse Annabelie cu blîndețe, ești sigură că i-ai dat ocazia să-ți spună totul?

- Ce vrei să spui? Stăteam chiar, în fața ei. Eram deplin conștientă și aud cu ambele urechi. De ce altă ocazie ar mai fi putut avea nevoie?

Lillian, care nu putuse să adoarmă, o descoperise pe Annabelie pe care copilul o ținuse trează. Se văzuseră din balcoanele camerelor tor și se înțeleseseră să se întîlnească ta parter. Era miezul nopții. La sugestia fii Annabelie se plimbau prin galeria Marsden, o încăpere lungă, rectangulară, plină cu portrete mohorîte de familie și obiecte de artă neprețuite. îmbrăcate încă în rochiile de seară, mergeau încet, ținîndu-se de braț.

Lillian se apropiase mult de Annabelie în timpul sarcinii. Annabelie înțelegea prin ce trecea ea, pentru că avusese recent această experiență. Iar prezența ei calmă o alina.

- Voiam să spun că poate ai fost atît de preocupată să-i spui ce simți tu încît nu ai mai ascultat și ce simte ea.

Lillian clocotea de indignare.

- Dar ea... dar eu... Se opri și se gîndi puțin. Ai dreptate, recunosc. N-am ascultat-o. Eram atît de indignată de ideea că ar putea fi atrasă de Matthew Swift, încît n-am mai lăsat-o să vorbească. Voiam doar să-i spun ce să facă și cu asta basta.

Ajunseră la capătul galeriei, trecînd pe lîngă cîteva peisaje.

- Crezi că a fost ceva între ei? Intim... începui Annabelle, dar se opri văzînd cît de alarmată o privea Lillian. Vreau să spun, un sărut, o îmbrățișare;..

- *Dumnezeule!* Lillian clătină din cap. Nu știu. Daisy este atît de inocentă! Șarpelui ăluia nu i-ar fi prea greu să o seducă.

- O place cu adevărat, dacă vrei părerea mea. Care bărbat nu ar plăcea-o? E o dulce, e deșteaptă, drăguță...

- Și bogată, zise Lillian cu tristețe.

Annabelle zîmbi.

- Averea nu strică niciodată. Dar în acest caz cred că e vorba de mult mai mult.

- De unde știi?

- Este evident, draga mea. Am văzut cum se privesc. E ceva... în aer.

Lillian se încruntă.

- Putem să ne oprim puțin? Mă boare spatele.

Annabelle se conformă imediat și o ajută să se așeze pe una din canapelele din galerie.

- Nu cred să mai dureze mult pînă să sosească copilul, murmură Annabelle. Aș îndrăzni chiar să zic că vei naște mai devreme decît ți-a spus doctorul.

- Slavă Domnului! Nu-mi doresc decît să nu mai fiu însărcinată! Încercă să-și vadă vîrful pantofilor, peste burta proeminentă. Gîndurile i se întoarseră la Daisy. O să-i spun cinstit părerea mea. Eu îl văd pe Matthew Swift așa cum este, chiar dacă ea nu o face.

- Cred că-ți știe deja părerea, zise Annabelle sec. În ultimă instanță este părerea ei. M-aș hazarda chiar să spun că Daisy nu a încercat să te influențeze în nici un fel atunci cînd tu încercai să-ți lămurești sentimentele față de Westcliff.

- Situația este complet diferită, protestă Lillian.

Matthew Swift este o reptilă! Și mai mult, dacă Daisy se mărită cu el, o va lua în America și n-o voi mai vedea niciodată.

- Iar tu ai vrea ca ea să rămîină pentru totdeauna sub aripa ta, murmură Annabelle.

Lillian se întoarse spre ea:

- Vrei să spui că sînt într-atît de egoistă încît n-o las să-și aleagă drumul în viață, doar ca s-o țin lîngă mine?

Annabelle nu se lăsă impresionată de tonul ei și zîmbi:

- Ați fost întotdeauna împreună, nu? V-ați ținut mereu companie, v-ați încurajat. Totul se schimbă, însă. Tu ai acum familia ta, un soț, un copil. Cred Că și pentru Daisy îți dorești același lucru.

Lillian își mută privirea de la Annabelle. Ochii i se umplură de lacrimi.

- Promit să-l plac pe *următorul*. Indiferent cine va fi acela. Cu condiția să nu fie Matthew Swfft.

- N-o să-l placi pe niciunul. Annabelle o cuprinse pe după umeri, cu afecțiune. Ești foarte posesivă, draga mea.

- Iar tu ești tare nesuferită, zise Lillian sprijinindu-și capul pe umărul lui Annabelle. Continuă să suspine ușor, în timp ce Annabelle o îmbrățișea; alinînd-o așa cum mamă ei nu reușise niciodată s-o facă. Urăsc să piîng din orice!

- Este din cauza stării tale, o liniști Annabelle. O să-ți revii după ce se va naște copilul.

- Va fi cu siguranță băiat, îi spuse Lillian, ștergîndu-și ochii. Iar mai tîrziu vom aranja căsătoria între el și Isabelle, care astfel va deveni și ea contesă.

- Parcă nu credeai în căsătoriile aranjate. '

-Pînă acum, nu. Dar copiii noștri nu pot fi lăsați să ia singuri o hotărîre atît de importantă.

- Ai dreptate. Hotărîm noi pentru ei.

. Chicotiră amîndouă. Lillian se simțea deja ceva mai bine.

- Am o idee, zise Annabelle. Hai la bucătărie, să căutăm prin cămară. Sigur a mai rămas ceva din prăjitura cu agrașe. Ca să nu mai vorbim de tarta cu gem de căpșuni.

Lillian își șterse nasul.

- Chiar crezi că niște dulciuri mă vor face să mă simt mai bine? .

Annabelle zîmbi.

- Merită încercat, nu?

Lillian se gîndi o clipă.

- Să mergem, zise ea și se ridică de pe canapea, ajutată de prietena ei.

Soarele dimineții năvăli în holul de la intrare. Servitoarele trăgeau draperiile grele de la geamuri și le prindeau cu șnururi groase din mătase. Daisy se îndreptă spre încăperea unde se servea micul dejun, convinsă că nici unul dintre oaspeți nu se trezise încă. Încercase să doarmă, dar fusese cuprinsă de o stare de agitație. În firal coborîse din pat și se îmbrăcase.

Servitorii lustruiau argintăria și mobilă, măturau, cărau coșuri cu așternuturi și găleți cu apă. Ceva mai departe, din bucătărie, se auzea zgomotul vaselor în care se pregătea mîncarea.

Ușa biroului lui Westcliff era deschisă, așa că Daisy aruncă o privire. Era o încăpere frumoasă, cu lambriuri și vitralii prin care se filtra lumina dimineții, revărsîndu-se pe covor. Daisy se opri văzînd pe cineva așezat la biroul masiv. După culoarea părului și umerii lași îl recunoscu pe Hunt, care folosea adesea biroul lui Westcliff atunci cînd venea la Stony Cross.

- Bună dimineața... începu ea dar se opri cînd bărbatul ridică privirea.

Nu era Hunt ci Matthew Swift.

El se ridică de pe scaun. Daisy se repezi:

- Nu te ridică, te rog. Scuze că te-am întrerupt...

Atunci observă ceva diferit le el. Purta o pereche de ochelari cu ramă subțire, din oțel.

Ochelari, pe acea față cu trăsături puternice... și părul ușor răvășit. Toate astea, împreună cu trupul puternic și virilitatea masculină erau uimitor de... erotice.

- De cînd îi porți? reuși Daisy să întrebe.

- De vreun an. îi zîmbi și-și scoase ochelarii. Am nevoie de ei la citit. Probabil am petrecut prea multe nopți citind contracte și rapoarte.

- Îți.. îți vin foarte bine.

- Adevărat? Clătină din cap, continuînd să zîmbească, de parcă nu i-ar fi dat prin cap să se preocupe de înfățișarea lui. Își puse ochelarii în buzunarul vestei. Cum te simți? o întrebă cu blîndețe.

- Foarte bine, mulțumesc. El o privea la fel ca de obicei, atent, sigur pe sine. Întotdeauna o făcuse să se simtă stînjeriită. Dar acum privirea lui nu mai părea critică. De fapt se uita în ea ca și cum nimic altceva pe lume n-armai fi contat. Ea își aranjă cu nervozitate faldurile rochiei roz din muselină.

- Te-ai trezit devreme, zise Swift.

- Așa mă trezesc de obicei. Nu-mi imaginez de ce unii oameni rămîn în pat pîriă tîrziu. Cît poți să dormi? în timp ce vorbea, Daisy își dădu seama că oamenii mai puteau face și altceva în pat în afară de dormit și roși.

Din fericire Swift nu o luă în rîs, deși în colțul gurii îiapărușe un zîmbet. Ca să nu mai abordeze subiectul riscant al statului în pat, el începu să-și aranjeze hîrțiile de pe birou.

- Voi pleca curînd la Bristol. Trebuie să pun la punct anumite lucruri înainte de a decide locul fabricii.

- Lordul Westcliff a hotărît că tu te vei ocupa de asta?

- Da. Bine, mai trebuie să obțin și avizul unui comitet consultativ.

- Cumnatul meu trebuie să controleze totul,

recunoscu Daisy. Dar de îndată ce va vedea că se poate baza pe tine sînt sigură că va mai slăbi hățurile. ,

El o privi curios:

- Pare aproape un compliment, domnișoară Bowman.

Ea ridică din umeri, încercînd să pară nepăsătoare.

- Oricîte defecte ai avea, ești recunoscut pentru seriozitatea ta. Tata spune mereu că-ți poți potrivi
- ceasul după tine, cînd stabilești o înfîlnire cu , cineva.

îi răspunse amuzat:

- Seriozitate. Descrierea perfectă a unui bărbat extrem de interesant.

în trecut Daisy ar fi fost de acord cu afirmația lui ironică. Cînd descria pe cineva drept „serios” era mai degrabă o critică. Dar petrecuse ultimele trei sezoane observînd capriciile diverșilor domni.' Se comportau iresponsabil, erau libertini și preocupați doar de propria persoană. Seriozitatea era o calitate admirabilă la un bărbat. Se întreba cum de nu apreciasse acest lucru pînă atunci.

- Domnule Swift... Daisy se strădui să pară cât mai degajată, fără să reușească însă întrutotul. Mă întrebam ceva...
- Da? El se dădu un pas înapoi în vreme ce ea înaintă un pas; de parcă ar fi încercat să mențină aceeași distanță între ei.

Daisy îl privea cu mare atenție.

- De vreme ce nu există nici o posibilitate ca tu și cu mine... să ne căsătorim... mă întrebam când ai de gând să te însori, totuși.

El se uită la ea cu o privire goală.

- Nu mi se potrivește căsătoria. Nu cred să mă însor vreodată.
- Niciodată?
- Niciodată.
- De ce nu? îl întreabă ea. Îți prețuiești libertatea într-afât de mult? Sau vrei să devii un fustangiu?

Swift rîse cu o căldură care o făcu pe Daisy să tresară înfiorată.

- Nu. Mi s-a părut întotdeauna o pierdere de vreme să alergi după o mulțime de femei, când una și bună ar fi suficientă.
- Cum ai defini o femeie bună?
- Mă întreb cu ce fel de femeie m-aș căsători? Zîmbetul îi rămase întipărit pe buze mai mult decît de obicei. Bănuiesc că voi ști atunci când o voi întîlni.

Dorind să pară detașată, Daisy se apropie de unul dintre vitralii. Ridică o mîină, lăsînd lumina colorată să se reflecte pe pielea ei albă.

- Pot să-ți spun eu cum va arăta. Se întoarse spre Swift. Pentru început: va fi mai înaltă ca mine.
- Așa sînt majoritatea femeilor, remarcă el.
- Va fi desăvîrșită și va ști să se facă utilă. Nu va fi o visătoare. O vor preocupa doar chestiunile practice, va ști să-și strunească servitorii și nu se va lăsa niciodată păcălită de negustorul de pește.
- Dacă m-aș fi gîndit vreodată măcar vag la însurătoare, ei bine, să știi că acum ai alungat orice astfel de gînd.
- Nu va fi foarte greu s-o găsești, continuă

Daisy. Sînt cu sutele în Manhattan. Poate chiar cu miile.

- Ce te face să crezi că-mi doresc o soție convențională?

Ea se încordă când îl simți foarte aproape.

-Doar ești exact ca tata, spuse ea.

- Nu întrutotul.
- Iar dacă te-ai căsători cu o altfel de femeie decît cea descrisă de mine, ai ajunge într-un final să o consideri... un parazit.

Îi simți mîinile pe umeri. Swift o întoarse cu fața spre el. Ochii lui albaștri îi căutau privirea, iar Daisy avu sentimentul stînjenitor că-i putea citi gîndurile.

- Prefer să cred, spuse el încet, că nu voi fi niciodată afît de crud. Sau de idiot. Privirea îi
- înțeleg. Swift 71 cunoștea pe Bowman mai bine ehiar decît fiica iui. Nu-i voi spune nimic. Și voi încerca să-ți ușurez situația. Voi pleca la Bristol peste două zile, cel mult trei. Llandrindon și ceilalți... nici unul dintre ei nu este idiot. Toți știu de ce au fost invitați și n-ar fi venit dacă n-ar fi fost interesați. Așa că nu va dura mult pînă ce ți se va face o propunere.

Daisy ar fi trebuit să aprecieze ușurința cu care el o arunca în brațele altui bărbat. În schimb, avea un gust amar. Simți instinctiv dorința să-l rănească.

- Apreciez acest lucru. Mulțumesc, domnule Swift. Îmi ești de un real ajutor. Mai ales că mi-ai oferit experiența afît de necesară. Pe viitor, când voi săruta un bărbat - pe lordul Llandrindon, de exemplu - voi ști ce trebuie să fac.

Daisy se simți cuprinsă de satisfacție văzîndu-i buzele încleștate.

- Cu plăcere, mîrni el.

Văzînd că scosese mîinile din buzunare, de parcă ar fi vrut să o sugrume sau măcar să o zgîlție, Daisy îi zîmbi senină și ieși din încăpere.

Dimineața însorită lăsa locul unei amiezi mohorîte. Cerul se acoperi cu nori grei și începu să plouă molcom, transformînd drumurile în șanțuri cu noroi și trimițînd oameni și animale în căutare de adăpost.

Așa era primăvara în Hampshire, mereu pusă pe farse. Dacă ieșeau într-o dimineață umedă la plimbare înarmat cu umbrelă, ca prin magie apărea soarele. Dacă era senin și ieșeau fără umbrelă, în cîteva minute ploaia te uda pînă la

piele.

Oaspeții se împărțiseră în mai multe grupuri. Unii stăteau în camera de muzică, alții în sala de biliard, alții în salon, la ceai. Unele doamne brodau în timp ce domniile citeau, discutau și beau în bibliotecă. Dar toate discuțiile aveau ca subiect vremea.

De obicei lui Daisy îi plăceau zilele ploioase. Să stea pe fotoliu, lângă șemineu, cu o carte în mână era cea mai mare plăcere a ei. Acum însă cuvintele tipărite își pierduseră magia. Se plimba dintr-o cameră în alta, observând cu discreție activitățile oaspeților.

Rămase în pragul camerei de biliard, uitându-se la domniile care se sprijineau leneș de masă, cu tacul într-o mână și un pahar în cealaltă. Sunetul loviturilor bilelor de fildeș dădea un anume ritm coherenței lor. Atenția i-a fost atrasă de Matthew Swift care se pregătea să execute lovitură perfectă. Renunțase la haină și vestă; era doar în cămașă.

Mâinile țineau ferm tacul, privirea albastră se concentra asupra dispunerii bilelor. Șuvițele rebele îi căzuseră din nou pe frunte, iar Daisy tînjea să-și treacă mâna prin ele. Swift trimise una dintre bile într-un buzunar lateral, stîmînd cîteva aplauze. Cîteva monede trecură discret de la un domn la altul. Swift se îndreptă de spate și îi făcu o remarcă ^oponentului său, care se dovedi a fi lordul Westcliff.

Westcliff rîse la auzul comentariului. Ocoli masa, ținînd între dinți un trabuc neaprinș și cîntărind alternativele. O zări pe Daisy și-i făcu cu ochiul. Ea se trase brusc înapoi, ca o țestoasă care se retrage în carapace. Era chiar ridicol din partea ei să bîntuie prin tot conacul, încercînd să-l zărească măcar pe Matthew.

Daisy se îndreptă cu pași repezi spre holul principal și de acolo spre scară. Urcă treptele în grabă și nu se opri decît în salon.

Annabelle și Evie erau cu Lillian care stătea aproape ghemuită pe divan. Era foarte palidă, iar fruntea îi era brăzdată de riduri subțiri. Își cuprinsese pîntecul cu brațele-i subțiri.

- Au trecut douăzeci de minute, zise Evie privind ceasul de pe polița șemineului.

- Dar tot nu sînt regulate, spuse Annabelle, începu să-i perie părul lung și să-l împletească, cu mișcări experte.

- Ce anume? întrebă Daisy intrînd în încăperea. Și de ce vă tot uitați la... Brusc, înțelese. Doamne, Dumnezeule! Sînt durerile facerii, Lillian?

- Nu chiar, clătină sora ei din cap. Parcă mi se strînge stomacul. A început după prînz, durerea s-a repetat după o oră, apoi după o jumătate de oră, iar aceasta din urmă după douăzeci de minute.

- Westcliff știe? Să mă duc să-i spun? întrebă Daisy.

- Nu, spuseră în cor cele trei femei.

- N-are rost să-și facă griji de pe-acum, adăugă Lillian. Lasă-I pe Westcliff să se bucure de compania prietenilor lui. Cînd va afla va începe să se agite și să dea sute de ordiri și nimeni nu va mai putea sta liniștit. Mai ales eu.

- Dar mama? O chem? Daisy trebuia să întrebe, deși cunoștea răspunsul. Mercedes nu era persoana potrivită să te aline și deși născuse de cinci ori nu suporta nici măcar să discute despre asta.

- Mă doare deja destul de rău, zise Lillian sec. Nu-i spune nimic mamei, încă. S-ar simți obligată să stea cu mine doar ca să salveze aparențele. N-am nevoie decît de voi trei, deocamdată.

întinse mîna spre Daisy și o ținu strîns. Nașterea era o chestie destul de înfricoșătoare, mai ales prima dată, iar Lillian nu făcea excepție.

- Annabelle spune că ar putea dura chiar și zile întregi, cu intermitențe, îi spuse ea lui Daisy. Ceea ce înseamnă că nu voi fi prea drăgălașă cu voi.

- Nici o problemă, draga mea. Arată-ne tot ce poți. Daisy se așeză pe podea la picioarele ei, fără să-i dea drumul mîinii.

în cameră se lăsă tăcerea. Se auzea doar ticăitul ceasului și zgomotul slab făcut de peria din părul lui Lillian. Cele două surori se țineau strîns de mîna. Daisy nu mai știa dacă oferea sau de fapt primea alinare. Lui Lillian îi venise sorocul iar Daisy se temea pentru ea. Pentru posibilele complicații și pentru faptul că de-acum viața lor avea să se schimbe.

Se uită la Evie care îi zîmbi, apoi spre Annabelle, care era foarte calmă. Fuseseră mereu apropiate, și atunci cînd le fusese teamă, dar și cînd avuseseră motive de bucurie. Daisy se simți copleșită de iubire pentru ele.

- Nu voi pleca niciodată de lângă voi, spuse ea. Vreau ca noi patru să fim mereu împreună. N-aș putea suporta să o pierd pe vreuna dintre voi.

Simți mîngîierea lui Annabelle.

- Daisy... Nu pierzi niciodată un prieten adevărat.

CAPITOLUL 9

La căderea serii ploaia de primăvară se transformase într-o adevărată furtună. Rafale de vânt loveau geamurile și puneau la pământ șirurile de gard viu tunse atât de îngrijit. Fulgerele brăzdau cerul. Cele patru prietene erau tot în salon, cronometrând contracțiile pînă ce acestea ajunseră la intervale de cîte zece minute.

- N-ai cum să stai comod aici, spuse Annabelle, ajutînd-o pe Lillian să se ridice. Haide, draga mea. Să te ducem în pat.

.- Să... încep Daisy, gîndindu-se că venise momentul să-l cheme pe Westcliff.

- Cred că da, zise Annabelle.

Daisy se simțea mai bine. În sfîrșit făcea ceva. Nu mai putea asista neputincioasă.

- Și apoi? E nevoie de ceva? De cearceafuri? Prosoape?

- Da, da, îi răspunse Annabelle peste umăr, în timp ce o sprijinea ferm pe Lillian. De o foarfecă și de apă fiartă. Și spune-i menajerei să ne trimită ulei de vateriană și niște ceai de pelin negru.

În timp ce Lillian se îndrepta spre dormitor, Daisy se grăbi să coboare treptele. Intră în sala de biliard, dar aceasta era goală. Îl căută apoi în bibliotecă și într-unul dintre saloanele mari. Westcliff nu era de găsit nicăieri. Daisy trecu pe lîngă un grup de oaspeți și intră în biroul lui Westcliff. Răsufală ușurată. Era acolo, împreună cu Hunt și Matthew Swift. Erau antrenați într-o conversație animată care includea expresii precum „deficiențele sistemului de distribuție” sau „profit pe unitatea de fabricație”.

Sesizîndu-i prezența, cei trei bărbați își ridicară privirile. Westcliff se ridică.

- Aș dori să stăm puțin de vorbă, zise Daisy.

Deși îi vorbise cu calm, ceva în expresia ei îl alertă. Se apropie imediat de ea.

- Da, Daisy?

- Este vorba de sora mea, șopti ea. Au început durerile.

Westcliff era surprins.

- Dar e prea devreme.

- Se pare că bebelușul este de altă păriere.

- Dar., programarea... Conte pare sincer uimit că înainte de a sosi pe lume copilul lui nu consultase calendarul.

- Este posibil ca doctorul să se fi înșelat asupra datei. La urma-urmei ghicește și el...

Westcliff pufni.

- Mă așteptam la ceva mai multă precizie din partea lui! E o diferență de o lună între... Se opri, străbătut de un niou gînd. Copilul e prematur?

Chiar dacă și pe ea o nelinișteea același gînd, clătină convinsă din cap.

- La unele femei sarcina este mai evidentă decît la altele. Iar sora mea este foarte subțire. Sînt sigură că bebelușul este bine. Îi zîmbi încurajator. Durerile au început mai bine de patru-cinci ore, iar acum sînt la intervale de cîte zece minute. Annabelle spune că...

- Este în travaliu de ore întregi și nimeni nu-mi spune nimic? strigă Westcliff contrariat.

- Ei, travaliul este atunci cînd durerile se succed la intervale regulate, și apoi ea ne-a spus să nu te deranjăm pînă cînd...

Westcliff slobozi o înjurătură care o uimi pe Daisy. Se întoarse și arătă cu degetul spre Hunt, poruncitor:

- Doctor! Apoi ieși grăbit.

Pe Simon Hunt purtarea lui primitivă nu părea să-l uimească.

- Bietul de el! zîmbi Hunt.

- De ce ți-a zis „doctor”?

- Mai degrabă cred că vrea să trimit după doctor, îi răspunse el. Ceea ce voi face, imediat.

Din nefericire nu era prea ușor să fie adus doctorul, un bătrînel venerabil care locuia în sat. Servitorul trimis să-l aducă se întoarse cu vestea că doctorul se rănise cînd încercase să se urce în trăsura lui Westcliff.

- Cum asta? întrebă Westcliff, care ieșise din dormitor ca să-l chestioneze pe servitor. Daisy, Evie, St. Vincent, Hunt și Swift așteptau cu toții pe hol. Doar Annabelle rămăsese înăuntru cu Lillian.

- A alunecat pe pavajul umed și a căzut pînă să apuc să-l prind, domnule. S-a lovit lî picior. Mi-a spus că nu crede

să fie riapt, dar nu mai poate veni să o asiste pe lady Westcliff.

în ochii lui apăru o strălucire aproape sălbatică.

- De ce nu l-ai ținut de braț? Pentru numele lui Dumnezeu, e o fosilă! Era de așteptat să i se întâmple ceva pe pietrele acelea alunecoase!

- Dacă este atât de fragil, cum i-ar fi putut veni în ajutor soției tale? întrebă Simon Hunt.

Contele pufni.

- Omul acesta știe mai multe despre nașteri decât oricine altcineva. El a adus pe lume generații întregi din familia mea.

- După cum se vede, cel din generația asta va veni pe lume fără ajutorul cuiva. Se întoarse spre servitor. Ți-a sugerat cumva cine l-ar putea înlocui?

- Da, domnule, zise acesta stînjenit. Mi-a spus că există o moașă în sat...

- Du-te după ea! tună Westcliff.

- Am fost deja, domnule. Dar este puțin... turmentată.

- Adu-o oricum! într-un moment ca acesta simt că nici mie nu mi-ar prinde rău un pahăr-două.

- Dar, domnule... e într-o stare...

Contele îl privi neîncrezător:

- La naiba, cât e de beată?

r Are impresia că e regină. M-a ocărît că am călcat-o pe trenă.

Urmă o scurtă tăcere. întreg grupul se gîndea.

- Voi omorî pe cineva, asta-i sigur! spuse contele, fără să se adreseze cuiva în mod special. Din dormitor răzbătu un strigăt de-al lui Lillian care îl făcu să pălească.

- Marcus!

- Vin! strigă Westcliff și se întoarse amenințător spre servitor. Găsește pe cineva. Doctor, moașă, ghicitoare în palmă... numai fă-o acum!

Westcliff dispăru în dormitor. De afară se auzi un tunet atât de puternic, încît candelabrele zăngăniră, iar podeaua trosni.

Servitorul aproape că izbucni în lacrimi:

- Sînt de zece ani în serviciul domnului iar acum mă va da afară...

- Du-te înapoi la doctor, zise Simon Hunt și vezi tiacă se simte mai bine. Dacă nu, întrebă4 dacă nu are vreun ucenic sau vreun student care să-l poată înlocui. între timp eu mă voi duce în satul următor, poate găsesc pe cineva,

Matthew Swift, care tăcuse pînă atunci îl întrebă:

- Pe ce drum o iei?

- Pe cel spre est.

- Atunci eu plec spre vest.

Daisy se uita la el cu surpriză și gratitudine. Furtuna făcea ca orice călătorie să fie foarte periculoasă și fără îndoială inconfortabilă. Faptul că sărea în ajutorul lui Lillian, pe care nu o plăcea, îl ridica în ochii lui Daisy.

Lordul St. Vincent spuse sec:

- Mie îmi rămîne deci drumul spre sud. Bineînțeles că Lillian *trebuie* să nască în timpul unui potop de proporții biblice!

- Preferi să rămîi aici cu Westcliff? îl întrebă Simon Hunt sarcastic.

- Mă duc să-mi iau pălăria, răspunse amuzat St. Vincent.

Trecuseră deja două ore de cînd plecaseră cei trei, iar durerile lui Lillian erau acum atât de puternice, încît îi tăiau respirația. Se agățase cu toată puterea de mîna soțului ei, dar el părea să nu simtă deloc strînsoarea. Răbdător, Westcliff îi ștergea fruntea cu un prosop umed, îi dădea să bea din ceaiul de pelin și o mașă pe spate și pe picioare, încercînd să o ajute să se relaxeze.

Annabelle se dovedise chiar mai competentă decât o moașă, era părerea lui Daisy. îi pusese lui Lillian o sticlă cu apă caldă ia spate și o încuraja cînd durerile erau puternice, spunîndu-i că dacă pînă și ea supraviețuise, Lillian nu avea âe ce să se teamă.

Lillian tremura după fiecare contracție.

Annabelle o ținea de mînă:

- Nu trebuie să taci, draga mea. Țipă sau înjură. Ajută, să știi.

Lillian clătină din cap, slăbită.

- Nu mai am putere să țip. Cred că e mai bine să-rtii conserv energia.
- Așa eram și eu. Dar să știi că lumea nu-ți va arăta mai multă simpatie dacă înduri în liniște.
- Nu am nevoie de simpatia nimănui, oftă Lillian și închise ochii, simțind că se apropia o nouă contracție. Vreau doar... să se termine.

Privindu-l pe Westcliff, Daisy își spuse că avea parte din belșug de simpatie, fie că-și dorea sau nu.

- Tu n-ar trebui să stai aici, îi spuse Lillian lui Westcliff când contracția se sfârși. Ar trebui să fii jos, să bei și să dai ocol încăperii.

- Doamne, femeie! exclamă Westcliff ștergându-i fruntea. Eu ți-am făcut asta și al naibii să fiu dacă te las să suporti singură consecințele!

Lillian îi zîmbi slab.

Daisy sări să deschidă ușa. Se auzise o bătaie scurtă. Îl văzu pe Matthew Swift, cu hainele șiroid, plin de noroi.

- Îți mulțumesc, Doamne! spuse ea. Ești primul care se întoarce. Ai găsit pe cineva?
- Da și nu.

Din experiență, Daisy știa că un asemenea răspuns era doar rareori împlinirea unei dorințe.

- Ce vrei să spui? Îl întrebă temătoare.
- Vine imediat. Se spală. Drumurile* sînt impracticabile, sînt gropi adînci la tot pasul, tună ca naiba - e un miracol că nu și-a frînt călul vreun picior. Swift își scoase pălăria și se șterse pe frunte cu mîneca, lăsînd o dîră de noroi.

- Dar ai găsit vreun doctor? Îl presă Daisy înșfăcînd un prosop curat din coș și întinzîndu-i-l.
- Nu. Vecinii mi-au spus că doctorul lipsește două săptămîni. E plecat la Brighton.
- Vreo moașă, atunci?
- E ocupată, zise Matthew sec. Alte două femei din sat sînt și ele în travaliu. Mi-a spus că așa se întîmplă de obicei în timpul furtunilor puternice. E ceva în aer.

Daisy îl privea nedumerită.

- Atunci pe cine ai adus?

Un bărbat chel cu ochi blînzii, căprui, apărură lîngă Swift. Era ud pînă la piele, dar curat - mai curat decît Swift, oricum.

- Bună seara, domnișoară.
- Domnul se numește Merritt, îi spuse Swift lui Daisy. Este veterinar.

-Cum?

Chiar dacă ușa era aproape închisă, conversația lor fusese auzită de cei dinăuntru. Se auzi vocea lui Lillian:

- Mi-ai adus un *doctor de animale*
- Mi-a fost recomandat cu căldură, răspunse Swift.

Asigurîndu-se că Lillian era complet acoperită cu cearceaful, Daisy deschise larg ușa ca Lillian să poată să-l vadă.

- Ce experiență ai?
- Ieri am ajutat o femelă bulldog să fete. Iar înainte de asta...
- E suficient, zise Westcliff grăbit. Intră.

Daisy îi dădu voie să treacă pragul apoi ieși afară cu un alt prosop curat.

- M-aș fi dus și în satul următor, se scuză Swift. Nu știi dacă Merritt îi va fi de vreun ajutor. Dar rîurile s-au revărsat și nu mai aveam pe unde să trec. Și nu voiam să mă întorc cu mîna goajă.

Închise ochii preț de o secundă. Abia atunci Daisy înțelese cît de extenuant fusese drumul prin furtună.

E de încredere, se gîridi Daisy. Își înfășură un colț de prosop pe degete și începu să-l șteargă pe față. Trăsăturile lui o fascinau. Ar fi vrut să-l poată mîngîia.

Swift se aplecă puțin, ca ea să ajungă.

- Sper ca ceilalți să aibă mai mult noroc.
- S-ar putea să nu se întoarcă la timp. Lucrurile au evoluat rapid în ultima oră.

El se retrase puțin:

- Nu te întorci înăuntru?

Daisy clătină din cap.

- Aș fi în plus. Lillian urăște aglomerația iar Annabelle este mai pricepută decît mine. Voi sta însă pe aproape, în caz că... în caz că mă strigă.

Swift îl luă prosopul din mîna și se șterse pe ceafă. Ploaia îi udase părul des, care acum părea și mai negru.

- Mă întorc imediat, îi spuse. Merg să mă spăl și să mă schimb.
- Părinții mei și lady St. Vincent așteaptă în salon. Poți sta cu ei. E mai confortabil decât să aștepti aici.

Dar Swift se întoarse. Nu se dusese în salon. Venise la ea.

Daisy stătea pe hol, cu picioarele încrucișate, sprijinită de perete. Era adâncită în gânduri, așa că nu-l văzu apropiindu-se. Își schimbase hainele, dar părul îi era încă ud.

-îmi dai voie?

Daisy nu știa exact la ce se referea întrebarea, dar dădu din cap aprobator. Swift se așeză lângă ea, în aceeași poziție. Ea nu mai stătuse niciodată așa în prezența unui domn și cu siguranță nu se gândise niciodată să o facă în prezența lui Matthew. Acesta îi întinse un pahar cu un lichid roșu-prună.

Daisy îl mirosi bănuitoare.

- E vin de Madeira, zîmbi ea. Mulțumesc. Deși e prematur să sărbătorim. Copilul nu a venit încă pe lume.
- Nu sărbătorim nimic. Te va ajuta să te relaxezi.
- De unde-ai știut că este vinul meu preferat?
- Am ghicit, ripiică el din umeri.

Dar ea știa că nu era așa.

Nu și-au spus foarte multe. Au rămas alături, iar Daisy îl întreba din când în când cît este ceasul. Atunci el scotea din buzunar ceasul și îi spunea.

Intrigată de talmeș-balmeșul din buzunarele lui, Daisy îi ceru să-i arate ce avea înăuntru.

- Vei fi dezamăgită, spuse Swift începînd să-și etaleze colecția. Îi arunca obiectele în poală iar ea le cerceta.

- Ai de toate. Erau acolo briceagul, guta, eîteva monede, o peniță, o pereche de ochelari, o savonieră minusculă - Bowman, bineînțeles - un pliculeț din hîrtie cerată cu praf de rășcoage. Ținînd pliculețul între degete, Daisy îl întrebă: ai dureri de cap, domnule Swift?

- Nu. Dar tatăl tău are, atunci cînd primește cîte o veste proastă. Pe care i-o aduc eu, de cele mai multe ori.

Daisy rîse și arătă spre o cutie de chibrituri argintie.

- Chibrituri? De ce? Credeam că nu fumezi.
- Nu știi niciodată cînd ai nevoie de un foc.

Daisy găsi o bucată de hîrtie pe care erau înfipite mai multe ace și îl privi întrebătoare.

- Le folosesc pentru a prinde diverse acte, îi explică el. Dar s-au dovedit utile și în alte ocazii.
- Există vreo situație care să te găsească nepregătit, domnule Swift? Îl tachină ea.
- Dacă aș avea suficiente buzunare aș putea salva lumea, domnișoară Bowman.

Felul în Care o spusese, cu o aroganță ștregărească, o făcu să izbucnească în rîs. Privi apoi un mănunchi de cărți de vizită legate cu o sfornică.

- Mi s-a spus să aduc cu mine în Anglia și cărți de vizită profesionale dar și personale, zise Swift. Deși nu știu prea sigur care este diferența.

- Niciodată nu lași o carte de vizită profesională atunci cînd mergi în vizită la un englez, îl sfătui Daisy. Va înțelege că ai venit să-i ceri bani.

- Dar asta și fac, de cele mal multe ori.

Daisy zîmbi. Găsi apoi un alt obiect care o intrigă. Îl ridică să-l privească mai îndeaproape.

Era un bumb. Ea se încruntă și privi cu atenția fața acestuia, pe care eră gravată o moară de vînt. Pe spate, sub un geam subțire, mărginit de o ramă de cupru, era o șuviță de păr.

Swift păli și întinse mîna după el, dar Daisy îl strînse în pumn.

- L-am mai văzut undeva. Pulsul începuse să i se accelereze. Făcea parte dintr-un set. Mama i-a comandat tatei o haină cu cinci butoni. Pe unul era gravat o moară de vînt, pe altui un copac, pe altui un pod... după care a pus înăuntru cîte o șuviță de păr de-a fiecărui copil. Îmi aduc aminte cînd mi-a tăiat-o de la ceafă, ca să nu se observe.

Fără să o privească, Swift începu Să-și recupereze obiectele și să le pună înapoi în buzunar.

Daisy aștepta în van 6 explicație. După'un timp îl trase de mîneacă.

-De unde îl ai?

Swift făcu o pauză atît de lungă, încît Daisy crezu că nu-i va mai răspunde. În final vorbi, cu atîta tristețe, încît Daisy simți că i se va frînge inima:

- Tatăl tău a purtat haina la birou, l-a fost foarte admirată. Dar într-o zi, fiind foarte nervos, a aruncat cu călimara și a pătat-o. Haina era distrusă. Ca să nu o supere pe mama ta, mi-a dat mie haina și mi-a spus că pot Să o arunc.

- Dar ai păstrat un buton. Inima îi bătea nebunește. Cel cu moara-de vînt. Al meu. Ai purtat cu tine suvița mea, în toți acești ani?

Urmă o altă tăcere lungă. Daisy nu știa dacă sau cum avea el să-i răspundă, pentru că se auzi vocea lui Lillian:

-*Dâaaisyyyy!*

Țintnd încă butonul stfîns în pumn, Daisy se ridică. Swift se ridică și el cu o mișcare bruscă și îi prinse încheietura, privind-o în ochi.

Voia butonul înapoi, își dădu ea seama și schiță un zîmbet.

- Este al meu, protestă ea. Nu pentru că l-ar fi vrut înapoi, ci pentru că i se părea straniu ca el să fi păstrat toți acești ani ceva care îi aparținea. Se temea puțin de ce putea să însemne asta.

Swift nu făcu nici o mișcare și nu vorbi. O așteptă răbdător să deschidă pumnul și să lase butonul să cadă în palma lui. El îl puse în buzunar și îi dădu drumul.

Uluită, Daisy se grăi să ajungă la sora ei. Chiar atunci se auzi plînsul unui copil și inima i se opri o clipă, de bucurie. Cei cîțiva pași care o despărțeau de ușă i se păreau kilometri întregi.

Annabelle o întâmpină în prag. Părea epuizată, dăr zîmbea larg. În brațe ținea un mănunchi de prosoape și bucăți de pînză curate. Daisy își acoperi gura cu mîna.

- Dumnezeu! spuse ea zîmbind printre lacrimi și privind fețișoara roșie a copilului:

- Spun[^]-i bun venit nepoatei tale, spuse Annabelle cu blîndețe, întinzîndu-i-o.

Daisy o luă cu grijă, uimită de cît era de ușoară.

-Sora mea...?

- Lillian e bine, îi răspunse imediat Annabelle. S-a descurcat minunat.

Daisy intră în încăpere, ținînd fetița în brațe. Lillian se odihnea cu ochii închiși pe o grămadă de perne. Părea atît de mică în patul imens! Părul îi era împărțit în două cozi, asemenea unei copile. Westciiff era lîngă ea și părea să fi purtat de unul singur bătălia de la Waterloo.

Veterinarul se spăla pe rhîlni. îi zîmbi prietenos lui Daisy, care îi răspunse la fel.

- Felicitări, domnule Merritt. Se pare că ai adăugat o nouă specie la repertoriul dumitale.

Lillian deschise ochii auzindu-i vocea:

- Daisy?

Ea se apropie:

- Oh, Lillian, este cel mai frumos copil din lume!

Sora ei zîmbi somnoroasă: -

- Și mie mi se pare la fel. Vrei să - se întrerupse ca să caște - le-o arăți tu părinților noștri?

- Bineînțeles. Cum o cheamă?

- Merritt.

- îi pui numele veterinarului?'

- Mi-a fost de mare ajutor. Iar Westciiff a fost de acord.

Contele o înveli mai bine și o sărută pe frunte.

- Tot îți mai trebuie un moștenitor, îi șopti Lillian. Bănuiesc că va trebui să mai încercăm o dată.

- în nici un caz! replică Westciiff răgușit. N-am de gînd să mai trec niciodată prin așa ceva!

Amuzată, Daisy o privi pe Merritt, care îi adormise în brațe.

- Merg să le-o arăt celorlalți.

Ieși pe hol și constată cu surprindere că acesta era gol.

Matthew Swift plecase.-

Dimineața următoare, Daisy află cu ușurare că atît domnul Hunt cît și lordul St. Vincent se întorseseră cu bine la Stony Cross Park. Drumul spre sud pe care pornise St. Vincent se dovedise imposibil de străbătut, dar Hunt avusese ceva mai mult noroc. Găsise un doctor într-un sat vecin, dar acesta se temea să plece la drum pe furtună. Hunt trebuise să recurgă la amenințări ca să-l convingă. Odată ajunși la Stony Cross Manor, doctorul le examinase atît pe Lillian cît și pe Merritt. Amîndouă erau într-o stare excelentă. Copilul era mic* dar complet format, cu plămîni puternici.

Oaspeții murmurară la primirea veștii, dat fiind sexul copilului. Dar văzîndu-l pe Westcliff ținîndu-și fetița în brațe și șoptindu-i că avea să-i cumpere poney și castele și o întreagă împărăție, Daisy știu că nu putea fi mai fericit nici dacă ar fi fost băiat.

Lua micul dejun împreună cu Evie și se simțea asaltată de emoții diverse. În afara bucuriei pe care o simțise la nașterea nepoatei ei, se simțea cuprinsă de nervozitate. Ușoară ca un fulg. Nerăbdătoare.

Și toate astea din cauza lui Matthew Swift.

Daisy era mulțumită că nu-l văzuse încă în ziua aceea. După descoperirile făcute cu o seară înainte nu era prea sigură de propria reacție.

' - Aș vrea să vorbesc ceva cu tine, Evie. Vii cu mine în grădină? Acum că furtuna trecuse, Cîteva raze de soare se iveau printre nori.

- Bineînțeles. Deși e cam mult noroi...

- Vom merge doar pe aleile pietruite. Trebuie să ieșim afară. Este o chestiune prea intimă, ca să o pot discuta înăuntru.

Evie făcuse ochii mari. își bău ceaiul afit de repede, că-și opări limba.

Furtuna făcuse ravagii în grădină- Crengi și frunze căzuseră pe aleile cîndva imaculate. Dar în aer se simțea mirosul pămîntului reavăn și a petalelor îmbibate de ploaie. Inspirînd adînc, cele două prietene se plimbau pe una dintre alei. își acoperiseră umerii cu șalul, dar adierile reci le forțau să iuțească pasul.

Daisy se simțea ușurată pentru că i se destăi- nuișe lui Evie. îi povestise tot, despre sărut, despre butonul pe care-l purta el în buzunar. Evie știa să asculte.

- Nu știu ce să cred, spuse Daisy cu tristețe. Nu știu de ce domnul Swift mi se pare afit de diferit acum, de ce mă simt atrasă de el. Era mai simplu atunci cînd îl uram. Dar aseară, cînd arh văzut butonul aceia nenorocit...

- 'Pînă atunci nu ți-a trecut măcar prin cap că ar putea simți ceva pentru tine, murmură Evie.

-Da.

- Este posibil ca acțiunile lui să fie calculate? Să încerce să te păcălească? Să fi purtat intenționat acel bu-buton în bu-buztinar?

- Nu. Trebuia să-l vezi. Vroia cu disperare ca etr să nu-mi dau seama despre ce era vorba. Oh, Evie! Cred că Matthew Swift este bărbatul pe Care mi l-am dorit dintotdeauna.

- Dar dacă te măriți cu el te va lua la New York, spuse Evie.

- Da. Dar așa ceva nu este posibil. Nu vreau să mă despart de sora mea și de voi. Și îmi place Anglia. Aici sînt eu înșămi, mult mai mult decît m- am simțit vreodată la New York.

Evie cîntări cu grijă problema.

- Și dacă domnul Swift ar fi de acord să rămîna aici perrmanent?

- N-are cum. La New York oportunitățile sînt incomparabile. Iar aici ar avea mereu dezavantajul de a nu fi aristocrat.

- Dar dacă ar dori măcar să încerce... insistă Evie.

- Tot nu voi fi niciodată genul de soție de care are nevoie.

- Voi doi trebuie să purtați o discuție lămuritoare, hotărî Evie. Domnul Swift este un bărbat matur, inteligent, sînt sigură că nu și-ar dori să te transformi în altă persoană decît ești de fapt.

- Ce rost ar avea o discuție? spuse Daisy cu tristețe. Mi-a spus foarte clar că nu se va însura în nici un caz cu mine. Acestea au fost cuvintelejui.

- Care ar fi obiecțiile lui, în afară de conceptul de căsătorie în sine?

- Nu știu. Tot ce știu este că trebuie să simtă ceva pentru mine, de vreme ce poartă o șuviță de-a mea în buzunar. își aminti cum strînsese în pumn butonul și simți că o străbate un fior. Cum știi că iubești pe cineva, Evie?

Evie se gîndi la răspuns în timp ce treceau pe lîngă un rond de primuie ca o explozie multicoloră.

- Știu că acum ar trebui să spun ceva în-înțelept și de mare a-ajutor, zise ea ridicînd din umeri. Dar la noi a fost o situație diferită. Nici eu și nici St. Vincent nu ne-am așteptat să ne îndrăgostim. Ne-a luat pe amîndoi prin surprindere.

- Da, dar cum *ai știut*?

-în clipa în care am înțeles că era gata să moară pentru mine. Gred că nimeni nu-l credea capabil de un asemenea sacrificiu - nici chiar el însuși. Atunci am înțeles că o persoană pe care crezi că o cunoști foarte bi-bine te poate Surprinde. Totul se poate schimba într-o clipă. Atunci a devenit cea mai importantă persoană din lume, pentru mine. Nu, nu importantă. *Necesară*. Oh, aș vrea să mă descurc mai bine cu cuvintele...

- înțeleg, murmură Daisy, deși se simțea mai degrabă melancolică decît lămurită. Se întrebă dacă avea să fie în stare vreodată să iubească astfel. Poate că investise prea mult din punct de vedere emoțional în sora și în prietenele ei... Poate că nu mai rămăsese nimic pentru altcineva.

Ajunseră lîngă un gard înalt de ienupăr care mărginea una din aripile casei. De dincolo se auzeau niște voci angajate într-o conversație. Nu vorbeau tare - tonul moderat trăda un secret. Daisy îi făcu semn lui Evie să se oprească și să nu

scoată un sunet.

- ... nu e ceea ce se numește un animal de prăsilă... spunea unul dintre ei.

Comentariul a fost întâmpinat cu obiecții șoptite.

- La naiba! Femeia asta e în stare să escaladeze Everestul înarmată doar cu un briceag și un ghem de sfoară! Copiii ei vor fi niște draci împielțiți!

Daisy și Evie se priviră uimite. Recvinscuseră vocile. Le aparțineau lordului Llandrindon și lui Matthew Swift.

- Așa este, zise Llandrindon. Mi se pare că îi plac mult literatura. O adevărată „savantă”.
- Pa, îi plac cărțile. Și aventura. Are o imaginație remarcabilă, însoțită de o mare plăcere de a trăi și de o constituție de fier. Nu vei mai găsi o fată ca ea nici aici și nici de cealaltă parte a Atlanticului.

- Nici n-am intenția să caut vreuna în partea aceea, îi răspunse sec Llandrindon. Englezoaicele au, toate calitățile pe care ți le poți dori la o femeie.

Vorbeau *despre ea*, își dădu seama Daisy. Rămase cu gura căscată. Pe de o parte o entuziasma descrierea pe care i-o făcuse Matthew Swift, pe de alta o indigna faptul că încerca să o vîndă lui Llandrindon, de parcă ar fi fost o sticlucă cu licoare de pe taraba unui vînzător stradal.

- îmi doresc o soție echilibrată, reținută...:
- Reținută? Nu și inteligentă, naturală? Nu vrei o soție care să aibă încredere în ea, fără a încerca să copieze un palid ideal feminin?

- Am și eu o întrebare, zise Llandrindon.

-Da?

- Dacă este într-atît de remarcabilă, de ce nu te însori *tu* cu ea?

Daisy își ținu respirația ca să nu rateze răspunsul. Spre frustrarea ei, nu reuși să audă nimic. Se îndepărtau.

- Drace! murmură ea pomînd în urma lor.

Evie îi făcu semn:

- Nul șopti. Nu-ți forța norocul. Doar printr-o minune nu și-au dat seama că sîntem aici.
- Dar vreau să aud continuarea!
- Și. eu. Se priviră cu ochi mari. Daisy, zise Evie gînditoare. Cred că Matthew Swift este îndrăgostit deține.

CAPITOLUL 10

Daisy nu înțelegea de ce ideea că Matthew Swift ar fi putut să fie îndrăgostit de ea trebuia să-i dea peste cap toată existența, dar așa se întâmpla.

- Dacă e îndrăgostit de mine de ce insistă să mă paseze lordului Llandrindon? Doar i-ar tace pe plac tatălui meu. Și ar fi răsplătit regește. Ce anume îl face să ezite?

- Poate vrea să afle dacă și tu îl iubești?

- Nu. Mintea lui nu funcționează așa. Ci asemenea minții tatălui meu. Sînt oameni de afaceri. Păsări de pradă.

Dacă Swift m-ar dori, nimic nu l-ar putea opri, nu s-ar sinchisi să ceară permisiunea nimănu. Ar fi ca și cînd un leu s-ar opri și ar întreba

o antilopă dacă o deranjează faptul că va fi mîncată.

- Eu tot mai cred că ar trebui să stați de vorbă, zise Evie.

- Degeaba. Se va eschiva, așa cum a făcut-o și pînă acum. Doar dacă...

- Dacă?

- Dacă aș putea să-l fac să lase garda jos. Și să-l oblig să fie onest cu mine. Să-mi spună dacă simte ceva pentru mine sau nu.

- Și cum vei face asta?

- Nu știu. Zău, Evie știi mult mai multe despre bărbați decît mine. Doar ești măritată. Și vezi o grămadă de bărbați la club. Care este cea mai rapidă cale de a-l face pe un bărbat să recunoască ceva ce n-ar vrea?

Evie părea flatată de imaginea creată, cea de femeie de lume. Se gîndi puțin înainte de a-i răspunde.

- Cred că ar trebui să-l faci gelos. Am văzut bărbați civilizați atacîndu-se ca niște cîini turbați pe străduța din spatele clubului, pentru favorurile unei anumite doamne.

- Hmm. Mă întreb dacă domnul Swift ar putea fi provocat astfel.

- Eu cred că da. Doar e bărbat, la urma urmei.

După-amiază Daisy îi ținu calea lordului Llandrindon în bibliotecă:

- Bună ziua, domnule, spuse ea veselă, prefăcându-se că nu remarcă privirea lui speriată. După campania susținută de Swift la adresa ei, probabil că Llandrindon se simțea ca o vulpe încolțită de vânători.

Llandrindon își reveni rapid și îi zîmbi:

- Bună ziua, domnișoară Bowman. Cum se mai simt sora dumitale și bebelușul?
- Se simt foarte bine amîndoi, mulțumesc. Daisy se apropie să vadă ce carte alesese. *Istoria cartografiei militare*.

Pare... interesant.

- Chiar este, o asigură Llandrindon. Deși cred că multe nuanțe s-au pierdut la traducere. Trebuie să citești originalul, în germană, ca să o poți aprecia cum se cuvine.

- Citești vreodată romane, domnule? .

El părea sincer uimit de o asemenea întrebare.

- Nu, niciodată. Știu încă de copil că trebuie să citești doar acele cărți Care te instruiesc sau care îți întăresc caracterul.

Daisy era deranjată de tonul lui superior.

- Ce păcat, murmură ea.
- Poftim?
- Ce piele! se corectă ea rapid, prefăcându-se că examina un volum scump. Ești un cititor avid?
- încerc să nu fiu avid în nici o privință. Moderație în toate. Acesta este. unul dintre motto-urile mele.
- Eu nu am nici un motto. Și dacă aș avea, l-aș încălca imediat.

Llandrindon rîse.

- Recunoști deci că ești o ființă schimbătoare?
- Prefer să cred că am o minte deschisă.

-Ah.

Daisy îi putea citi gândurile. Mîntea ei deschisă nu o punea deloc într-o lumină favorabilă.

- Aș vrea să aflu după ce alte motto-uri te călăuzești, domnul meu. Ce-ai zice de o plimbare în grădină?

- Păi... eu... Era o îndrăzneală impardonabilă să inviți un bărbat la plimbare. Invitația trebuia să vină din partea lui. Și totuși Llandrindon era un gentleman. Nu o putea refuza. Bineînțeles, domnișoară Bowman. Poate mîine...

- Acum ar fi perfect.
- Acum, repetă el cu glas stins. Da. Minunat.

Ea îl luă de braț înainte ca el să i-l ofere și îl conduse spre ușă. Să mergem.

Llandrindon nu i se putea împotrivi. Coborîră treptele terasei și porniră pe una dintre alei. _

- Trebuie să-ți fac o mărturisire, zise Daisy. Pun la cale un mic complot și speram să mă poți ajuta.

- Un mic complot, repetă el. Ajutorul meu? Asta este...

- Totul este nevinovat, bineînțeles, continuă Daisy. Vreau să-l încurajez pe un anume domn care este cam reticent.

- Reticent? Llandrindon abia dacă mai putea șopti.

Nu era într-atît de inteligent precum crezuse la început, își zise Daisy. Nu făcea decît să repete ca un papagal cuvintele ei.

- Da, reticent. Dar am impresia că dincolo de suprafață se ascund anumite sentimente.

Llandrindon se împiedică de o piatră.

- Ce anume ți-a creat această impresie, domnișoară Bowman?

- E vorba doar de intuiție feminină.

- Domnișoară Bowman! izbucni Llandrindon. Dacă am spus sau am făcut ceva care să-ți fi dat impresia că... eu...

- Nu este vorba despre tine, zise Daisy sec.

- Nu? Atunci despre cine?
- Este vorba de domnul Swift.

Bucuria lui era evidentă.

- *Domnul Swift. Da, da. Ți-a ridicat osanale ore întregi. Nu că m-ar fi deranjat să le ascult, bineînțeles.*

Daisy zîmbi.

- Mă tem că domnul Swift. va continua si fie foarte reticent dacă nu se va întâmpla ceva care să-l provoace. Dacă ai vrea să lași impresia că ești interesat de mine - o plimbare cu trăsura, un dans, două - poate că în final îmi va face o declarație.

- Va fi plăcerea mea, spuse Llandrindon. Roiul de conspiratorii atrăgea mai mult decît cel de țintă matrimonială. Te asigur, domnișoară Bowman, că va fi convins că-ți fac curte.

- Vreau să-ți amîni călătoria cu o săptămînă.

Matthew tocmai prindea cinci foi de hîrtie cu un

ac. Se înțepă în deget dar ignoră minuscula pată de sînge pentru că îl privea pe Westcliff fără să înțeleagă. Conteul rămăsese închis în cameră împreună cu soția și fița lui timp de mai bine de treizeci și șase de ore, iar în seara dinaintea plecării lui la Bristol apăruse și dăduse un ordin fără sens.

Matthew încercă să-și controleze tonul.

- Pot să știu de ce, domnule?

- Pentru că m-am decis să te însoțesc. Iar programul meu nu-mi permite să plec de mîine.

Din cîte știa el, programul contelui era determinat doar de fiica și de soția lui.

- Dar nu este nevoie, răspuse Matthew pe care insinuarea că nu s-ar fi descurcat singur îl jignea. Cunosc mai bine decît oricine această afacere și...

- Rămîi totuși un străin, zise Westcliff. Numele meu îți va deschide uși la care nici nu te-ai gîndi.

- Dacă îmi pui la îndoială capacitatea de a negocia...

- Nu se pune problema așa. Am deplină încredere în abilitățile tale, care în America ar fi mai mult decît suficiente. Dar aici ai nevoie de patronajul cuiva din înalta societate. De cineva ca mine.

- Nu mai sîntem în Evul Mediu, domnule. Al naibii să fiu dacă mă voi folosi de un nobil ca să pot încheia o afacere!

- Să știi că nici mie nu-mi face mai multă plăcere. Mai ales cînd am un copil abia născut iar soția nu și-a revenit încă.

- Nu pot aștepta o săptămînă! explodă Matthew. Am stabilit deja cîteva întîlniri, de la căpitani de doc la proprietari de uzine de apă...

- Toate întîlnirile vor fi deci reprogramate.

- Dacă crezi că nu vor exista plîngeri.

- Nu vor exista dacă se va afla că te însoțesc.

în gura altcuiva fraza ar fi sunat ca o aroganță.

Spusă de Westcliff era doar o constatare.

- Domnul Bowman este la curent?

- Da. Și a fost de acord cu mine, după ce i-am explicat.

- Iar eu ce voi face aid o săptămînă?

Contele îl privi întrebător. Ospitalitatea lui nu

fusese niciodată pusă la îndoială. Oameni de toate vîrstele, naționalitățile și clasele sociale ar fi făcut orice ca să fie invitați la Stony Cross Park. Matthew era probabil singurul om din lume care nu-și dorea să fie acolo.

Trecuse prea mult timp de cînd nu mai muncise. Se săturase de lenevit, de discuții frivole, de aerul curat de țară, de frumusețea peisajului. Avea nevoie de activitate, la naiba! Trebuia să inspire, din nou aerul orașului, cu mirosul lui de cărbune.

Și mai presus de toate vroia să fie departe de Daisy Bowman. Era o tortură constantă să o aibă atît de aproape și să n-o poată atinge. Îi era imposibil să o trateze cu indiferență cînd nu-și imagina decît că o îmbrățișa și că o săruta în cele mai vulnerabile locuri ale trupului ei. Iar acesta avea să fie doar începutul. Își dorea să petreacă ore, zile, săptămîni singur cu ea... vroia să-i știe toate gîndurile, toate secretele. Să-și deschidă sufletul în fața ei.

Erau lucruri pe care nu le va avea niciodată.

- La moșie și în împrejurimi vei găsi destule distracții, îi răspuse Westcliff la întrebare. Dacă îți dorești compania unui anume gen de femei, îți sugerez să mergi la taverna din sat.

Matthew îi auzise pe unii oaspeți povestind despre fetele de la tavernă. Dacă l-ar fi mulțumit și pe el ceva atît de simplul O țărăncuță zdravănă, în locul celei care îi vrăjise mintea și inima.

Dragostea ar trebui să te facă fericit. Dat pentru el lucrurile erau diferite. Era ca o dependență fără leac, o dorință

nesăbuită. Iar el nu făcea nimic nesăbuit.

Matthew știa că îl pîndea dezastrul dacă rămî- nea prea mult la Stony Cross.

- Plec totuși, zise Matthew disperat. Voi repro- grama toate întîlnirile și nu voi face nimic pînă la sosirea ta. Dar voi putea măcar să strîng unele informații despre firmele locale de transport, le voi putea vedea caii...

- Swift, îl întrerupse contele. Era ceva în tonul lui blînd. Să fi fost simpatie? Înțeleg motivul grabei tale.

- N-ai cum.

- Înțeleg mai mult decît îți imaginezi tu. Și îți spun din experiență că nu vei rezolva nimic evitînd- o. Nu vei putea niciodată să fugi destul de departe.

Matthew rămase nemișcat uitîndu-se la Westcliff,- Contele se referea fie la Daisy, fie la povestea trecutului lui. În ambele cazuri avea probabil dreptate.

' - Cîteodată fuga este singura soluție, replică Matthew cu amărăciune și ieși din cameră fără să privească înapoi.

Pînă la urmă Matthew nu mai plecă a doua zi la Bristol. Știa că avea să regrete această hotărîre... nu știa încă în ce măsură.

Zilele care au urmat au fost o adevărată tortură pentru el.

În multe ocazii trecuse prin situații neplăcute, îndurase dureri fizice, lipsuri, foame și mai presus de toate frică. Dar nimic nu se putea compara cu agonia prin care trecea ori de cîte ori 9 vedea pe Daisy tăspunzînd atențiilor lordului Llandrindon.

Se părea că reușise să-i deschidă ochii lui Llandrindon . Era mereu în preajma ei, studiind-o din cap pînă în picioare cu o familiaritate care-l deranja. Iar Daisy părea la fel de absorbită de persoana lui, îi sorbea orice cuvînt și lăsa totul deoparte cînd Llandrindon intra în încăpere.

Luni au mers la un picnic, doar ei doi.

Marti au mers la plimbare cu trăsura.

Miercuri au mers la cules de clopoței.

Joi au mers la lac, la pescuit și s-au întors cu hainele ude, rîzînd la o glumă știută doar de ei doi.

Vineri au dansat la serata improvizată în salon. Păreau atît de potriviți, că unii au remarcat că era o plăcere să-i vezi împreună.

Sîmbătă Matthew s-a trezit cu sentimentul că ar omorî pe cineva.

Starea lui de spirit s-a înrăutățit cînd l-a auzit pe Thomas Bowman, după micul dejun:

- Qîștigă, ticălosul, mormăi Bowman pe Cînd se aflau în birou, purtînd o conversație privată. Scoțianul acela, Llandrindon, își petrece tot timpul cu Daisy, fermecînd-o cu toate prostiile acelea pe care vrea să le audă o femeie. Dacă aveai de gînd , să te însori cu fata meu, ei bine, cred că nu mai ai

nici o șansă. Ai tot evitat-o, ai fost tăcut și distant și toată săptămîna ai afișat o expresie care ar speria orice copil sau animal. Felul tău de a face curte unei femei îmi confirmă tot ce auzisem despre bărbații originari din Boston.

- Poate că Llandrindon este mai potrivit pentru ea, spuse Matthew tăios. Par să-și poarte reciproc multă afecțiune.

- Aici nu este vorba despre afecțiune, ci despre căsătorie! Chelia lui Bowman începuse să se înroșească. Nu înțelegi care este miza?

- Alta decît cea financiară?

- Care alta ar mai putea exista?

Matthew îl privi ironic:

- Inima fiicei tale. Fericirea ei.

- Bah! Oamenii nu se căsătoresc ca să fie fericiți! Iar dacă o fac, descoperă curînd că astea sînt numai vorbe goale.

În ciuda tristeții sale, Matthew zîmbi:

- Să știi că nu vei reuși să mă impulsionezi astfel.

- Dar așa? Bowman scoase din buzunar o monedă strălucitoare, din argint, și o aruncă în sus. Moneda făcu un arc strălucitor și ateriză în mîna lui Matthew. Acesta închise palma, din reflex. Însoară-te cu Daisy și vși avea mult mai multe astfel de monede. Cît nu vei putea cheltui într-o viață.

- Frumos, se auzi o voce. Se întoarseră amîndoi să vadă cine era.

Lillian stătea îrt prag, îmbrăcată într-o rochie roz, cu umerii acoperiți cu un șal. Se uita fix ia tatăl ei. Ochii îi

aruncau scînteii.

- Am fost vreunul dintre noi altceva decît un pion, tată? întrebă ea cu amărăciune.
- Este o discuție între bărbați,, răspunse Bowman, roșu la față de furie sau vinovăție, sau poate de amîndouă. Nu te privește pe tine.

- Daisy mă privește și pe mine, zise ea cu voce joasă. Și mai bine vă omor pe amîndoi decît să o știu nefericită. Înainte ca tatăl ei să-i poată răspundă, Lillian se întoarse și pomi pe hol*

Bowman ieși și se îndreptă înjurînd în direcția opusă.

Rămas singur în birou, Matthew trînti cu putere moneda pe masă.

- Tot acest efort pentru un bărbat căruia nu-i pasă, își spuse Daisy gîndindu-se la Matthew Swift.

Llandrindon stătea la o distanță de cîțiva pași, așezat pe marginea uneia din fîntînile din grădină și îi poza. Daisy îi schița portretul. Nu fusese niciodată prea talentată la desen, dar nu mai știa ce ocupație să-și mai găsească.

- Ce spuneai ? o întrebă lordul.
- Spuneam că ai un păr foarte frumos.

Llandrindon era un bărbat plăcut dar foarte convențional. Din dorința de a-l face gelos pe Matthew, Daisy era cît pe ce să moară de plictiseală.

Își acoperi gura cu dosul palmei, mascînd un căscat și încercînd să pară că admira portretul.

Fusese cea mai nenorocită săptămîină din viața ei. O plictiseală fără margini, zi după zi, și încercarea zadarnică de a se simți bine în compania unui bărbat care nu o interesa deloc. Nu era vina lui Llandrindon, care făcuse eforturi considerabile. Lui Daisy îi era însă clar că nu aveau nimic în comun.

Acest lucru nu părea însă să-l deranjeze prea mult pe Llandrindon. Putea discuta ore în șir fără un subiect anume. Putea să bîrfească la rîsîrșit oameni de care Daisy nici nu auzise. Ținea lungi discursuri despre nimicuri cum ar fi alegerea culorii pentru pereții camerei cu trofee de vînătoare de la casa lui din Thurso și îi descria în detaliu ce anume studiaseră la școală. Lui Daisy aceste povești nu-i spuneau nimic.

La rîndul lui, Llandrindon nu părea prea interesat de ce ar fi putut avea Daisy de spus. Nu rîdea cînd ea îi povestea șotile făcute în copilărie, împreună cu Lillian, iar dacă ea îi spunea: „Uite ce formă are norul acela! Parc-ar fi un cocoș!” el o privea ca pe o nebună.

Lui nu-i făcuse plăcere nici discuția pe care o avuseseră în legătură cu „săracii merituosi” și cu ” săracii nevrednici”.

- Mi se pare, domnule, că legea îi pedepsește pe aceia care aude fapt mare nevoie de ajutor, spusese ea.

—Unii oameni sînt săraci din cauza alegerilor făcute în viață sau din cauza slăbiciunilor lor. De aceea nu pot fi ajutați.

—Te referi la femeile decăzute? Ele nu au avut altă...

- Nu are rost să discutăm despre ele, răspunse el. Părea îngrozit.

Conversațiile lor erau în cel mai bun caz limitate. Lui Llandrindon nu-i era prea ușor să o urmărească pe Daisy, care sărea rapid de la un subiect la altul. La ceva timp după ce ea epuizase o anume temă el îi punea o întrebare legată de aceasta:

—Credeam că vorbim de pudelul mătușii tale.

- Nu, asta a fost în urmă cu cîteva minute. Acum îți povesteam cum a fost la operă.

-r Dar cum de-am ajuns de la pudel la operă?

Lui Daisy îi părea rău că îl rugase pe Llandrindon să o ajute, mai ales că planul se dovedise inefficient. Matthew/Swift nu dăduse nici un semn de gelozie. Avea aceeași expresie de granit. Abia dacă îi arunca cîte o privire, o dată la cîteva zile.

- De ce te încrunți, draga mea? o întrebă Llandrindon.

Draga mea? Nu mai folosise asemenea cuvinte pînă atunci. Daisy îl privi peste caietul de schițe:

- Taci! încerc să-ți desenez bărbia.

Daisy se concentra asupra desenului. Nu era Chiar rău, dar... capul lui chiar avea forma unui ou? Iar ochii îi erau chiar atît de apropiați? Ce ciudat! O persoană putea să pară atrăgătoare, dar exa- minîndu-i fiecare trăsătură își pierdea mult din farmec. Hotărît lucru, portretele nu erau punctul ei forte. De aici încolo avea să se rezume la plante și fructe.

- Săptămîina aceasta a avut un efect straniu asupra mea, gîndi Llandrindon cu voce tare. Mă simt... altfel.
- Ți-e rău? îl întrebă Daisy îngrijorată și închise caietul. Îmi pare rău. Te-am ținut prea mult timp în plin soare.
- Nu în sensul acesta. Vreau să spun... că mă simt minunat. Llandrindon o privea iar ciudat. Mult mai bine decît m-am simțit vreodată.

- Cred că este din cauza aerului de țară. Daisy se apropie de el. Te revigorează.
- Pe mine nu aerul mă revigorează. Ci tu, domnișoară Bowman.

Daisy rămăsese cu gura căscată:

-Eu? /

- Da, tu. O cuprinse pe după umeri.

Surprinsă, Daisy abia reuși să îngalme:

-Eu... Eu... Domnule...

- Zilele petrecute în compania ta mi-au dat șansa să reflectez adânc.

Daisy se uită în jur.

- Domnul Swift este cumva în preajmă? De aceea îmi vorbești astfel?

- Nu. Vorbesc serios. Llandrindon o trase mai aproape. Tu mi-ai deschis ochii, Daisy. M-ai făcut să văd totul într-o lumină diferită. Acum vreau și eu să văd norii în diferite forme, să scriu un poem, să citesc romane. Vreau ca viața mea să fie o aventură...

- Ce^drăguț! zise Daisy printre dinți.

-Cu tine.

Oh, nu.

- Cred că glumești, spuse ea șoptit.

- Mi-ai sucit mințile.

- Inima mea nu este liberă.

- Sînt hotărît!

-Sînt... uimită.

—Draga de tine! exclamă el. Ești exact așa cum spunea el. Minunată. Deșteaptă, frumoasă, dezirabilă...

- Așteaptă! Daisy îl privea uimită. Matth... Domnul Swift ți-a spus toate acestea?

- Da, da, da! înainte ca ea să se poată împotrivi, el o sărută.

Daisy scăpă caietul din mîină. Rămase pasivă în îmbrățișarea lui, așteptînd să simtă ceva.

Obiectiv vorbind, nu era nimic în neregulă cu sărutul lui. Nu era nici prea apăsător, nici prea uscat, nici cu prea multă salivă. Era...

Plicticos.

La naiba! Daisy -se trase înapoi. Se simțea vinovată că nu simțise nimic cînd fusese sărutată. Pe de altă parte, lui Llandrindon se părea că-i plăcuse.

- Draga mea, murmură Llandrindon, Nu știam că poți fi atît de dulce.

încercă să o sărute iar, dar Daisy sări ca arsă:

- Controlează-te, domnule!

- Nu pot. O urmări în jurul fîntîinii și o prinse de mîinecă. Daisy îl împinse cu putere și se răsuci, simțînd cum materialul rochiei cedează în dreptul umărului.

Se auzi un plescăit. Cîțiva stropi săriră pe rochie.

Daisy se uita la locul în care stătuse Llandrindon, acum gol. își acoperi ochii cu mîinile, de parcă astfel situația ar fi fost mai puțin gravă.

- Domnule? îl strigă ea cu blîndețe. Ai... ai căzut cumva în fîntînă?

- Nu, Daisy, îi răspunse et cu amărăciune. Tu m- ai împins.

- A fost complet neintenționat, te asigur.

O privea în tăcere, jignit. Deodată duse mîna la buzunar. Scoase din el o broască și o aruncă în apă.

Daisy încercă să-și stăpînească rîsul, dar cu cît încerca mai tare, cu atît îi era mai greu. În final izbucni în hohote de rîs:

- Scuze, spuse ducîndu-și mîinile la gură. îmi pare atît de.., Oh, Doamne! Rîdeia cu lacrimi.

Llandrindon zîmbi și el. Tensiunea dintre ei dispăruse. Făcu un pas în afara fîntîinii.

- Am auzit ce se întîmplă în basme cînd săruți o broască. Se transformă în prinț. Se pare că în cazul meu basmul nu a funcționat.

Daisy se simți cuprinsă de un val de simpatie. Se apropie de el și îl sărută pe ambii obraji.

El făcu ochii mari.

- Și tu ești prințul cuiva, îi zîmbi Daisy. Numai că

nu ești al meu. Dar cînd femeia potrivită te va găsi... va fi foarte norocoasă. -

își ridică de la pământ caietul de schițe și se întoarce la conac.

Din pură întâmplare, Daisy a ales să se întoarcă pe aleea care trecea prin fața unei case mai mici, numită „a burlacilor”. Această reședință era separată de conac, aproape de râu și se bucura de o priveliște superbă. Cîțiva dintre oaspeți, eu toți bărbați, aleseseră să profite de intimitatea acestei case. Acum era goală, pentru că partida de vînătoare se terminase cu o zi înainte iar participanții pleaseră.

Cu excepția lui Matthew Swift, bineînțeles.

Daisy era adîncită în gînduri: tatăl ei voia s-o mărite cu Swift, Lillian voia ca ea să se mărite cu oricine, numai cu el nu, iar mama ei n-ar fi fost mulțumită decît dacă se căsătorea cu un nobil. Mercedes avea să fie foarte supărată la aflarea veștii că îl respinsese pe Llandrindon.

Daisy se gîndea la săptăfnina care trecuse, încercările ei de a-i atrage atenția lui Matthew nu fuseseră nici pe departe ușoare. Mai mult decît orice pe lume își dorea să-i poată vorbi sincer, deschis, fără să-i ascundă ceva. Nu reușise să-l facă să-și arate adevăratele sentimente. În schimb devenise foarte conștientă de ale ei.

Cînd era cu el, totul promitea să devină minunat, emoționant.

Totul devenea *real*.

Era de necrezut că un bărbat rece, imperturbabil, se putuse transforma într-o persoană tandră și atît de senzuală. Care avea asupra lui, mereu, șuvița ei.

Își dădu seama că se apropia cineva. Ridică ochii și se înfioră.

Matthew venea dinspre conac. Era posomorit.

Un bărbat grăbit fără vreo țintă anume.

Cînd o văzu se opri brusc. Se priviră în tăcere preț de cîteva clipe.

- Domnule Swift, începu ea nesigură.

- Domnișoară Bowmân. Părea să-și dorească să fi fost oriunde altundeva. Îi luă caietul de schițe din mînă. Îl deschise și văzu portretul lui Llandrindon. De ce l-ai desenat cu barbă? o întrebă.

- Nu e barbă. E umbra.

- Pare nebărbierit de trei luni.

• — Nu ți-am cerut părerea asupra desenului meu, ripostă ea și încercă să-i smulgă caietul. Dă-i drumul! zise ea, trăgînd cu putere. Altfel...

- Altfel ce? O să ți faci și mie portretul? Dădu drumul caietului fără să o prevină: Daisy se dădu înapoi cîțiva pași.

- Nu. Orice, dar asta nu.

Daisy îl lovi în piept cu caietul- Se simțea atît de vie cînd era cu el! Ura acest lucru, și fața lui frumoasă, și trupul lui viril, și gura mai tentantă decît a oricărui bărbat... Le ura pe toate.

Matthew îi văzu mîneca desprinsă în dreptul umărului.

- Ce ți s-a întîmplat?

- Nimic. Am avut o ... ciocnire, dacă o pot numi așa, cu lordul Llandrindon.

Î se păruse un cuvînt absolut inocent, care descria cele întîmplate între ei. Totul fusese absolut nevinovat. Swift se schimbă însă la față. Ochii lui. albaștri aruncau scînteii.

-Îl omor! A îndrăznit să... Unde este?

- Nu. nu, zise Daisy. Ai înțeles greșit. Nu s-a întîmplat nimic. Lăsa să-i cadă caietul și îl înlănțui cu brațele, încercînd să-l oprească. Matthew o pornise deja spre grădină. Ea ar fi putut la fel de bine să încerce să oprească un taur furios. *Așteaptă!* Ce anume îți dă dreptul să ceri socoteală cuiva în ceea ce mă privește?

Respirînd greu, Matthew se opri și îi privi fața îmbujorată:

- Te-a atins? Te-a obligat să...

- Parcă ai fi un cîine turbat! strigă Daisy. Tu nu mă vreil Ce-ți pasă dacă altul mă dorește? Lasă- .mă în pace și vezi-ți de planurile tale. Construiește fabrici și fă munți de bani! Sper să devii cel mai bogat om din lume. Să obții tot ce-ți dorești, apoi să te uiți în jur și să te întrebi de ce nu te iubește nimeni și de ce ești atît de singur...

Nu-și termină fraza, pentru că el o sărută apăsător, de parcă ar fi vrut să o pedepsească. Daisy încercă să mai spună ceva, dar el o sărută iar.

De data aceasta gura lui era mai blîndă și se potrivea perfect cu a ei. Inima lui Daisy bătea cu putere. Un val de plăcere îi străbătu venele. Îi cuprinse încheieturile, strîngînd cu putere. Îi simți pulsul, la fel de accelerat ca și al ei.

Ori de cîte ori credea că Matthew va sfîrși sărutul, el o căuta tot mai adînc. Ea îi răspundea cu ardoare. Simțea

că genunchii nu o mai susțin, că avea să cadă la pământ ca o păpușă de cârpă.

Își dezlipi buzele de ale lui și îi șopti:

- Du-mă undeva, Matthew.

^Nu.

- Am nevoie... să fiu singură cu tine.

Matthew o cuprinse cu brațele și o strînse la pieptul lui. O săruta neîncetat, pe tîmple, pe păr.

- Nu mai pot avea încredere în mine, zise el într-un final.

- Doar să stăm de vorbă. Te rog. Nu putem rămîne aici. Ne poate vedea oricine. Iar dacă pleci de lîngă mine să știi că mor.

Deși era foarte stîrmit, Matthew nu-și stăpîni un zîmbet auzind-o:

- N-o să mori.

- Doar să stăm de vorbă, repetă ea, agățîndu-se de el. Nu te voi tenta în nici un fel.

- Iubita mea, suspină el. Simpla ta prezență în aceeași cameră cu mine are acest dar.

Daisy simți că nu avea rost să mai insiste. Se lipi de el, lăsînd ca trupurile lor să comunice și să-i topească orice împotrivire.

Matthew o luă de mînă și o porni spre casa burlacilor.

- Dumnezeu să ne ajute dacă ne vede cineva.

Daisy era tentată să-i spună că în acest caz ar fi fost obligat să se însoare cu ea, dar se abținu și urcă scările în grabă, alături de el.

CAPITOLUL 11

În casă era întuneric și răcoare. Camerele cu lambriuri din lemn de trandafir erau înțesate de mobilă masivă iar ferestrele erau acoperite de draperii cu fir de mătase. Fără să-i dea drumul mîinii, Matthew o conduse spre o cameră din spate.

Cînd Daisy trecu pragul își dădu seama că era dormitorul lui. Pielea i se înfioră sub corset. În cameră era ordine. Mirosea a ceară și a soluție de lustruit lemnul. Perdeaua crem, din dantelă, lăsa lumina să pătrundă înăuntru.

Pe măsuta de toaletă erau aranjate cîteva obiecte: un pieptăn, o periută de dinți, cutiuțe cu praf de curățat dinții, un săpun și un brici. Fără creme, pomezi, parfumuri, inele sau ace de cravată. Nu era nici pe departe vreun dandy.

Matthew închise ușa și se întoarse spre ea. Părea foarte masiv, date fiind dimensiunile mici ale camerei. Daisy îl privea intens. Voia să stea lîngă el, să-i simtă pielea lipită de trupul ei.

— Ce este între tine și Llandrindon?

- Nimic. Doar- prietenie. Din partea mea, cel puțin.

- Și din a luj?

- Cred că... Părea să nu-i displacă... știi tu...

- Da, știi, zise el răgușit. Și deși nu pot să-l sufăr pe ticălos, nu-l pot învinui că te dorește, mai ales după cum l-ai ațîțat toată săptămîna. .

- Dacă vrei să insinuezi că m-am purtat ca o femeie fatală...

- Nu are rost să negi. Te-am văzut flirtînd cu el. Am văzut cum te aplecai deasupra lui cînd îi vorbeai... cum îi zîmbeai... ce rochii provocatoare aveai...

- Provocatoare? întrebă ea uimită.

-Ca aceasta.

Daisy lăsă privirea în jos, studiindu-și rochia albă care îi acoperea întreg pieptul și mare parte din brațe. Nici o călugăriță nsar fi putut da greș cu ea. Îi spuse ironic:

- De zile întregi încerc să te fac gelos. M-ai fi cruțat de atîta efort dacă reacționai astfel de la început!

- Ai încercat deliberat să mă faci gelos? explodă el. Ce-ai crezut că vei reuși să faci? Sau ultimul tău hobby este să mă scoți pe mine din minți?

Daisy roși:

- Credeam... că simți și tu ceva pentru mine. Și speram să te fac să recunoști.

Matthew deschise gura dar nu reuși să scoată nici un cuvînt. Daisy se întreba ce anume simțea el în acea clipă.

După câteva secunde Matthew se sprijini de măsura de toaletă, clătînd din cap.

- Ești furios pe mine? îl întrebă ea.

- Zece la sută din mine este.

- Și celelalte nouăzeci?

- Acelea ar vrea să te arunce pe pat și să... Matthew înhîi greu. Ești mult prea inocentă ca să-ți dai seama în ce pericol te afli. Am nevoie de multă stăpînire ca să nu te ating. Nu te juca cu mine, iubito. Nu mă tortura. Sînt la limită. Și ca să-ți înlătur orice dubiu: sînt gelos pe orice bărbat care se apropie de tine. Sînt gelos pe hainele care îți ating pielea și pe aerul pe care îl inspiri. Sînt gelos pe fiecare moment pe care îl petreci departe de mine.

Uimită, Daisy șopti:

- Dar nu ai dat niciodată măcar un semn că ar fi așa.

- De-a lungul anilor am strîns mii de amintiri, fiecare privire, fiecare cuvînt pe care mi l-ai spus. Toate vizitele, toate cîinele în familie, toate vacanțele - de-abia așteptam să trec pragul și să te văd. Zîmbi amuzat. îmi plăcea să te văd ținîndu-le piept celor din familia ta. Ai reprezentat întotdeauna orice mi-aș putea dori de la o femeie. Și te-am dorit din secunda în care te-am cunoscut.

Daisy se simți cuprinsă de regrete.

- Dar n-am fost nici măcar o dată drăguță cu tine.

- A fost mai bine așa. Chiar m-am bucurat. Altfel

nu știu ce m-aș fi făcut.

Ea încercă să se apropie de el, dar Matthew o ținu la distanță.

- Nu. Ți-am mai spus că nu mă pot căsători cu tine, sub nici o formă. Iar acest lucru nu se va schimba. Și nu are nici o legătură cu cît de mult te doresc. O privi atent, din cap pînă în picioare. Doamne, cît te doresc! șopti el.

Daisy ardea de dorința de a i se arunca în brațe.

- Și eu te doresc. Într-atît de mult, încît trebuie să-mi spui care sînt motivele.

- Dacă aș fi putut, fii convinsă că aș fi făcut-o pînă acum.

Daisy își adună tot curajul de care era în stare și îi puse întrebarea de care se temea cel mai tare:

- Ești căsătorit?

-Nu.

Se isimți ușurată.

- Orice altceva se poate rezolva. Dacă-mi spui despre ce este vorba...

- Dacă ai ști mai multe despre viața n-ai folosi fraze precum „, totul se poate rezolva”. Matthew se trase de cealaltă parte a măsutei, lăsîndu-i liberă calea spre ușă.

Daisy rămase nemișcată și tăcută, susținîndu-i privirea' Nu-i putea oferi decît răbdare. Așteptă fără să scoată un cuvînt, fără să clipească măcar.

Matthew își mută privirea de la ea. Ochiul îi erau duri, asemenea cobaltului. Părea distant. Vorbi într-un tîrziu:

- Cu mult timp în urmă mi-am făcut un dușman foarte puternic, fără să mă știu vinovat cu cevar. Din cauza influenței lui am fost obligat să părăsesc Bostonul. Și am motive întemeiate să cred că răzbunarea lui mă va găsi într-o zi. De ani trăiesc cu sabia deasupra capului. Și nu vreau să fii lîngă mine cînd ea va cădea.

- Dar trebuie să se poată face ceva, zise Daisy, hotărîtă să lupte cu dușmanul necunoscut. Dă-mi mai multe detalii, spune-mi numele lui și...

- Nu. Tonul lui o făcu să amuțească. Am fost cît se poate de onest cu tine, Daisy. Sper să nu-mi trădezi încrederea. Făcu un gest spre ușă. Iar acum trebuie să pleci.

- Așa, pur și simplu? îl întrebă ea uimită. Vrei să plec, după tot ce mi-ai spus?

- Da. Încearcă să nu te vadă cineva.

- Dar nu este drept să vorbești numai tu, fără să mă lași și pe mine să...

- Viața este adesea injustă, Chiar și pentru un Bowman.

Daisy îi privea gînditoare profilul ferm. Nu era numai încăpățînire din partea lui. Era și multă convingere. Nu vroia să mai discute despre asta, nu era loc de negocieri.

- Să mă întorc deci la Llandrindon? încercă ea să-l provoace.

-Da.

Sestrîmbă.

- Aș vrea să fii mai consecvent. Cu câteva minute mai devreme erai în stare să-l faci una cu pămîntul.

- Dacă îl dorești nu am nici un drept să mă opun.

- Dar dacă tu mă dorești, atunci spune ceva! Daisy se îndreptă spre ușă. De ce se spune că femeile sînt lipsite de logică cînd de fapt bărbații sînt și mai și? Mai întîi vor ceva, apoi nu mai vor, apoi iau decizii iraționale bazate pe niște motive pe care nu le dezvăluie. Și nimeni nu are voie să pună vreo întrebare. Decizia unui bărbat este sfîntă.

întinse mîna spre clanță și văzu cheia. Rămase cu mîna suspendată în aer.

Se uită spre Matthew care rămăsese lîngă măsuta, păstrînd o distanță apreciabilă între ei.

Deși era cea mai docilă dintre toți membrii familiei Bowman, nu era în nici un caz o lașă. Și nu avea să se recunoască învinsă fără luptă.

- Mă obligi să iau măsuri disperate, spuse ea.

- Nu mai este nimic de făcut, îi răspunse el cu blîndețe.

Nu-i dădea de ales.

Daisy răsuci cheia în broască și o scoase fără zgomot. Cu mișcări calme, trase puțin de marginea decolteului rochiei, ținînd Cheia deasupra adînciturii dintre sîni.

Matthew făcu ochii mari. Înțelesese ce avea ea de gînd să facă.

- N-ai să îndrăznești!

Pentru că se îndrepta deja spre ea, Daisy lăsă cheia să cadă în corset, simțînd cum metalul rece îi atîngea pielea.

- La nalba! exclamă Matthew ajungînd lîngă ea. întinse mîna spre ea, apoi o retrase, ca și cum l-ar fi ars. Scoate-o de-acolo! îi porunci încruntat.

-Nu pot.

- Vorbesc serios, să știi.

. -A alunecat pînă jos. Va trebui să-mi scot rochia.

Se citea în ochii lui că ar fi vrut să o omoare. Dar ea simțea totodată și cît de mult o dorea. Tot corpul lui emana căldură, respirația îi era tot mai grea.

- Să nu faci asta! îi șopti el amenințător.

Daisy așteptă, răbdătoare.

Era rîndul lui să facă următorul pas.

Se întoarse cu spatele la ea, strîngînd din pumni, ca și cum lupta cu el însuși. Inspiră adînc o dată, apoi încă o dată, după care spuse cu vocea îngroșată:

- Dă-ți rochia jos.

încercă să nu-l provoace mai mult decît o făcuse deja. îi răspunse, scuzîndu-se:

- Nu pot singură. Nasturii sînt la spate.

Matthew mormăi ceva. După un timp care lui

Daisy îi păru o eternitate, se întoarse cu fața spre ea. Maxilarul îi era parcă împietrit:

- Să știi că nu mă dau bătut ușor, Daisy. Pot să-ți rezist. Am în spate ani de experiență, întoarce-te.

Daisy îl ascultă. îi simțea privirea alunecînd pe nesfîrșitul rînd de nasturi confecționați din perle.

- Cum reușești să te dezbraci? murmură el. N-am mai văzut atîția nasturi la orochie.

- Asta e moda acum.

- E ridicol.

- N-ai decît să faci o plîngere la *Qode/s Lad/s Book*, îi sugerează ea.

Pufnînd, Matthew se concentrează asupra primului nasture. încerca să-l desfacă fără să-i atingă pielea.

- E mai ușor dacă bagi mîna pe dedesubt, zise Daisy.

- Taci, o repezi el.

Ea închise gura.

Matthew se mai luptă cîteva secunde cu nasturii. Cu un oftat exasperat, îi urmă sfatul și-și strecură două degete între rochie și piele. Daisy îi simți atingerea și un tremur ușor, de plăcere, îi străbătu trupul.

Nu înainta mai deloc. Daisy îl simțea luptîndu-se iar și iar cu același nasture.

- Pot să mă așez? îl întrebă rugătoare. Am obosit de atîta stat în picioare.

-N-ai unde.

- Ba am. Se îndepărtă de el și încercă să se suie pe patul cu baldachin. Din nefericire, acesta era un Sheraton antic foarte înalt, pentru ca să poată fi evitat curentul în timpul iernii. Salteaua îi ajungea la nivelul sînilor. Se forță să se cațere pe pat.

Dar gravitatea o înfrînse.

- De obicei paturile astea înalte au și scară, spuse Daisy în timp ce lupta din greu. încercă să ridice un genunchi pe marginea saltelei. Doamne, Dumnezeu! Celui care cade de-aici i-ar putea fi fatal.

Îi simți mîiniie în jurul taliei.

-Patul nu este chiar atît de înalt, zise el. O ridică de parcă ar fi fost un copil și o așeză pe saltea. Ești tu foarte scundă.

- Nu sînt scundă. Sînt doar... dezavantajată în plan vertical.

- Bine, bine. Stai aici- Salteaua se lăsă sub greutatea tui. Continua să se ocupe de nasturii rochiei.

Simțindu-i tremurul degetelor, Daisy spuse:

- Nu m-au atras niciodată bărbații înalți. Dar tu mă faci să mă simt...

- Dacă nu taci să știi că te strîng de gît.

Daisy amuți. Îi asculta ritmul respirației, care devenea tot mai accelerat. Prin contrast, degetele lui deveniseră tot mai sigure. În sfîrșit ajunse la capătul șirului de nasturi. Rochia i se desfăcu iar mînecele îi alunecară de pe umeri.

- Unde este? o întrebă Matthew.

-Cheia?

- Da, Daisy, cheia.

- A căzut în corset. Ceea ce înseamnă ... că trebuie să-l dau și pe el jos.

Nu auzi nici o reacție din partea lui. Nu se mișcase, nu scosese nici un sunet. Daisy se întoarse spre el.

O privea fix. Ochii îi păreați nefiresc de albaștri. Daisy înțelese că ducea o luptă crînceră cu el însuși ca să nu o atingă.

Simți cum se îmbujora. O străbătu un val de căldură. Ușor jenată trase de mînecele rochiei. Lăsă rochia să alunece și să cadă pe jos.

Matthew se uita la rochie de parcă nu mai văzuse pînă atunci așa ceva. Își întoarse încet ochii spre Daisy și încercă să articuleze un protest, văzînd-o că își desfăcea corsetul. -

Se simțea rușinată dar și ușor imorală pentru că se dezbrăca în fața lui. O încurajau însă privirile lui. După ce desfăcu și ultima bridă lăsă corsetul să cadă lîngă rochie. Rămase doar într-o cămășuță șifonată care abia dacă îi acoperea sîinii.

Cheia îi căzuse în poală. O stîrni se în palmă și riscă o privire în direcția lui Matthew.

Stătea cu ochii închiși. Fruntea îi era brăzdată de riduri subțiri.

- Nu se va întîmpla una ca asta, spuse el mai mult pentru sine, decît pentru ea.

Daisy se aplecă spre el și-i strecură cheia în buzunarul de la haină. După care își scoase și cămașa, pe deasupra capului. Era atît de emoționată, că îi clănțăneau ușor dinții.

- Mi-am dat și cămașa jos. Nu vrei să te uiți?

- Nu.

El deschisese însă ochii. Rămase nemișcat, uitîndu-se la ea cum îi desfăcea nodul de la cravată și cum îi descheia nasturii vestei. Ea roșea tot mai intens, dar nu se opri. Se ridică în genunchi ca să-i poată scoate haina.

El se mișca asemenea unui somnambul. Își trase ușor mîiniie din mînecele hainei.

Daisy îi desfăcu larg cămașa, admirîndu-i pieptul cu pielea asemenea șatenului, adăpostind mușchii puternici. Îi atinse abdomenul ușor, cu vîrfurile degetelor.

Matthew o prinse brusc de mîină. Părea indecis: să o respingă sau să o tragă lîngă el?

Daisy își împleti degetele cu ale lui. Îl privea în ochi:

- Sînt aici, Matthew, îi șopti ea. Sînt a ta. Vreau să faci cu mine tot ce ți-ai imaginat vreodată.

El încetă să mai respire. În final voința îl părăsi și nimic nu mai conta în afara dorinței pe care și-o reprimase de atîta timp. Cu un geamăt o ridică în poală. Daisy simți un val de căldură străbătînd-o, dar și ceva tare, care nu-i era deloc familiar.

Matthew îi acoperi gura cu gura lui în timp ce mîiniie lui a atingeau pe tot corpul. Îi cuprinse în palmă un sîn, făcînd ca sîngele să-i năvălească prin vene. Simți o durere ascuțită în came. Se lupta cu cămașa lui, încercînd să i-o scoată, să i-o smulgă de pe trup.

Matthew o lăsă ușor pe pat, apoi își scoase cămașa, lăsînd să se vadă minunatul contur al pieptului și umerilor lui. Se aplecă deasupra ei iar ea gemu de plăcere cînd pielea lui o atinse pe-a ei. Mirosul lui familiar o învăluia. Îi puse stăpînire pe

gură cu săruturi senzuale în timp ce degetele lui alunecau pe trupul ei pe jumătate îmbrăcat. Cu arătătorul desenă un cerc în jurul sfircii ei, - făcându-l să se întărească. Daisy se arcui spre el într-o rugămintă tăcută.

Matthew înțelese, se aplecă și îi apucă sfircul între buze. Se juca cu el, ușor, făcându-i pielea să se înfierbînte. Daisy tremură în îmbrățișarea lui. Tot trupul ei trimitea spre el mesaje sălbatice.

- Știi ce vreau de la tine? o întrebă el răgușit, înțelegi ce se va întâmpla dacă nu ne oprim acum?

-Da.

Matthew o privi neîncrezător.

- Nu sînt chiar atît de inocentă precum crezi, ' ; spuse Daisy. Am citit destule.

El își întoarse fața iar ea avu impresia că încerca să ascundă un zîmbet. O privi din nou cu infinită tandrețe:

- Aș petrece o eternitate în iad doar pentru o oră cu tine, Daisy Bowman.

- Atîta durează? O oră?

- în clipa asta, iubito, ar fi un miracol dacă ar dura mai mult de un minut.

Ea își încolăci brațele în jurul gîtului iui.

- Trebuie să faci dragoste cu mine, îi spuse ea. Pentru că dacă nu o fag n-o să ți-o iert niciodată.

Matthew o strînse aproape de el, o sărută pe frunte și rămaseră tăcuți atît de mult timp că ea se temu că avea să o refuze. Mai apoi mîna lui îi mîngîie ușor trupul.. Daisy îi înfășură pe degete capetele șnurului care îi susținea juponul. Matthew trase de ele și îl desfăcu. •

Daisy simți un val de rușine și începu să respire sacadat cînd el își strecură o mînă sub materialul subțire. O atingea acolo, jos, se juca, o ațîța. Vîrfurile degetului iui atinse un loc atît de sensibil, că ea tresări, surprinsă.

- Daisy, iubita mea, îi șopti el. Ești atît de moale, de minunată... Unde vrei să te ating? Aici? Sau aici...

- Acolo, oftă Daisy cînd degetele lui ajunseră unde trebuia. Da... acolo...

El o sărută fierbinte pe gît, pe sîni, în timp ce-i desfăcea ușor picioarele. Daisy se simți ușor descumpănită atunci cînd se umezi în locul secret Nu se așteptase la așa ceva. Ceea ce o făcu să se întrebe dacă era într-adevăr atît de bine informată cum crezuse.

Consternată, încercă să spună ceva dar se opri brusc cînd îi simți degetul pătrunzînd înlăuntrul ei. *Nici ia asta* nu se așteptase.

Matthew se ridicase într-un cot și o privea atent, cu ochi arzători. Degetele lui se mișcau într-un ritm care o aduse curînd pe o culme de nesuportat a plăcerii. Ea răspunse cu o feroare necontrolată săruturilor lui.

- Îți place? îi șopti el.

- Dă, reuși ea să articuleze. Credeam că... doare.

-Nu din atîta lucru. Zîmbi. Ceva mai tîrziu, însă, s-ar putea să primesc oarece plîngeri. Pe frunte îi apărură cîteva broboane de sudoare. îi simțea trupul răspunzînd explorărilor lui. Nu știu dacă VOH reuși să fiu blînd, zise el. Te doresc de prea mult timp.

- Am încredere în tine, îi șopti ea.

Matthew clătină din cap, retrăgîndu-și ușor mîna.

- Judecata ta nu face doi bani. Ești în pat alături de ultimul bărbat din lume în care ar trebui să ai încredere și ești pe cale să faci cea mai mare greșeală din viața ta.

- Așa înțelegi tu să mă seduci?

- Mă gîndeam să te avertizez pentru ultima oară. Dar de-acum soarta îți este pecetluită.

-Bine. Daisy îl ajută să-i sGoată ciorapii.

Făcu ochii mari cînd el începu să-și desfăcă pantalonii. Curioasă și în același timp rușinoasă, Daisy întinse mîna să-l ajute. El gemu cînd îi simți mîna mică alunecînd prin șlițul deschis. Ea îl mîn- gîia, îl strîngea ușor, conștientă de felul în care bărbăția iui se întărise. îi plăcea să-i simtă tremurul ușor al trupului.

- Cum îți place să te ating? îi întrebă ea.

- Aș prefera să n-o faci, îi zîmbi el forțat.

- Am făcut ceva greșit? întrebă ea îngrijorată.

- Nu, nu... O strînse în brațe și-i sărută obrajii, urechea, părul. Faci totul mult prea bine.

O lăsă ușor pe spate, între perne. Se dezbracă complet și se așeză deasupra ei. Daisy tremură de plăcere și anticipare. Prea multe se întâmplau deodată. Gura lui fierbinte, degetele lungi, pricepute, felul în care părul lui îi

atingea sîinii...

Cînd îi simți limba în adîncitura buricului îi trecu un foc prin vene. Abia conștientizînd zonă pe care o explora gura lui, ea tremură necontrolat.

Matthew nu se opri însă. Aluneca tot mai jos pînă ce Daisy scoase un strigăt scurt.

- Ce s-a întîmplat? întrebă el, ridicîndu-se în Coate.

Roșie de rușine, Daisy abia reuși să-i explice:

- Erai foarte aproape de... Cred că din greșeală ai.».

Matthew înțelese. Întoarse ușor capul ca ea să nu-i vadă expresia și îi răspunse cu multă grijă:

- N-a fost din greșeală. Am vrut să fac asta.

Daisy era uluită.

- Dar erai gata să mă săruți direct pe... Privirea ei o întîlni pe a lui. Se întrerupse văzînd lumina jucăușă din ochii lui.

El nu era nicidecum stîfnjenit. Era *amuzat*.

- Nu te-am șocat, nu-i așa? o întrebă el. Doar ai citit atîtea.

- Cine ar putea să scrie despre așa ceva?

El ridică din umeri.

- Nu știu. Tu ești autoritatea în materie.

- Îți bați joc de mine.

- Doar puțin, șopti el și reîncepu să o sărute pe pîntec.

Ea începu să trîncănească, cuprinsă de nervozitate pentru că îi simțea buzele hoinărindu-i pe coapse:

- în unele romane pe care le-am citit există anumite pasaje, bineînțeles... Inspiră adînc simțînd cum el îi mușca ușor interiorul coapsei. Erau scrise atît de eufemistic, însă, că nu am înțeles exact...

Oh, *te rog*.. Nu cred că ar trebui să faci asta.

- Dar asta?

- *Cu siguranță* nici asta. Se răsuci, încercînd să scape.

El îi prinse genunchii și i-i desfăcu. Apoi începu să-i facă lucruri incredibile cu limba. Ea tremură j
cînd Matthew găsi zona sensibilă pe care o j
atinsese și înainte. Gura lui era moale, fierbinte și provocatoare. Cînd ea îl rugă să înceteze, el o chinui și mai tare, tot mai adînc, pînă ce ea scoase un strigăt eliberator.

Abia atunci Matthew se ridică și o luă în brațe.

Ea îl înlănțui cu brațele și-și încolăci picioarele în jurul lui. El se așeză între coapsele ei desfăcute larg, străduindu-se să fie blînd. 6 dorință puternică îi invadează trupul. Îi șoptea cuvinte de dragoste în curbura gîtului.

Cînd trupurile li s-au unit pe deplin, el a rămas nemișcat de teamă să nu-i provoace durere. Îl simțea înlăuntrul ei, încerca pentru prima dată senzația de a fi posedată, complet neputincioasă,..

dar în același timp știa că el îi aparținea pe deplin, îi cucerise pe deplin inima și mintea, tot așa cum el îi posedă trupul. Voia să-i ofere aceeași plăcere, așa că își arcui coapsele.

- Nu, Daisy. Așteaptă.,.

Ea se mișcă iar și iar. Trupurile li se mișcau într-un ritm subtil, numai de ei știut. Îi strivi buzele cu un sărut chiar în clipa în care ajunsese la extaz.

Rămaseră apoi tăcuți cîteva minute, îmbrățișați.

Matthew se trase de lîngă ea și-i acoperi buzele cu un deget, văzînd că ea se pregătea să protesteze.

- Lasă-mă să am grijă de tine.

Daisy nu înțelese ce vroia să spună. Rămase cu ochii închiși cînd el coborî din pat. Se întoarse cu o bucată de pînză umedă cu care îi șterse transpirația de pe corp și carnea fierbinte dintre pulpe.

Se culcă apoi din nou lîngă ea și trase cearceaful, acoperindu-i pe ariîndoi. Daisy oftă mulțumită și se cuibări la pieptul lui, ascultîndu-i bătăile inimii.

Probabil ar fi trebuit să se simtă rușinată pentru că se încuiase în camera lui și-i ceruse să o seducă, își zise Daisy. În loc de asta se simțea ca o învingătoare. Dar și ușor nesigură din cauza intimității dintre ei care era acum mai mult decît fizică.

Voia să știe totul despre el. Niciodată n-o mai rosesse într-afît curiozitatea în legătură cu cineva. Trebuia probabil să aibă puțină răbdare, pînă ce amîndoi aveau să se obișnuiască cu noua situație.

învăluită de căldura așternuturilor, Daisy simți o toropeală plăcută. Nici nu-și imaginase cît era de plăcut să adormi în brațele unui bărbat, învăluită de aroma pielii lui, protejată de forța iui.

- Să nu adormi, o preveni el. Nu poți să rămîi aici.
- Nu dorm. Doar... îmi odihnesc puțin ochii, zise ea cu un căscat.
- Bine, doar un minut. O mîngîie ușor pe păr. Atît îi mai trebui ca să alunece într-o dulce uitare.

Pe Daisy o trezi zgomotul ploii care bătea în geam. Clipind, ea distinse obiectele care o înconjurau și care îi erau străine... dar și trupul bărbatului gol, puternic, lipit de ea. Și respirația molcomă din părul ei. Rămase nemișcată, încercînd să-și dea seama dacă Matthew se trezise. Ritmul respirației lui nu se schimbă. Doar degetele lui începură să traseze ușor linii pe trupul ei.

Rămaseră îmbrățișați, privind ploaia. Daisy încercă să-și amintească dacă se mai simțise vreodată atît de mulțumită și în siguranță ca în acele momente. Nu, hotărî ea. Nimic nu se putea compara cu asta.

O văzu zîmbind și îi spuse:

- Îți plac ploaia.

- Da. Îl mîngîia ușor pe picior. Unele lucruri sînt mult mai plăcute pe ploaie. Cum ar fi cititul. Sau dormitul. Sau asta.

- Să stai în pat lîngă mine?

Daisy dădu din cap.

- Parcă am fi doar noi doi pe pămînt.

Matthew îi desenă cu vîrful degetelor linia gîtului.

- Te-a durut, Daisy? Ți-am făcut rău? îi șopti.

- A fost neplăcut atunci cînd... se opri, roșind. Dar mă așteptam la asta. Prietenele mele mi-au spus că a doua oară e mai bine.

- Voi avea grijă să fie așa, îi răspunse el zîmbind.

- Îți pare rău că s-a întîmplat? întrebă Daisy strîngînd din pumni în așteptarea răspunsului lui.

- Dumnezeuule, nu! îi deschise pumnul mic cu săruturi și-i lipi palma de obrazul lui. Este tot ce mi-am dorit mai mult în viața asta. Și singurul pe care eram convins că nu-l voi obține niciodată. Sînt surprins. Șocat, chiar. Dar nu regret.

Daisy se lipi și mai tare de el și își strecură un picior între coapsele lui.

Ploaia continua să cadă. La gîndul că trebuia să coboare din pat, Daisy se înfioră. Matthew îi acoperi umărul goi cu cearceaful.

- Unde este cheia? o întrebă Matthew fără prea multă tragere de inimă.

- Ți-am pus-o în buzunarul hainei. Nu m-ai văzut? Păi... cred că te preocupa altceva în momentul acela. Îi atinse pieptul cu palma desfăcută. Cred că ești supărat pe mine că am încuiat ușa dormitorului.

- Sînt furios! încuviință el. Și insist să faci la fel în fiecare seară după ce ne vom căsători.

- Ne căsătorim? șopti Daisy ridicînd capul de pe pernă.

Vocea îi era blîndă, însă în ton nu se citea nici o urmă de plăcere:

- Da, ne căsătorim. Deși probabil că mă vei urî pentru asta, într-o zi.

- De ce te-aș urî... Oh! Daisy își aminti ce îi spusese el despre trecutul său. N-aș putea să te urăsc niciodată. Și nu mă tem de secretele tale. Le vom înfrunta pe toate împreună, orice-ar fi. Dar ar trebui să știi că mă exasperezi atunci cînd faci asemenea comentarii și nu-mi dai mai multe explicații.

Matthew izbucni în rîs:

- Iar acesta este doar unul dintre motivele pentru care îți par exasperant.

- Așa este. Se așeză deasupra lui și începu să-i mîngîie pieptul cu vîrful nasului, ca o pisică. Dar îmi plac mai mult bărbații exasperanți decît cei amabili.

Matthew se încruntă:

- Cum ar fi Llandrindon, de exemplu?

- Da. E mult mai drăguț decît tine. Daisy îi aținse sfîrcul cu vîrfurile limbii, jucîndu-se cu el. Are același efect asupra ta ca atunci cînd tu îmi faci asta?

- Nu, Dar să știi că apreciez efortul. îi ridică fața spre el. Te-ai sărutat cu Llandrindon?

- Doar o dată.

în vocea lui răzbătu gelozia:

- Și ți-a plăcut?

- Aș fi vrut să-mi placă. Am încercat. îi sărută palma care îi atinge obrazul. Dar nu a fost nici pe departe asemenea săruturilor tale.

- Daisy, îi șopti în timp ce o ajuta să se cuibărească din nou lîngă el. N-am plănuit să se întîmple asta. îi mîngîia buzele cu Vîrfurile degetelor. Dar acum mă întreb cum de-am rezistat atît.

- Ce se va întîmpla de-acum încolo? Vei sta de vorbă cu tata?

- Nu încă. Trebuie să încercăm să păstrăm aparențele. Voi aștepta pînă mă voi întoarce de la Bristol. Pînă atunci vor pleca și oaspeții iar familia ta va putea să se obișnuiască cu gîndul la o relativă intimitate.

- Tata va fi încîntat. Mama va avea însă obiecții. Iar Lillian...

-Va exploda.

Daisy oftă.

- Nici frații mei nu te plac prea tare.

- Adevărat? Încercă el să pară surprins.

Daisy îl privi îngrijorată:

- Ce mă fac dacă te răzgîndești? Dacă îmi vei spune la întoarcere că te-ai înșelat, că nu vrei să te însori cu mine, că...

- în nici un caz, îi răspunse el dîndu-i deoparte șuvițele care îi acopereau fața. Nu mai e cale de-ntors. Ți-am răpit inocența. Nu voi fugi de răspundere.

Daisy se încruntă, nemulțumită de cuvintele pe care le folosisese el.

- Ce s-a întîmplat? o întrebă.

- Felul în care ai spus-o... *Răspundere*...ca și cum ai fi făcut o greșală teribilă. Nu e cel mai romantic lucru pe care mi l-ai putea spune, mai ales în împrejurările de față.

- Nu sînt un romantic, iubita mea. Ai știut asta de la început. O sărută pe gît, apoi începu să se joace cu lobul urechii ei. Iar tu ești .de-acum responsabilitatea mea. Eu trebuie să-ți asigur siguranță... bunăstare... și plăcere. Și știi că îmi iau foarte în serios toate responsabilitățile...

îi săruta acum sîni, cîmpindu-i sfîrcurile cu fierbințele buzelor. îi desfăcu cu o mîna coapsele și începu să o mîngîie cu blîndețe.

Ea scoase un geamăt de plăcere. Matthew zîmbi:

- Scoți niște sunete atît de dulci... îi murmură. Cînd te ating așa... sau așa.

Simțea că obrații îi luau foc. încercă să riu mai scoată nici un sunet, dar el reuși să-i smulgă un alt geamăt.

- Matthew? Buzele lui ajunseseră deja pe abdomenul ei.

-Da?

- Arde gînd să faci... inspiră adînc cînd el îi depărtă picioarele... ce-ai făcut și mai devreme?

- Așa se pare.

- Dar am mai făcut o dată... Renunță însă să se mîi întrebe de ce-ar fi vrut el să facă dragoste cu ea de două ori la rînd. I se abandonează pe deplin. El o mîngîia cu limba, cu mișcări leneșe... jucîndu-se... pînă ce găsi locul *acela*, făcînd-o să geamă: Da, acolo... *da*...

O necăjea cu delicatețe... se retrăgea pentru ca apoi să revină și mai fierbinte, cu mișcări tot mai rapide. Daisy se arcuri sub el, tremurînd de plăcere.

O aduse gradat pînă pe culmile extazului, deasupra furtunii, deasupra cerului...Cînd își recăpătă siguranța de sine se trezi în brațele lui. Inima îi bătea în ritmul ploii.

CAPITOLUL 12

Pentru că majoritatea oaspeților de la conac urmau să plece a doua zi dimineață, cina din seara aceea s-a prelungit. Cele două mese lungi pe care erau așezate cristaluri și porțelanuri de Sèvres străluceau în lumina candelabrelor. O armată de servitori în livrele albastre cu garnituri aurii se mișcau neîncetat printre oaspeți, umplându-le paharele cu apă sau vin și servindu-i cu promptitudine, în liniște.

Era un adevărat festin. Din nefericire, lui Daisy nu-i păsa câtuși de puțin de mâncare. Era păcat că nu reușea să aprecieze meniul din care făceau parte somonul scoțian, pulpa de căprioară, cîrnați și momițe de vițel,, alături de legume cu sos de smîntînă, unt și trufe.

La desert se serveau fructe de toate felurile: zmeură, nectarine, cireșe, piersici și ananas, alături de o varietate de prăjituri și tarte.

Daisy se chinuia să mănînce, să rîdă și să discute cât mai natural. Nu-i era însă ușor. Matthew stătea la distanță de cîteva scaune, pe partea cealaltă a mesei, și ori de cîte ori li se întîlneau privirile, ea aproape că se îneca.

Conversația: celorlalți aluneca pe lîngă ea. Răspundea cînd și cînd, în timp ce mintea îi rămînea fixată asupra celor întîmpiate cu cîteva ore mai devreme. Cei care o cunoșteau foarte bine, sora și prietenele ei, părură să observe că nu era în apele ei. Chiar și Westcliff îi aruncă cîteva priviri suspicioase.

Daisy simțea că se înăbușă în încăperea foarte luminată și supraaglomerată. Sîngele i se urcase în dbraji. Trupul îi devenise exagerat de sensibil: dessous-urile o strîngeau, corsetul devenise de nesuportat, jartierele o ciupeau de coapse. Ori de cîte ori se mișca, trupul ei părea să-și amintească de diipă-amiaza petrecută cu Matthew: durerea surdă dintre coapse, micile înțepături în cele mai neașteptate locuri. Chiar și așa, corpul ei își dorea mai mult... mîinHe lui, gura lui neobosită, bărbăția lui înlăuntrul ei...

Daisy simți iar că se îmbujora și se concentrează asupra unei felii de pîine cu unt. Se uită la Matthew care discuta cu o doamnă din stînga lui.

Simțindu-i privirea, Matthew se uită în direcția ei. Privirea lui albastră îi înmuie inima. Își îndreptă din nou atenția spre vecina lui și păru atît de interesat de ea, încît aceasta chicoti de plăcere.

Daisy ridică paharul cu apă și încercă să fie atentă la conversația care se desfășura în stînga ei... ceva despre turui lacurilor și despre Scoția. Cîrînd, mintea i se întoarse la situația în care se afla.

Nu regreta decizia luată... dar nu era într-atît de naivă încît să creadă că totul avea să fie ușor de-acum. Din contră. Trebuiau să decidă unde urmau să locuiască. Dacă Matthew o lua cu el la New York va putea ea oare să învețe să fie fericită departe de sora și de prietenele ei? Mai existau și alte întrebări rămase deocamdată fără răspuns: dacă ea avea să fie o soție potrivită pentru un bărbat atît de ancorat într-o lume în care ea nu-și găsisese niciodată locul. Și în final întrebarea legată de secretul păzit de Matthew cu atîta strășnicie.

Daisy își amintea însă și vocea lui caldă care spunea: „*Ești tot ce mi-aș putea dori la o femeie*”.

Matthew era singurul bărbat care o dorise așa cum era. (Nu trebuia pus la socoteală lordul Llandrindon, al cărui interes se sfîmise rapid, pentru ca să stingă la fel de rapid).

Din această privință, căsătoria ei nu s-ar,fi deosebit de cea a lui Lillian și Westcliff. Doi oameni încăpățînați, cu sensibilități diferite, Lillian și Westcliff se certau adesea, negociau... dar asta nu părea să le afecteze mariajul. Ba chiar dimpotrivă, căsătoria lor părea una dintre cele mai fericite.

Se gîndi și la prietenele ei... La Annabelle și la Hunt, mereu în dispoziții similare... La Evie și la lordul St. Vincent, firi total diferite, ca ziua și noaptea. Era imposibil de spus care dintre aceste cupluri era mai potrivit.

Poate că nu existau căsătorii perfecte, în ciuda a tot ce auzise pînă atunci. Poate că fiecare mariaj era unic în felul iui.

Era un gînd reconfortant.

Și o umplea de speranță.

După cina interminabilă, Daisy invocă o durere de cap ca să nu fie obligată să asiste și la ritualul ceaiului. Era pe jumătate adevărat: combinația de zgomote, Jumi și tensiuni emoționale îi făcea tîmplele să zvîcnească. Își ceru

scuze zîmbind și se îndreptă spre scara principală.

Abia ajunsese în hol cînd auzi vocea surorii ei:

- Daisy? Vreau să vorbesc ceva cu tine.

O cunoștea prea bine pe sora ei ca să nu recunoască enervarea din tonul ei. Sora ei mai mare era suspicioasă și îngrijorată și ar fi vrut să se lămurească.

Daisy nu-i făcu însă pe plac.

- Nu acum, te rog. Nu poate aștepta?

- Nu.

- Mă doare capul.

- Și pe mine. Dar vom sta de vorbă.

Daisy era exasperată. După cît fusese de răbdătoare cu Lillian, după anii în care o susținuse necondiționat, nu părea să-i ceară prea mult acum.

- Mă duc la culcare, zise Daisy susținîndu-i privirea surorii ei. Nu am de gînd să-ți dau nici o explicație, mai ales că știu că nu ai nici cea mai mică intenție să mă ascuți. Noapte bună. Văzînd-o cît era de șocată, Daisy adăugă pe un ton mai blînd: te iubesc. Se ridică pe vîrfuri, o sărută pe obraz și începu să urce treptele.

Lillian era tentată să o urmeze. Simți că se apropia cineva. Se întoarse și le văzu pe Annabelle și pe Evie care o priveau pline de înțelegere.

- Nu vrea să vorbească cu mine, le spuse ea.

Evie, care de obicei evita atingerile, o luă de braț:

- H-hai să mergem în oranjerie, îi sugeră ea.

Oranjeria era pe departe încăperea preferată a lui Lillian. Ferestrele erau imense, iar podeaua era străbătută de o rețea complicată de metal care ajuta la încălzirea aerului. Portocalii și lămîii umpleau camera cu mirosul proaspăt, de citrice, în timp ce plantele tropicale adăugau arome exotice. Luminile torțelor de afară aruncau umbre subtile în încăpere.

Cele trei prietene se așezară pe scaune. Lillian spuse posomorită:

- Cred că au făcut-o.

- Cine ce-a făcut? întrebă Evie.

- Daisy și Swift, murmură Annabelle amuzată. Noi două credem că... s-au cunoscut carnal.

Evie părea uluită:

- De unde știți?

- Tu stăteai la cealaltă masă, dragă, de-aia n-ai observat. Dar în timpul cinei au existat... niște curenți subterani.

- Foarte evidenți, completă Lillian» A fost absolut evident. Mai rămînea doar ca Swift să se suie pe masă și să o declare cu voce tare.

- N-ar putea fi atît de vulgar, zise Evie. Chiar dacă este american.

Lillian se încruntă:

- Cum a rămas cu „n-aș putea fi fericită alături de un industriaș fără inimă”? Cu „vom rămîne mereu împreună”? Nu pot să cred că Daisy a făcut asta! Totul mergea atît de bine cu- lordul Llandrindon! Ce-o fi făcut-o să se culce cu Matthew Swift?

- S-o fi culcat, dar de dormit nu cred să fi fost vorba, replică Annabelle cu o privire jucăușă.

Llandrindon îi aruncă o privire ca de gheață:

- Chiar îți dă mîna să glumești pe tema asta, Annabelle?

- Pe Daisy n-a interesat-o niciodată' lordul Llandrindon, interveni în grabă Evie. S-a folosit de ei ca să-l provoace pe Swift.

- De unde știi? o întrebare amîndouă în același timp.

- P-păi eu... ridică neputincioasă din umeri. Săptămîna trecută i-am sugerat să încerce să-l facă gelos. Și se pare că a funcționat.

Lillian seîncăde indignare:

- Cît de proastă poți să fii...
- De ce, Evie? o întrebă Annabelie cu blîndețe.
- L-am auzit pe Swift sînd de vorbă cu lordul Llandrindon. încerca să-l convingă pe Llandrindon s-o curteze, dar era absolut evident că o dorea pe Daisy doar pentru el.

- Sînt convinsă că a plănuit totul, răbufni Lillian. Și-a dat cumva seama că îl auzeati. A fost un complot sinistru iar voi i-ați căzut pradă!

- Nu cred asta, îi răspunse Evie. Mai ai die gînd să mai țipi mult la mine?
Aș face-o dacă aș fi convinsă că ajută la ceva. Dar sînt aproape sigură că Daisy a întreținut relații intime cu reptila aceea, așa că nu mai poate fi salvată. De nimeni.

- Dar poate că nu vrea să fie salvată, remarcă Evie.

- Asta pentru că a înnebunit de tot! o repezi Lillian.

Annabelie încuviință cu o mișcare a capului:

- Este evident. Daisy s-a culcat cu un bărbat frumos, tînăr, inteligent, care pare îndrăgostit de ea. Ce-o fi fost în capul ei? Continuă fără să-i lase timp lui Lillian să riposteze. Ții minte, draga mea, că au existat momente cînd pentru mine nu conta dacă îl iubeam pe bărbatul cu care ar fi urmat să mă mărit. Părea suficient să reușesc să-mi salvez familia dintr-o situație disperată. Dar gîndul că urma să-mi împart patul cu soțul meu... Că urma să-mi petrec întreaga viață alături de el... Atunci am știut că nu-l puteam alege decît pe Simon. -Făcu o pauză și ochii i se inundară de lacrimi. Frumoasa, reținuta Annabelle care plîngea atît de rar! Cînd sînt bolnavă - continuă ea - cînd mi-e teamă, cînd am nevoie de ceva, știu că va răsturna pămîntul pentru mine. Am deplină încredere în el. Iar cînd mă uit la copilul nostru... Doamne, cît sînt de recunoscătoare că m-am măritat cu Simon! Noi toate am putut să ne alegem soții, Lillian. Trebuie să-i lași lui Daisy această libertate.

Lillian clătină iritată din cap:

- Nu este de același calibru cu soții noștri. Nu este de aceeași calitate nici măcar cu St. Vincent, care o fi fost un fustangiu, dar măcar are inimă. Făcu o pauză și murmură: n-am vrut să te jignesc, Evie.

- Nici o problemă, îi răspunse Evie, care-și mușca buzele să nu rîdă.

- Daisy este liberă să aleagă, cu condiția să nu greșească, zise Lillian.

- Draga mea... încercă Annabelle să o corecteze.

Evie o întrerupse:

- C-cred că Daisy este îndreptățită să aleagă singură. Noi nu putem decît să-i oferim ajutorul nostru, dacă ni-l cere.

- Dar n-am cum s-o ajut dacă pleacă tocmai la New York! răspunse Lillian.

Evie și Annabelle tăcură. Existau într-adevăr probleme care nu puteau fi rezolvate prin cuvinte, temeri care nu puteau fi ușor alinate. Făcură ceea ce fac de obicei prietenele adevărate: rămaseră alături de ea, în liniște, arătîndu-i că le păsa.

O baie fierbinte o ajută pe Daisy să se relaxeze. Rămase un timp îndelungat cufundată în apa fierbinte, pînă ce simți că o lasă durerea de cap. Revigorată, se îmbracă într-o cămașă albă de noapte cu volane și începu să-și perie părul. Rămase cu privirea ațintită spre ușa deschisă care dădea spre balcon. Cerul fără stele era de culoarea prunelor.

Auzi ușa dormitorului deschizîndu-se în spatele ei. Crezînd că era una din cameriste, care uitase să ia Săpunul sau vreun prosop, continuă să privească afară.

Deodată simți o atingere pe umăr, urmată de căldura unei mîini mari care aluneca spre decolteul ei. Speriată, sări în picioare. El'o lipi de trupul lui puternic.

Vocea lui profundă îi gîdila urechea:

- La ce te gîndeai?

- La tine, bineînțeles. Daisy se sprijini de el și-i mîngîie brațul. își întoarse privirea spre peisajul de afară. Aceasta era camera uneia dintre surorile contelui. Mi s-a spus că iubitul ei, care era grăjdar, escalada balconul ca să o poată vizita. Asemenea lui Romeo.

- Sper că răsplata era pe măsura riscului, zise el.

- Tu ai fi făcut asta de dragul meu?

- Doar dacă ar fi fost singura modalitate. Dar ilare nici un sens să escaladezi cele două etaje când ai o ușă la îndemână.

- Nu e la fel de romantic.

- Nici să-ți frîngi gîtul nu este.

- Cît de pragmatic ești! rîse Daisy. Matthew mirosea a aer curat și a tutun. Ieșise probabil cu ceilalți domni pe terasa din spate. Se cuibări mat bine în îmbrățișare, inspirînd mirosul familiar al pielii lui. Îmi place cum miroși, zise ea. Te-aș recunoaște imediat și legată la ochi, într-o cameră cu o sută de bărbați.

- Alt joc de salon? întrebă el.

Daisy îl luă de mîină și-i spuse:

- Vino să te întinzi pe pat lîngă mine.

Matthew clătină din cap, rezistînd eroic.

- Nu pot sta mai mult de cîteva minute. Westcliff șl cu mine plecăm în zori. Privirea îi coborî fiămîndă de-a lungul cămășii de noapte. Iar dacă ne apropiem de pat n-o să mă pot abține să nu facem dragoste.

- Nu mă deranjează, spuse Daisy, timid.

El o luă în brațe:

- Este prea curînd. Pentru tine a fost prima oară. Trebuie să te odihnești.

- Atunci de ce-ai venit?

‘Daisy simți cum își lipi obrazul de creștetul ei. Chiar și după tot ce se întîmplase între ei nu-i venea să creadă că Matthew Swift putea fi atît de tandru cu ea.

- Am vrut doar să-ți spun noapte bună, murmură el. Și să-ți mai spun...

Daisy îl privi întrebător. Matthew îi fură o sărutare.

- Nu trebuie să-ți faci griji. Nu mă voi răzgîndi în, privința căsătoriei noastre. Ca să fiu sincer, ți-ar fi al naibii de greu să mai scapi acum de mine.

- Știu că ești un om de cuvînt, îi zîmbi Daisy.

Matthew se forță să se îndepărteze de ea. Se

apropie ezitînd de ușă. O întredeschise, asigu- rîndu-se că nu era nimeni pe hol.

- Matthew, șopti ea.

- Da? o privi el pe după umăr.

- Să te întorci la mine. Repede.

El încuviință ieși, cît mai era în stare să o facă.

CAPITOLUL 13

Matthew făcu curînd o descoperire. Călătoria la Bristol alături de Westcliff nu se compara cu cea pe care ar fi făcut-o singur. Avusese de gînd să tragă la un han din centru. Pentru că îl avea pe Westcliff drept tovarăș au fost găzduiți de familia unui armator bogat. Matthew își dădea seama că Westcliff primise multe invitații similare de la familii prospere din zonă, toate dornice să-i ofere ospitalitate.

Toți îi erau prieteni lui Westcliff sau își doreau să-i fie. Aceasta era puterea unui nume vechi, aristocrat. Dar nu numai numele și titlul inspirau un asemenea entuziasm. Westcliff era cunoscut drept un politician cu vederi progresiste și un om de afaceri iscusit, iar un astfel de om era rar de găsit în Bristol.

Al doilea oraș în Anglia ca volum al comerțului cunoștea o dezvoltare rapidă. Zonele comerciale se extindeau, vechile ziduri ale orașului deveneau neîncăpătoare, străzile înguste erau acum lărgite. Și cel mai important: tocmai se dăduse în folosință calea ferată care lega stația Temple Mead de docuri. Nu exista un loc mai bun în toată Europa în care să deschizi o nouă fabrică.

Matthew trebuia să recunoască că prezența lui Westcliff făcuse ca negocierile să nu fie atît de anevoioase. Numele Westcliff nu numai că deschidea toate ușile, dar îi făcea pe oameni să-i ofere chiar și ce nu cerea. Avea multe de învățat de la conte, care avea un bagaj bogat de cunoștințe în domeniul afacerilor și al manufacturilor.

Cînd discutau despre locomotive, de exemplu, contele cunoștea atît principiile care stăteau la baza designului cît și numele tuturor tipurilor de bolțuri folosite.

Fără modestie, Matthew nu mai întâlnește un alt om care să rivalizeze cu el în privința înțelegerii și reținerii unor mari cantități de detalii tehnice. Purtau discuții extrem de interesante, în doi. Oricare al treilea participant la conversație începea să sforăie după maxim cinci minute.

Westciiff venise la Bristol cu două scopuri: primul, cei oficial, erau afacerile. Iar al doilea era să-și dea seama exact de intențiile lui Matthew Swift.

Nu-i fusese ușor să o părăsească pe Lillian. Descoperise că nașterea unui copil era un moment absolut obișnuit când erau implicate alte persoane, dar devenea de o importanță monumentală atunci când era vorba de copilul și de soția lui. Îl fascina tot ce era legat de fiica lui: felul cum dormea, momentul în care se trezea, prima baie, felul în care își mișca degetele de la picioare, momentele în care stătea la pieptul lui Lillian.

Deși unele doamnele din înalta societate obișnuiau să-și alăpteze singure copilul, în mod obișnuit era angajată câte o femeie care să facă asta. După nașterea lui Merritt, Lillian hotărâse:

- Pe mine mă vrea, îi spusese lui Marcus. Acesta nu îndrăzni să-i spună că fetița nu era încă în stare să ia decizii și că s-ar fi mulțumit cu orice dădacă.

Lillian își revenea cu fiecare zi care trecea, redevenind femeia sănătoasă, suplă și viguroasă. Marcus putea răsufla ușurat. Nu simțise atîta dragoste pentru nimeni, niciodată. Nici riu-și imagina fericirea fără Lillian. Ar fi făcut orice pentru ea. De aceea îl însoțise acum pe Matthew. Pentru că știa cât își iubea Lillian sora.

Se întâlnește cu reprezentanții companiei de căi ferate *Great Western*, cu șefii docherilor, cu diverși consideri și administratori. Marcus era impresionat de comportamentul lui Swift. Pînă acum îl văzuse doar în compania oaspeților bine-educați de la Stony Cross. Era evident că se simțea în largul lui în compania oricărui tip de oameni, de la aristocrații în vîrstă pînă la muncitorii de la docuri. Când trebuia să negocieze, Matthew devenea agresiv, fără a fi prost-crescut. Era calm, ferm și dădea dovadă de simț al umorului, care îl ajuta adesea să-și atingă scopul.

În tenacitatea și fermitatea cu care își apăra opiniile, Marcus sesizase influența pe care Thomas Bowman o avusese asupra lui Swift. Spre deosebire de Bovyman, însă, Matthew avea o prezență plăcută și inspira multă încredere, iar oamenii îi răspundeau intuitiv. Swift avea să se descurce perfect în Bristol, își zise Marcus. Era locul potrivit pentru un bărbat ambițios. Aici avea mai multe oportunități decît ia Londra.

Dacă Matthew Swift era potrivit pentru Daisy,.. ei bine, asta era o altă discuție. Marcus evita să emită judecăți în astfel de privințe, pentru că știa din experiență că nu era infailibil. Un argument era opoziția inițială față de căsătoria dintre Annabelle și Simon Hunt. Trebuia însă să se lămurească, pentru că Daisy merita un soț care să se porte frumos cu ea.

După întâlnirea cu reprezentanții căilor ferate, Marcus și Swift mergeau pe Corn Street, străbătînd o piață acoperită de fructe și legume. Fusese pavată recent, pentru ca trecătorii să nu se mai murdărească de norc4 De-a lungul străzii erau o mulțime de magazine cu obiecte de toaletă, cărți și sticlărie.

Se oprirea la o tavernă ca să mănînce ceva ușor. Taverna era plină de oameni de toate felurile, de la comercianți înstăriți la marinari.

Relaxat, Marcus duse la gură o cană înaltă, cu capac, plină cu bere neagră de Bristol. Era rece și ușor amăruie. Începea să găsească o modalitate să deschidă subiectul care îl preocupa. Swift i-o luă înainte:

- Aș vrea să discutăm ceva.

Marcus adoptă o mină încurajatoare:

- De acord.

- Am ajuns la b înțelegere cu domnișoara Bowman. Am luat în calcul avantajele de ambele părți și am luat decizia pragmatică...

- De cît timp o iubești? îl întrerupse Marcus amuzat.

Swift oftă:

- De mulți ani. Își trecu mîna prin păr, răvășindu-l. Dar mi-am dat seama de asta abia de curînd.

- Cumnata mea răspunde sentimentelor tale?

- Cred... Swift se întrerupse și luă o gură zdravănă de bere. Părea atît de tînăr și de tulburat! Nu știu. Sper ca în timp... Oh, la naiba!

- Cred că nu-ți va fi foarte greu să-i câștigi afecțiunea, spuse Marcus. Mi se pare că ați făcut amîndoi o alegere bună.

Swift ridică privirea spre el:

- Mu crezi că i-ar'fi mai bine cu un gentleman de fșiâ care să-i dedice poezii?
- Ar fi un dezastru. Daisy nu are nevoie de un soț care să nu fie nici el cu picioarele pe pământ.. întinse mîna spre platoul din lemn dintre ei, tăie o felie de brînză Wensleydale și o așeză între două felii groase de pîine. îl privi cu atenție pe Swift, încercînd să înțeleagă de ce situația nu părea să-i facă deloc plăcere. Majoritatea bărbaților păreau mult mai entuziasmați la gîndul căsătoriei cu femeia iubită.

- Bowman va fi încîntat, remarcă Marcus, pîndindu-i reacția.
- Nu are nici o legătură cu hotărîrea luată. Iar orice astfel de insinuare nu face decît să o subestimeze pe domnișoara Bowman și calitățile ei.

- Nu e nevoie să sari în apărarea ei, replică Marcus. Daisy este fermecătoare, știu. Și foarte drăguță. Dacă ar fi avut ceva mai multă încredere în ea și ceva mai puțină sensibilitate, ar fi atras cu ușurință sexul opus. Dar, spre lauda ei, nu a considerat dragostea un simplu joc. Și sînt puțini bărbați pe lume care să aprecieze sinceritatea la o femeie.

- Eu o apreciez, răspunse scurt Swift.
- Așa mi s-a părut și mie. Wărcus simțea simpatie pentru bărbatul din fața lui, care părea frămîntat de o dilemă. Chiar dacă nu mi-ai cerut-o, să știi că te poți baza pe mine în Ceea ce privește căsătoria voastră.

- Chiar dacă lady Westcliff va fi de altă părere?

Auzind numele lui Lillian, Marcus simți că-l cuprinde dorul de ea. îi simțea lipsa mai mult decît ar fi crezut.

- Lady Westcliff se va consola cu gîndul că nu pot ieși toate după cum vrea ea. Iar dacă te vei dovedi un soț bun pentru Daisy, în timp, soția mea își va schimba părerea. Este o femeie inteligentă.

Swift părea tulburat în continuare.

- Domnule... Mîna i se încleștă pe toartă. Privea fix cana din fața lui.

Marcus se opri din mestecat. Instinctul îi spunea că ceva nu era în regulă. *La naiba*, își spuse. *Chiar tot ce este legat de familia Bowman trebuie să fie neapărat complicat?*

- Ce-ai spune despre un bărbat care și-a clădit viața pe o minciună? ... Iar viața aceasta a devenit mult mai bună decît ar fi putut să fie cea adevărată?

Marcus reîncepu să mestece. Făcu o pauză să bea din cana cu bere. >

- Totul este bazat pe o minciună? întrebă el într- un sfîrșit.

- Da.

- Bărbatul acesta a furat bunurile cuiva? l-a cauzat cuiva un rău fizic sau emoțional?

- Nu. Swift îl privea direct în ochi. Dar a avut niște încurcături cu legea. '

Marcus se simțea ceva mai bine. Știa din experiență că nici cei mai buni dintre bărbați nu puteau evita, ocazional, unele probleme legale. Poate că Swift fusese atras într-o afacere discutabilă, sau comisese o indiscreție de tinerețe Care ieșise la iveală după mulți ani. *

Bineînțeles că Marcus nu putea trata cu ușurință Chestiunile legate de onoare, iar vestea că viitorul lui cumnat avusese de-a face cu legea nu-l bucura.

. Pe de altă parte, Swift părea un om bun, de caracter. Iar Marcus ajunsese chiar să-l placă.

- Ar trebui să aflu mai multe amănunte. Nu-mi poți spune și altceva?

Swift clătină din cap:

- îmi pare rău. Aș fi vrut să pot.

- Nici dacă îți dau cuvîntul că nu-ți voi trăda încrederea?

- Nu, șopti Swift. îmi pare sincer rău.

Marcus oftă și se sprijini de spătarul scaunului.

- Nu pot rezolva sau media probleme pe care nu le cunosc bine. Pe de altă parte, cred că orice om merită o a doua șansă. Și sînt dispus să judec un om după ce a devenit și nu după ce a fost cîndva. Acestea fiind spuse... vreau să-mi promiți ceva.

- Da, domnule?

- îi vei spune totul lui Daisy înainte de căsătorie. Adevărul întreg. Iar ea va hotărî dacă vrea să meargă mai departe.

Nu o vei lua de soție pînă ce nu-i vei mărturisi totul, fără să ascunzi ceva. '

Swift nici nu clipi:

-Ai cuvântul meu.

- Bine. Marcus îi făcu semn servitoarei să vină la masa lor

După toate astea simțea nevoia să bea ceva mai tare decât berea.

CAPITOLUL 14

Casa părea anormal de liniștită, acum că Westcliff și Matthew erau plecați la Bristol. Spre ușurarea lui Daisy și Lillian, Westcliff aranjase ca părinții lor să facă o plimbare de plăcere pînă la Stratford-on-Avon, împreună cu o altă familie. Aveau să ia parte la banchete, să asiste la reprezentații de teatru și evenimente muzicale, toate făcînd parte din festivalul care celebra două sute optzeci de ani de la nașterea lui Shakespeare. Pentru' Daisy rămînea un mister cum de reușise Westcliff să-i convingă să meargă.

- Pe mama și pe tata nu-i interesează deloc opera Bardului, îi spuse Daisy lui Lillian în timp ce priveau caleașca îndepărtîndu-se. Și nu pot să cred că tata a ales festivalul în detrimentul Bristolului.

- Westcliff nu avea nici cea mai mică intenție să-l lase pe tata să-i însoțească, zîmbi Lillian.

- De ce? Doar este afacerea lui!

- Da, dar cînd vine vorba de negocieri limbajul tatei nu le este pe plac britanicilor. Așa că nu ajung prea lesne la o înțelegere. Westcliff a aranjat călătoria într-un timp atît de scurt, încît tata nu a mai avut timp să obiecteze. Iar după ce i-a înșirat mamei toate familiile bune care urmau să vină și ele la festival, tata chiar că nu a mai avut nici o șansă.

- îmi imaginez că Westcliff și domnul Swift se vor descurca bine la Bristol, zise Daisy. -

- Fără îndoială, spuse Lillian. '

De cînd nu le mai aveau pe prietenele lor drept tampon, cele două surori își cîntăreau cu atenție fiecare cuvînt pe care și-l adresau. Lui Daisy nu-i plăcea acest lucru. Fuseseră mereu foarte sincere una cu alta. Acum evitau cu grijă anumite Subiecte.

Lillian n-o întrebuse pe Daisy dacă se culcase cu Matthew. De fapt, Lillian nu părea prea dornică să discute despre el. N-o întrebuse pe Daisy nici cum de se sfîrșise brusc idila cu lordul Llandrindon, nici de ce pe Daisy n-o interesa deloc să se întoarcă la Londra, deși sezonul era în toi.

Nici Daisy nu ținea neapărat să discute despre aceste subiecte. în ciuda asigurărilor lui Matthew, era neliniștită, nesigură, și ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit era o ceartă cu sora ei.

Se concentrau asupra lui Merritt, o țineau pe rînd în brațe, tot pe rînd o schimbau, o îmbrășcau, ca pe o păpușă. Deși avea două bone care să se ocupe de Merritt, Lillian nu se îndura să le-o încredințeze. îi plăcea să stea cu copilul ei.

înainte. de a pleca, Mercedes o avertizase să nu-și obișnuiască fetița numai în brațe.

- N-o răsfăța, îi spusese ea lui Lillian. N-o să mai vrea decît în brațe.

Lillian îi răspunsese că la Stony Manor erau o mulțime de brațe care s-o țină pe Merritt. .

- Vreau ca ea nu aibă copilăria noastră, îi spusese mai tîrziu lui Daisy, în timp ce împingea căruciorul prin grădină. Singurele amintiri pe care le am legate de părinții noștri sînt cu mama care se îmbrăca pentru a ieși la cină sau cu ea intrînd în biroul tatei ca să-i spună ultima noastră năzbîtie. Și pedepsele.

- îți amintești cum țipa mama cînd mergeam cu rolele și dădeam peste oameni?

- Doar dacă era vreun membru a) familiei Astor nu era nici o problemă.

- Sau cînd gemenii s-au ocupat de grădina de legume iar noi am scbs toți cartofii, înainte de vreme...

- Sau cînd mergeam la pescuit în Long Island...

- Cine ar fi zis atunci, spuse Daisy, că tu te vei mărita cu un nobil englez, iar eu... voi rămîne fată bătrînă? ;

- Nu vorbi prostii, spuse încet Lillian. N-o să rămîi fată bătrînă.

A fost singura referire la relația ei cu Matthew Swift. Daisy înțelese că Lillian nu voia cu nici un preț să se despartă de ea. Iar dacă asta însemna să-l accepte pe Matthew Swift în familie, avea să o facă și pe asta. Daisy știa că surorii ei îi era extrem de greu să-și schimbe opiniile. Ar fi vrut să întindă brațele și să o îmbrățișeze. în loc de asta, apucă mînerule căruciorului:

- E rîndul meu să împing.

Daisy continuă șirul amintirilor:

- Mai știi când am răsturnat barca pe lac?
- Cu guvernanta înăuntru, adăugă Lillian și izbucniră amîndouă în rîs.

Familia Bowman s-a întors prima, sîmbătă. După cum era de așteptat, festivalul Shakespeare fusese o adevărată tortură pentru Thomas.

- Unde este Swift? întrebă în clipa în care intră în conac. Unde este Westcliff? Vreau să știu cum au decurs negocierile.

- Nu s-au întors încă, îi răspunse Lillian, întîm- pinîndu-l în holul de la intrare. Îl privi muștrătoare pe tatăl ei. Nu mă întrebi cum mă simt? Nu vrei să știi ce face copilul?

- Văd și singur că ești bine, replică Bowman. Presupun că și copilul este, altfel m-ai fi informat deja. Când trebuie să se întorcă Swift și Westcliff?

- Dintr-o clipă într-alta.

Cei doi întîrziuau însă, probabil din cauza dificultăților inerente călătoriilor făcute primăvara. Vremea era imprevizibilă, drumurile de țară aveau nevoie acută de reparații, trăsurile se stricau, iar caii se răneau adesea.

Era deja seară, iar Westcliff și Swift nu ajunseseră; Lillian hotărî să se așeze la masă, altfel riscau să-l supere pe bucătar.

Nu erau foarte mulți: doar membrii familiei și alte două familii, printre care vicarul și soția lui. Pe la mijlocul cinei, un servitor se apropie de Lillian și îi șopti ceva. Ea zîmbi și se îmbiijoră. Cu ochii strălucind, îi anunță pã ceilalți că Westcliff sosise și că avea să li se alăture curînd.

Daisy reuși să rămînă calmă. Fața ei nu trăda nici o emoție, de parcă ar fi fost o mască. Inimă îi bătea însă cu putere. Își dădu seama că tacîmurile îi tremurau în mîini, așa că le așeză pe masă și își încrucișă mîini în poală. Era doar pe jumătate atentă la conversație. Ochii îi erau ațintiți pe ușă.

Cei doi bărbați își făcură apariția, după ce se spăfaseră și-și schimbaseră hainele. Inima lui Daisy bătea să-i sară din piept.

Matthew îi privi pe toți și făcu o plecăciune, asemenea lui Westcliff. Arătau bine, nu păreau deloc obosiți după călătorie. Ai fi zis că lipsiseră șapte minute, nu șapte zile.

Înainte să-și ocupe locul în capul mesei, Westcliff se apropie de Lillian. Deși nu era adeptul manifestărilor publice, el luă fața soției lui între mîini și o sărută apăsător pe gură, uimindu-i pe toți, dar mai ales pe Lillian. Ea roși și murmură ceva despre prezența vicarului, făcîndu-l pe Westcliff să rîdă.

Între timp Swift se așeză pe scaunul gol de lîngă Daisy.

- Domnișoară Bowman, spuse el încet

Daisy nu reușea să articuleze nici un cuvînt. Ridică privirea spre el și simți un val de căldură cuprinzînd-o. Trebuia să-și ia privirea de la el, altfel era în pericol să facă o prostie. Era însă foarte conștientă de trupul lui, lîngă ea.

Westcliff și Matthew povesteau cum li se Împotmolise trăsura în noroi. Din fericire fuseseră ajutați de un fermier care trecea pe acolo, într-o căruță trasă de un bou. În timp ce încercau să despot- molească trăsura fuseseră acoperiți de noroi din cap pînă în picioare.

Conversația avu apoi ca subiect festivalul Shakespeare, iar Thomas Bowman începu să le povestească vizita făcută la Stratford-on-Avon. Matthew îi puse cîteva întrebări, pãrînd foarte absorbit de discuție.

Deodată Daisy îi simți mîna alunecînd pe sub masă, în poală ei. Degetele lui le cuprinseseră pe ale ei. În tot acest timp, el lua parte la conversație, vorbea și zîmbea. Cu mîna rămasă liberă, ea ridică paharul și-l apropie de buze. Luă o înghițitură* apoi încă una și aproape se înecă simțînd cum se juca cu degetele ei.

Continuînd să nu o privească deloc, Matthew îi strecură ușor ceva pe deget, își retrase mîna cînd un servitor se apropie să le umple pãhărele;

Daisy își privi mîna, clipind la vederea safirului galben înconjurat de mici diamante rotunde. Își feri fața pentru ca ceilalți să nu o vadă roșind de plăcere.

- Îți place? șopti Matthew.

- Oh, da.

Doar atît și-au spus în timpul cinei. Aveau multe să-și spună, dar în intimitate. Daisy se gîndea cu groază că urma ritualul vinului de Porto și al ceaiului. Răsuflă ușurată cînd ceilalți, inclusiv tatăl ei, își exprimară dorința de a se retrage devreme. Vicarul și soția lui erau și ei gata de plecare, așa că grupul se dispersă curînd.

La ieșirea din salon, Matthew merse alături de Daisy și îi murmură:

- Va trebui să escaladez zidul sau lași ușa deschisă, mai tîrziu?
- Poți folosi ușa, îi răspunse Daisy.
- Slavă Domnului!

Cam o oră mai tîrziu, Matthew apăsa cu grijă clanța ușii ei. Camera mică era luminată doar de o singură lumînare, aflată la capul patului.

Daisy era în pat, citea. Avea părul împletit într-o coadă care îi cobora pe un umăr. Era îmbrăcată într-o cămașă de noapte albă, cu o lucrătură complicată în partea din față. Părea atît de curată, de inocentă, că Matthew se simți ușor vinovat că venise acum, cînd dorința îi fremăta în vene. Cînd ea își ridică ochii din carte, îl atrase în mod irezistibil;

Daisy lăsa cartea deoparte. Pielea îi părea rece, ca de fildeș. Ar fi vrut să o încălzească cu mîiniie lui.

Ea zîmbi, parcă citindu-i gîndurile. Cînd dădu cearceaful deoparte, safirul galben îi străluci pe deget. Matthew îi ascultă chemarea și veni lîngă ea.

Rămase pe marginea patului, privind-o excitat cum își desfăcea șnurul cămășii de noapte. Ea se urcă în poala lui cu agilitatea unei pisici. Aroma pielii ei îi invadă nările.

Îi puse mîiniie în jurul gîtului și spuse:

- Mi-a fost dor de tine.

Cu palmele deschise îi urmărea conturul trupului, curbele delicate, talia subțire, sîn» fermi.

- Și mie.

Daisy se juca cu degetele prin părul lui, făcîndu-l să simtă valuri de plăcere. Îl tachină:

- Te-ai înfîlnit cu multe femei la Bristol? Westciiff a pomenit ceva de un dîneu și de o serată oferite de gazda voastră...

- Nu am dat atenție nici unei femei. Lui Matthew îi era greu de-acum să mai gîndească limpede. Tu ești singura femeie pe care am dorit-o vreodată.

- Și totuși n-ai fost mereu singur, în trecut, zise ea atingîndu-i ușor vîrful nasului cu nasul ei.

- Nu, recunosc Matthew. Închise ochii cînd simți răsuflarea ei fierbinte pe piele. Nu știi cît de singur mă simteam, cînd îmi doream ca tu să fi fost în locul femeii pe care o țineam în brațe. După ce am părăsit New York-ul, am înțeles că toate femeile cu care am fost în trecut îți semănau, într-un fel. Una avea ochii tăi, altă avea brațele tale, alta părul tău... Am crezut Că îmi voi petrece viața întregă căutînd-o pe cea care să-mi amintească de tine. Credeam...

Nu-l lăsa să-și ducă mărturisirea pînă la capăt. Gură ei se lipi de a lui, buzele i se desfăcură. Nu avea nevoie de o altă invitație pentru a o săruta. Puse stăpînire pe gura ei, explorînd-o cu limba, tot mai adînc. Cu fiecare respirație, formele moi ale sînilor ei se atingeau de pieptul lui.

El o lăsa ușor pe spate și începu să desfăcă nasturii cămășii de noapte. Ea îl ajută lăsîndu-se pe o parte, ca să o poată trage pe deasupra capului. În fiecare mișcare avea o grație care îi făcea sîngele să pulseze în vene. Daisy rămase goală în fața lui, sfioasă, în lumina lumînărilor. Matthew nu o pierdu deloc din ochi în timp ce se dezbrăca.

Se întinse lîngă ea și începu să o mîngîie pe umeri, pe gît, făcînd-o să uite încet-încet de timiditate. Treptat, fierbințeala trupului lui se transferă și asupra ei. Pielea părea să-i ia foc cu fiecare atingere de-a lui. Se lipi și mai tare de el, gemînd. Matthew își duse degetul la buze, făcîndu-i semn spre fereastra deschisă. Puteau fi auziți.

Buzele lui își croiră drum spre sîinii ei. Se jucă cu sfîrcurile pînă ce acestea se întăriră.

Într-un sfîrșit, Daisy se întoarse și își îngropă fața în așternut:

- Nu pot, zise ea tremurînd. N-am cum să nu scot nici un sunet.

Matthew fise încetișor și o sărută pe spate.

- Să știi că n-am de gînd să mă opresc, îi murmură și o întoarse cu fața spre ei. Doar gîndește-te ce s-ar întîmpla dacă am fi prinși.

- Matthew, te rog...

- Șșt. Își lăsa limba să-i mîngie corpul, fără restricții. Daisy își încleștă degetele în saltea, ca o pisică. Matthew îi

șoptea vorbe de alint, promisiuni, dăruindu-i gura iui din cînd în cîhd, ca să o facă să tacă. Cînd dorința deveni de nesuportat pentru amîndoi, se lăsă peste ea, potrivindu-se între coapsele ei desfăcute.

Trupul i se tensionă cînd îl simți înlăuntrii ei, atît de intim... începu să geamă, căutînd să-și potrivească ritmul cu al lui.

- Așa, ține-mă strîns, îi șopti Matthew. I se încredința complet, pătrunzînd-o tot mîi adînc, pradă unui extaz cum nu mai cunoscuse pînă atunci. Ea îi anticipa fiecare mișcare, oferindu-i exact ce își dorea, amplificînd plăcerea.

Daisy își acoperi din nou gura cu mîna. Manhew îi apucă încheietura și îi trase mîna deoparte. îi deschise gura cu gura lui, explorînd-o cu limba. Tremurul ei puternic îl aduse la orgasm, cu un geamăt surd.

După ce ultimele pulsații se domoliră, Matthew se simți cuprins de o letargie cum nu mai cunoscuse pînă atunci. Numai gîndul că o putea strivi pe Daisy îl făcu să se lase pe o parte. Ea scoase un mormăit de nemulțumire și întinse mîna spre ei, căutînd căldura trupului lui. El o ajută să se cuibărească în scobitura brațului și reuși cumva să tragă cearceaful astfel, încît să-i acopere pe amîndoi.

Tentația de a adormi era copleșitoare, dar Matthew nu putea să facă asta. Nu era sigur că se va putea trezi înainte ca servitoarea să vină să curețe șemineul, dimineața.

- Trebuie să plec, îi șopti.

-Rămii. Se întoarse cu fața spre el, atingîndu-i în joacă pieptul cu vîrfurile nasului. Rămii toată noaptea. Rămii pentru totdeauna.

El îi zîmbi și o sărută pe tîmplă.

- Știi că așa aș face. Dar nu cred. că familia ta ar fi prea încîntată să afle că te-am corupt înainte de logodnă.

- „Corupt” nu mi se pare cuvîntul potrivit.

- Dar acesta este adevărul, zise Matthew.

Daisy zîmbi.

- înseamnă că va trebui să mă mărit cu tine, totuși. Ce ironie! Va fi pentru prima oară cînd îi voi face pe plac tatălui meu.

Matthew o trase pe Daisy și mai aproape de el. îl știa prea bine pe Bowman, era familiarizat cu accesele lui de mînie, cu standardele înalte pe care

le impunea tuturor. înțelegea însă și cum reușise să clădească din nimic o avere imensă, ce sacrificii trebuise să facă. Bowman înlăturase orice stătuse în calea împlinirii scopurilor lui. Inclusiv apropierea de soția și de copiii lui.

- Tu ești cea mai mare realizare a lui, îi șopti lui Daisy în păr. Cîndva își va da seama de asta.

își dădu seama că zîmbea. .

- Mă îndoiesc. Dar e drăguț din partea ta să spui asta. Nu trebuie să-ți faci griji. M-am împăcat demult cu felul lui de a fi.

încă o dată, Matthew se simți copleșit de sentimentele lui pentru Daisy. Ar fi vrut să poată face în așa fel încît ea să fie fericită mereu.

- Spune-mi ce-ți dorești, îi șopti el. O să fac tot ce pot ca dorințele să ți se împlinescă. Doar ~spune-mi.

Daisy se întinse leneș. îi atinse buzele cu vîrfurile degetelor.

- Vreau să știu care a fost dorința pe care ți-ai pus-o la fîntînă.

- Asta e tot? îi zîmbi. Am vrut ca tu să-ți găsești un bărbat care să te dorească așa cum te doresc eu. Dar știam că nu va fi așa.

Ea se ridică pentru a-l privi:

-De ce nu?

- Pentru că nimeni nu te-ar putea dori așa ca mine. Dar dorința ta care a fost? o întrebă el trecîndu-și degetele prin părul ei.

- Să găsesc bărbatul potrivit cu care să mă mărit. Zîmbetul ei plin de tandrețe făcu ca inima lui să se oprească în loc. Și atunci ai apărut tu.

CAPITOLUL 15

După un somn care a durat mai mult decât de obicei, Matthew a coborât la parter. Servitorii curățau podelele și covoarele, înlocuiau lumînările din candelabre, lustruiau argintăria.

Matthew se apropie de camera unde se servea micul dejun. O servitoare se oferi să-i aducă tava pe terasă, dacă dorea. Pentru că ziua se anunța frumoasă Matthew acceptă pe loc oferta.

Se așeză la una dintre mese, privind la iepurii cenușii care săreau pe pajiștea îngrijită.

Contemplarea tăcută i-a fost întreruptă de sunetul ușilor care se deschideau. Bănui că era servitoarea care îi aducea micul dejun. Ridică privirea și o văzu pe Lillian Bowman. După expresia ei știu că Westciiff îi povestise totul, inclusiv că o sedusese pe Daisy.

Se părea totuși că Westciiff avusese o influență binefăcătoare asupra ei; Lillian nu părea fericită, bineînțeles că nu... Dar nici nu se apropia de el ținând în mână un topor.

încă.

Lillian îi făcu semn să rămână așezat. El se ridică, oricum.

Ea încercă să-și controleze vocea:

- Nu trebuie să mă privești de parcă aș fi plaga din Egipt. Uneori sînt capabilă și de conversații raționale. Putem discuta ceva?

Se așeză înainte ca el să apuce să-i tragă scaunul.

Matthew se așeză și el și o așteptă să vorbească. Zîmbi chiar, în ciuda atmosferei tensionate. Văzuse adesea aceeași expresie pe chipul lui Thomas Bowman. Lillian era obișnuită ca totul să iasă așa cum dorea ea, dar știa prea bine că țipetele nu ar fi servit la nimic.

- Știm prea bine amîndoi, zise Lillian, că deși nu pot să împiedic această căsătorie nenorocită, pot să fac în așa fel încît situația să devină foarte neplăcută, pentru toți. Și mai ales pentru ține.

- Sînt conștient de asta. Răspunsul lui Matthew era lipsit de orice urmă de sarcasm. Oricare ar fi fost părerea lui despre Lillian, știa că își iubea mult sora.

- Hai să nu ne ascundem după degete. Vreau să purtăm o discuție cade la bărbat la bărbat.

Matthew zîmbi.

- Prea bine. Și eu vreau același lucru. Îi trecu prin minte că era chiar posibil să ajungă să o placă pe Lillian. Măcar cu ea știai oricînd cum stăteau.

- Singurul motiv pentru care te voi tolera ca și cumnat, continuă Lillian, este că soțul meu are o părere bună despre tine. Iar eu țin cont de opinia lui. Deși nici el nu este infailibil.

- Cred că este pentru prima oară cînd aud o asemenea remarcă la adresa lui Westcliff.

- Ei bine... Lillian îl surprinse cu un zîmbet timid. De aceea s-a însurat cu mine. Trebuia ca cineva să-l trateze așa, ca pe un muritor, după atîta adulație. Ochii ei negri întîlniră privirea lui cercetătoare. Westcliff m-a rugat să încerc să fiu imparțială. Nu mi-e ușor, atîta vreme cît este vorba de viitorul surorii mele.

- Doamnă, spuse Matthew, dacă te-aș putea asigura în vreun fel...

- Nu e cazul. Lasă-mă să-ți spun ce am de spus, mai întîi.

Matthew rămase tăcut.

- Pentru mine, tu ești întruchiparea a tot ce este mai rău în tatăl meu. Răceală, ambiție, egoism. Numai că tu ești chiar mai rău, pentru că poți disimula așa cum tată nu reușește să o facă. Ești ceea ce ar fi devenit tata dacă ar fi arătat la fel de bine ca tine și dacă ar fi fost ceva mai sofisticat. Cucerindu-te pe tine, cred că Daisy simte cumva că l-a înfrînt pe tata. Se încruntă. Sora mea i-a iubit diritotdeauna pe cei pe care nimeni nu-i socotește demni de dragoste... abandonații, neadaptatii. Dacă iubește pe cineva, îl primește mereu cu brațele deschise, indiferent de cîte ori ar fi dezamăgit-o. Dar tu nu vei aprecia asta, așa cum nu a făcut-o nici tata. Vei lua ceea ce-ți dorești și îi vei da atît de puțîn în loc! Iar cînd o vei răni, în mbd inevitabil, eu te voi aștepta. Te omor, să știi. Te fac bucați, pînă cînd nu te va mai recunoaște nimeni.

- Mulțumesc pentru imparțialitate, îi zise Matthew. Îi respecta onestitatea brutală. Îți pot răspunde la fel de sincer?

- Sper că o vei face.

- Nu mă cunoști într-afăt de bine încât să știi în ce măsură semăn cu tatăl tău. Nu este o crimă să fii ambițios, mai ales când ai pornit de la zero. Și nu uita că sînt din Boston. Ceea ce înseamnă că nemi dezvălui ușor emoțiile. În ceea ce privește egoismul, nu sînt eu în măsură să judec cîte am făcut pentru alții. Dar al naibii să fiu dacă o să-ți înșir acum toate faptele mele bune, doar ca să-ți câștig simpatia. O privi cu răceală. Căsătoria va avea loc, indiferent de părerea ta. Pentru că amîndoi ne dorim asta, și eu și Daisy. Așa că nu am nici un motiv să te mint. Ți-aș putea spune că nu-mi pasă cîtuși de puțin de Daisy și tot aș obține ceea ce vreau. Adevărul este că sînt îndrăgostit de ea. De mult timp, chiar.

- Ai iubit-o în secret? Îl întrebă Lillian, sceptică. Ce convenabil!

- Am putea să nu o numim chiar iubire. Tot ce știu este că de mult o... prefer.

- *O preferi?* Lillian părea scandalizată. După cîteva momente pufni în rîs. Doamne, chiar ești din Boston!

- Indiferent dacă mă crezi sau nu, murmură Matthew, nu eu am ales să simt asta. Și pentru ea ar fi fost mai bine să găsească pe altcineva. Dumnezeu știe că nu țineam neapărat să mă înrudesc cu familia Bowman!

- Touchă. Lillian continua să zîmbească, sprijinindu-și bărbia în palmă. Brusc, îl întrebă: cum de un Swift din Boston spune că a pornit de la zero? Eu știam că provii dintr-o familie înstărită.

La naiba, chiar că era inteligentă! Își dădu seama că avusese o scăpare. Matthew îi răspunse:

- Marea lor majoritate sînt înstăriți. Eu sînt proverbialul verișor sărac care a fost obligat să învețe o meserie.

Ea ridică ușor sprîncenele a mirare:

- Iar rudele tale bogate au permis ca ruda lor să se zbată în neagră sărăcie?

- Este o ușoară exagerare. Dar nu are rost să vorbim atît despre mine. Altul este subiectul discuției noastre.

- Cred că am atins deja subiectul, domnule Swift. Lillian se ridică în picioare, obligîndu-i astfel pe Matthew să se ridice la rîndul lui. Încă ceva.

√ Crezi că Daisy va fi fericită la New York?

- Nu, spuse Matthew. Surprinse mirarea din privirea ei. Este evident că tu și prietenele ei sînteți esențiale fericirii ei.

- Atunci... Ai fi dispus să te stabilești aici? În ciuda obiecțiilor tatălui meu?

- Da, dacă asta este ceea ce-și dorește Daisy. Nu mă tem de reacția tatălui tău. Și nu sînt o marionetă. Faptul că lucrez pentru el nu înseamnă că am renunțat la propria judecată sau la voința mea. Pot oricînd să-nrîi găsesc o slujbă bine plătită în Anglia, fie că sînt sau nu angajatul lui *Bowman Enterprises*.

- Nici nu-ți imaginezi cît sînt de tentată să te cred.

- Țasta înseamnă că... ?

- Înseamnă că voi încerca să mă port frumos cu tine.

- De cînd? o întrebă el.

- De săptămîna viitoare, poate.

- Abia aștept, murmură Matthew reluîndu-și locul după plecarea ei.

După cum era de așteptat, Mercedes nu primi prea bine vestea logodnei lui Daisy cu Matthew Swift. După ce prima ei fiică reușise o alianță atît de strălucită, ea sperase același lucru și pentru cea de-a doua. Pentru Mercedes nu conta prea mult faptul că Matthew Swift urma să facă avere ocupîndu-se de afacerile lor de pe două continente. Conta chiar mai puțin faptul că Daisy găsise un bărbat care să-i accepte excentricitățile.

- Cui îi pasă că știe să facă bani? mormăise Mercedes către fiicele ei pe cînd stăteau în salon.

Manhattanville este plin de tineri întreprinzători cu mari averi. De ce-am mai venit aici, atunci? Nu ca să găsim un gentleman englez? Aș fi vrut, Daisy, ca tu să fi reușit să găsești un bărbat rafinat, de familie.

Lillian, care își hrănea copilul, îi răspunse ironic:

- Chiar dacă s-ar fi măritat cu ducele Luxemburgului nu ar fi schimbat faptul că nu provenim dintr-o familie cu tradiție și că bunica - Dumnezeu s-o odihnească - era spălătoreasă. Nu ți se pare excesivă această preocupare pentru nobilime? Hai să ne bucurăm cu toții pentru Daisy.

Mercedes era indignată:

- Nici tu nu-l placi pe Swift. Aici ne asemănăm.

- Nu, recunosc Lillian franc.. Dar oricît mi-ar fi de greu să recunosc, noi două sîntem în minoritate. Pe Swift îl place toată lumea din emisfera nordică, inclusiv Westciiff și prietenii lui, prietenele mele, servitorii și vecinele.

- Exagerezi.
- ... Copiii, animalele și majoritatea plantelor, sfârși Lillian fraza. Iar dacă legumele ar putea vorbi ți-ar spune și ele cât de mult îl plac.

Daisy, care stătea Ja fereastră, adăugă zîmbind:

- Farmecul lui nu se extinde și la păsări. Are o problemă cu gîștele. Zîmbetul îi deveni misterios. Îți mulțumesc că ești atît de înțelegătoare, Lillian. Mă așteptam la un adevărat scandal. ,

Sora mai mare oftă.

- Am înțeles că mi-ar fi mai ușor să împing cu vîrfurile nasului un bob de mazăre, de aici și pînă la Londra, decît să mă pun în calea căsătoriei voastre. Și-apoi ești mai aproape de mine dacă locuiești în Bristol decît dacă ai fi stat în Thurso, cu lordul Llandrindon.

Pe Mercedes aproape o bufni plînsul ia auzul numelui Llandrindon..

- Se spune că priveliștile sînt minunate în Thurso. Iar istoria vikingilor este atît de interesantă! Mi-ar fi plăcut să aflu mai multe despre ei.

Lillian îi răspunse:

- De cînd ești atît de interesată de niște păgîni războinici cu acoperămintele acelea caraghioase?

Daisy ridică ochii din carte:

- Iar vorbiți despre bunica?

Mercedes le privi pe amîndouă:

- Se pare că nu am de ales. Trebuie să accept cu grație această căsătorie. Mă voi consola cu gîndul că de data aceasta am timp să organizez nunta așa cum se cuvine. Nu-i iertase pe Westcliff și Lillian care fugiseră să se căsătorească la Gretna Green, lipsind-o de plăcerea organizării unor festivități grandioase, așa cum visase.

Lillian îi zîmbi Daisy:

- Nu te invidiez deloc, draga mea.

—• Nu va fi plăcut, îl avertiză ceva mai tîrziu Daisy pe Matthew. Stăteau amîndoi pe malul lacului morii aflate destul de departe, spre marginea satului.

Ceremonia va avea un unic scop: ca toată lumea să afle cine este familia Bowman.

- Numai Bowman? o întrebă el. Eu nu contez?
- Oh, mirele este cel mîi neimportant din toată nunta, răspunse ea veselă.

Voia să-l amuze pe Matthew dar nu reuși. El se uita fix spre apă, cu o expresie distantă.

Moara cu roata ei de aproape patru metri diametru fusese abandonată pentru una aflată mai aproape de Stony Cross. Păstra încă un farmec aparte, sporit de frumusețea peisajului.

'în timp ce Matthew arunca undița în apă, cu mișcări de jexpert, Daisy se juca cu picioarele în apă.

Îl privi pe Matthew și simți că îl preocupa ceva. Avea un profil puternic, nasul drept, buzele bine conturate, o barbă severă, dar perfectă. Îi făcea plăcere să-l privească atunci cînd era relaxat, cu cămașa udă pe alocuri, cu pantalonii plini de frunze uscate și cu părul răvășit, căzîndu-i pe frunte.

În Matthew sălășluia o dualitate fascinantă pe care ea nu o mai înfîlțise la un alt bărbat. Acum _ era afaceristul agresiv, cu privire ageră, atent la cifre, pentru ca imediat mai apoi să devină amantul tandru și înțelegător care se dezbăra de cinism ca de o haină veche și intra cu ea în polemici despre mitologie sau despre leguma preferată de Thomas Jefferson. (Daisy era convinsă că era mazărea, în timp ce el susținea cauza roșiilor).

Aveau lungi discuții pe subiecte ca politica sau istoria. Pentru un om care provenea dintr-o familie atît de conservatoare, avea o neobișnuită deschidere față de reforme. De obicei, în escaladarea scării sociale oamenii de afaceri ti uitau pe cei pe care îi lăsau în urmă. Daisy considera că el dădea dovadă de caracter atunci cînd nu-i uita pe cei mai puțini norocoși decît el.

Începuseră să-și facă planuri de viitor: urmau să găsească o casă în Bristol, suficient de mare, pentru a primi lume în vizită. Matthew insista ca locuința să aibă vedere la mare, o bibliotecă pentru cărțile lui Daisy și - adăugase el grav - un gard înalt, ca nimeni să nu-i vadă atunci cînd făceau dragoste în grădină,

Stăpîna propriei case... Daisy nu se mai gîndise pînă atunci la asta. Ideea că putea să aranjeze totul după placul ei, într-o casă așa cum își dorea, i se părea deodată foarte atrăgătoare.

Și totuși comunicarea dintre ei lăsa de dorit. Deși Matthew părea dispus să-i spună totul, Daisy simțea că adesea el rămânea inaccesibil. Uneori, conversația cu el, care părea o plimbare plăcută într-un decor minunat, se sfârșea brusc într-un zid.

Când îl întrebase despre trecutul lui, Matthew făcuse niște referiri vagi la Massachusets și copilăria petrecută la Charles River. Nu-i dăduse nici o informație despre familia lui. Nu-i spusese nici măcar câți din familia lui aveau să ia parte la căsătorie. Cu siguranță nu avea cum să nu-și invite familia.

Părea că existența lui Matthew începuse în ziua în care devenise angajatul tatălui ei, la douăzeci de ani. Daisy ar fi vrut să-i descifreze toate secretele. Relația lor părea desprinsă din teoriile lui Hegel... ceva care se transformă în permanență în altceva, fără a se desăvârși vreodată.

Revenind cu picioarele pe pământ, Daisy se hotărî să-i recapete atenția:

- Nu trebuie neapărat să fie o ceremonie fastuoasă. Putem apela la metoda clasică. Îți oferi în schimb tatei o vacă și asta este. Mai există și varianta practică în Grecia antică: îmi tai părul și i-l ofer zeiței Artemis, după care urmează ritualul băii într-un râu sacru...

Se trezi întinsă pe spate, cu Matthew deasupra ei. Lăsase undița deoparte și o privea jucăuș:

- Mă mai gândesc la varianta cu vaca. Dar refuz categoric să mă însor cu o mireasă cheală.

Lui Daisy îi făcea plăcere apăsarea trupului lui. Mirosul ierbii și al florilor îi învâluia.

- Cum rămîne cu ritualul băii?

- Asta se poate. De fapt...degetele îialunecară pînă la nasturii rochiei ei. Cred că ar trebui să exersezi. Te ajut eu.

Daisy se zbătea în joacă:

- Acesta nu este un râu sacru! Este un amărît de lac de moară!

Matthew persevera însă, rîzînd de eforturile ei de a se elibera din strînsoare. Îi ridică fusta pînă în talie. Făcînd o concesie căldurii de afară, Daisy ieșise fără să poarte corset. Se rostogoliră amîndoi, îmbrățișați. Lumea se rotea odată cu ei.

El reuși să-i tragă bluza peste cap.

- Matthew, protestă ea.

El aruncă cît-acoio cămașa și o ridică de subraț. Pulsul i se accelerează la vederea sfîrcurilor ei rozalii.

- Lasă-mă jos, insistă ea, roșind sub privirile lui lacome. Deși făcuseră dragoste, era încă suficient de inocentă să nu se simtă în largul ei în aer liber.

Matthew o ascultă și o lăsa ușor în jos pînă ce gura lui îi cuprinse un sfîrc.

- Nu, nu asta am vrut... Eu... *Oh...*

Își folosea și dinții și limba, jucîndu-se, mîngîind-o. După ce îi scoase și celelalte veșminte, reîncepu să o sărute. Ea întinse mîrțile spre cămașa lui, încercînd să o descheie. Nu reușea din cauza agitației care pusese stăpînire pe ea.

Matthew o ajută, după care își lipi pieptul gol de ea. Atingerea ei făcu să-i dispară din minte orice gând coerent. Daisy îl înlănțui cu brațele și-și zdrobi gura de-a lui, într-un sărut pasional.

Deschise ochii, surprinsă, pentru că îl auzi rîzînd:

- Ai răbdare, iubito, îi șopti. Hai să nu ne grăbim de data asta.

- De ce? întrebă ea. Își atinse centrul buzei superioare cu vârful limbii și-și coborî pleoapele.

Vocea lui devenise aspră.

- Pentru că vei avea parte de mai multă plăcere.

- Dar nu am nevoie! N-aș putea suporta mai multă!

Matthew zîmbi și o trase și mai aproape. Vârful limbii lui îi atinse buza inferioară și rămase acolo preț de câteva secunde fierbinți, făcînd-o să respire sacadat.

O lăsa ușor pe pământ, pe cămașa lui. Aceasta păstra mirosul familiar al pielii lui. Închise ochii în timp ce el se lăsa deasupra ei. Își desfăcuse partea de sus a pantalonilor, al căror material se freca ușor de picioarele ei. Excitată de senzația trupului ei complet gol lîngă trupul lui, pe jumătate îmbrăcat, Daisy își desfăcu coapsele. "

- Vreau să fac parte din tine, îi șopti el. Vreau să fiu mereu cu tine. ■ _/

- Da, da. Încearcă să-l rețină cu toate puterile, înlănțuindu-l cu brațele și cu picioarele.

El o pătrunse ușor. Acolo unde prima oară fusese durere acum nu mai era decît plăcere. Trupul lui îl umplea pe al

ei. Rezistă încercărilor ei de a-l face să se grăbească. Daisy se arcuia și gema, dar el o obligă să rămână nemișcată.

- Ușor... Ai puțină răbdare.

Ea îl dorea cu totul, *acum*.

- Te rog... Abia dacă mai putea articula. Nu pot să stau așa, în timp ce tu...

-Ba poți.

O tortură încet, în timp ce se afla înlăuntrul ei. Dorințele ei creșteau cu fiecare mângâiere, gemetele ei erau absorbite de sărutările lui, de joaca senzuală cu buzele ei. Ea se arcui și mai tare sub greutatea lui.

Matthew preluă controlul ritmului în care li se mișcau trupurile. Valuri de plăcere o invadară.

- Nu te grăbi, Daisy. Vocea îi devenise răgușită. Nu trebuie să... Da, așa... Iubito, da... își lăsă capul pe umărul ei. Răsuflarea îi ardea pielea. Daisy își înfipse degetele în pământ, ca și cum ar fi încercat să-i ancoreze pe amândoi de sol.

Se simțea ca un animal sălbatic, lipit de iarbă de ritmul primar al coapselor lui. Toată carnea ei o căuta pe a lui, simțurile îi erau concentrate pe plăcerea dată de unirea trupurilor lor.

Matthew ajunsese la orgasm, tremurând în îmbrățișarea ei dulce. Își odihni capul la pieptul ei, în timp ce respirația lui îi atingea ca o boare sîinii.

Daisy știa că o iubea... putea simți asta cu fiecare bătaie a inimii lui. Le-o recunoscuse lui Westcliff și Lillian, dar nu i-o spusese și ei, încă.

Pentru Daisy dragostea nu era o emoție pe care o trăiești treptat. Voia să i se abandoneze întru totul, din toată inima, cu încredere și onestitate., iar Matthew nu părea încă pregătit pentru asta.

Într-o zi nu aveau să mai existe bariere între ei. Într-o zi...

CAPITOLUL 16

Festivalul de la Stony Cross avea loc de secole pe întii mal începuse ca o celebrare păgînă a sfîrșitului iernii și a revenirii la fertilitate. Acum evoluase: era vorba de trei zile de jocuri, ospete și dans.

Gentilomi locali, fermieri și orașeni se amestecau în timpul festivalului, în ciuda protestelor reprezentanților bisericii și a celor extrem de conservatori, care spuneau că aceasta era doar o scuză pentru a te îmbăta în public și a te deda la păcate trupești. După cum remarcase și Lillian, cu cît plîngerile erau mai dese, cu atît participanții erau mai numeroși.

În mijlocul satului, pe pajiște erau aprinse torțe. Ceva mai departe, un foc imens își arunca fumul gros spre cerul plin de nori. Fusesse înnorat întreaga zi, iar în aer se simțea umiditatea care prevestea o furtună. Din fericire furtuna fusese ținută departe pînă atunci de zeitățile păgîne, iar festivitățile se desfășurau așa cum fuseseră plănuite.

Cu Matthew alături, Daisy se plimba de-a lungul tarabelor ridicate pe strada principală, pline cu mătăsurii, jucării, pălării, bijuterii din argint și obiecte din sticlă. Era hotărîtă să vadă cît mai multe în puținul timp pe care îl avea la dispoziție. Westcliff îi sfătuisese la modul cel mai serios să se întoarcă înainte de miezul nopții.

- Cu cît este mai tîrziu, cu atît petrecăreții devin mai libertini. Sub influența băuturii și sub protecția măștilor, oamenii fac lucruri pe care nu le-ar îndrăzni la lumina zilei.

- Cît de dăunător poate fi un ritual al fertilității, chicotise Daisy. Nu sînt chiar atît de inocentă încît să...

- Ne vom întoarce devreme, îi răspunsese Matthew contelui.

Acum, cînd își croiau drum prin mulțime, Daisy înțelegea ce vroise să le spună Westcliff. Era încă devreme, dar vinul îi făcuse pe mulți să scape de inhibiții. Se îmbrățișau, rîdeau. Unii lăsau coronițe de flori lîngă stejarii bătrîni, alții le turnau vin la rădăcină...

- Ce-i fac bietului copac? întrebă Daisy uimită.

Matthew îi întoarse capul în cealaltă direcție.

-Nu te uita.

- Era o formă de adulație sau...

- Hai să-i vedem pe cei care merg pe sfoară, îi spuse el cuprins brusc de entuziasm.

Trecură pe lîngă înghițitorii de flăcări, pe lîngă scamatori și acrobați, oprindu-se să cumpere un burduf din piele cu vin nou. Daisy bău cu grijă, dar o picătură îi scăpă la colțul gurii. Matthew zîmbi și duse mîna la buzunar, după batistă. Se răzgîndi și o sărută, îndepărtînd astfel picătura de vin.

- Se presupune că mă ții departe de orice semn de indecență, zîmbi ea. Când-colo, tu mă duci în ispită.

El îi mîngîie ușor fața.

- Chiar te-aș duce în ispită, murmură. De fapt te-aș duce chiar acum în pădurea de acolo și... Păru să-și piardă șirul gîndurilor pentru că o privea adînc în ochi. Daisy Bowman, aș vrea să...

Ea n-a mai apucat să afle ce anume, pentru că a fost împinsă spre el de un grup care se îmbulzea. Cu toții doreau să-i vadă pe cei doi jongleri care își începeau numărul. Daisy scăpă burduful din mîină iar vinul curse pe jos. Matthew o cuprinse protector cu brațele.

- Am scăpat vinul, spuse cu regret Daisy.

- Mai bine. Gura lui se apropie de urechea ei. Mi s-ar fi urcat la cap. iar apoi ai fi putut să profiți de mine.

Daisy zîmbi și se lipi de el, simțindu-se în siguranță în îmbrățișarea lui.

- Chiar atît de evidente îmi sînt intențiile?

- Mă tem că da, îi șopti el.

Matthew o conduse prin aglomerație pînă cînd ajunseră într-un spațiu mai puțin aglomerat. îi cumpărase nuci coapte, un iepuraș din marțipan, o zornăitoare din argint pentru Merritt și o păpușă din cîrpe pentru fetița lui Annabelie. în timp ce stră- băteau strada principală, spre trăsura care îl aștepta, au fost oprîți de o femeie îmbrăcată în culori vii, cu o basma de care atîneau bani din metal și bijuterii din aur bătut.

Fața ei îi amintea lui Daisy de păpușile pe care le făcea în copilărie, împreună cu Lillian. Le Sculptau fața în cîte un fruct pe care îl lăsa să se usuce, pînă devenea brun. Ochii îi făceau din mărgele negre, părul din lînă... da, arăta exact la fel.

- Vrei să-i ghicesc domnișoarei norocul? i se adresă femeia lui Matthew.

Acesta se uită întrebător spre Daisy.

Ea zîmbi, pentru că știa că el nu credea în superstiții, în misticism, sau în orice era legat de supranatural. Era un tip mult prea practic, ca să creadă în lucruri care, nu puteau fi dovedite prin evidență.

- Doar pentru că nu crezi în magie, nu înseamnă că nu se poate întîmpla ce-ți prezice, îi spuse Daisy jucăuș. Nu vrei să arunci o privire în viitor?

- Prefer să aștept să se întîmple, răspunse el.

- Doar un șiling, domnule, insistă ghicitoarea.

Matthew oftă și se căută în buzunar.

- Mai bine l-ai fi cheltuit pe o panglică pentru păr sau pe un pește afumat, îi spuse el, făcînd semn spre șilingul din palmă.

- Spuse asta cel care a aruncat o monedă de cinci dolari în fîntîna dorințelor.

- Dorințele mele nu au avut nimic de-a face cu asta. Am aruncat-o doar ca să-ți atrag atenția.

Daisy rîse:

- Și ai reușit. Dar - se uită la el cu subînțeleș - ți s-a împlinit dorința, nu-i așa? îi luă moneda din mîină și i-o întinse ghicitoarei. în ce ghicești? într-un glob de cristal, în cărți de tarot sau în palmă?

Drept răspuns, femeia scoase o oglindă și i-o întinse lui Daisy.

- Uită-te la reflexia ta, îi spuse cu un ton grav. Aceasta este poarta spre lumea spiritelor. Uită-te fix în ea, nu-ți feri privirea.

Matthew oftă și-și ridică privirile spre cer.

Ascultătoare, Daisy se uita la propria imagine reflectată de oglindă.

- Te uiți și tu, acum?

- Nu. E de ajuns să-ți văd ochii, îi răspunse ghicitoarea.

După care... liniște. Ceva mai departe, pe stradă, oamenii cîntau și băteau la tobe. Daisy simți cum o lumină aurie se reflecta în ochii ei, asemenea flăcărilor care se ridicau din focul aprins pe pajiște. Dacă se uita suficient de mult în oglindă, dacă se concentra, era capabilă să se autocon- vingă că oglinda era poarta spre o lume mistică.

Poate era doar imaginația ei, dar simțea cu adevărat cu cîtă intensitate se concentra ghicitoarea.

Cu o mișcare violentă, care o sperie pe Daisy, ghicitoarea îi smulse oglinda din mîini.

- N-are rost. Nu văd nimic. Vă dau șilingul înapoi.

- Nu e nevoie, răspunse Daisy. Nu e vina ta că spiritul meu e opac.

- Ai putea inventa ceva, interveni sec Matthew.
- Cum să inventeze? protestă Daisy. Ar însemna să abuzeze de darul ei.

Studiind-o, lui Daisy i se păru că femeia părea tulburată. Probabil văzuse ceva care o deranjase. Trebuia să afle ce anume, altfel curiozitatea ar fi ros-o mult timp.

- Nu vrem banii înapoi, spuse ea. Te rog, *trebuie* să-mi spui ceva. Dacă e de rău, atunci ar fi mai bine să știi, nu?
- Nu întotdeauna, zise femeia.

Daisy se apropie de ea. Îi simțea mirosul, un amestec dulce de smochină și alte ierburi. Să fi fost dafin? Sau busuioc?

- Vreau să știi, insistă ea.

Ghicioarea o privi lung. În final spuse:

- Dulce a fost noaptea în care ți-ai dăruit inima. Ziua de mâine se arată însă a fi amară. În aprilie ți-a făcut o promisiune, în mai îți va frînge inima.

Inimă frîntă? Lui Daisy nu-i plăcea cum suna asta.

Simți mîna lui Matthew în jurul taliei. Deși nun vedea fața, știa că le privea cu sarcasm.

- Dacă îți dau doi șilingi promiți să fii mai optimistă?

Ghicioarea îl ignoră. Ascunse oglinda între faldurile fustei și îi spuse lui Daisy:

- Fă-ți un talisman din usturoi legat într-o pînză. Trebuie să-l porți pretutindeni cu tine, ca să te apere.
- De ce să mă apere? o întrebă neliniștită Daisy.

Femeia se îndepărta deja. Fustele ei multicolore

se unduiau precum trestile. Ajunsesse în capătul celălalt al străzii, căutîndu-și alți clienți.

Daisy se întoarse spre Matthew și îl întrebă, văzîndu-l impasibil:

- De ce anume ar trebui să mă feresc?
- De vreme. întinse palma desfăcută și abia atunci Daisy își dădu seama că începuse ploaia.
- Ai avut dreptate. Ar fi trebuit să aleg peștele afumat.

- Daisy... Mîna rămasă liberă o mîngîia ușor pe gît. Doar n-ai crezut toate prostiile alea? Baba aceea a memorat cîteva fraze pe care le spune oricui în schimbul unui șiling. Motivul pentru care a făcut acele prevestiri rele a fost că nu am vrut să cred că oglinda ei era fermecată.

- Dar... Părea cu adevărat sinceră.

- Nu era nimic adevărat în tot ce a spus, Matthew o trase mai aproape, indiferent la faptul că îi putea vedea cineva.

Daisy ridică privirea spre el și un strop de ploaie îi lovi obrazul, iar un altul îi poposi în colțul gurii. Nu a fost nimic real, îi repetă Matthew ușor. O sărută apăsat chiar acolo, pe stradă. *Acesta este real.*

Daisy se ridică pe vîrfuri și se lipi dornică de el. Pachetele cu cumpărături riscu să cadă, așa că Matthew se strădui să le țină în timp ce gura lui era ocupată cu Daisy. Un tunet puternic făcu pămîntul să vibreze sub picioarele lor.

Cu coada ochiului văzu oamenii care fugeau să se adăpostească.

- Hai să ne întrecem pînă la trăsură! îi spuse lui Matthew și-și ridică fusta, zbughind-o la fugă.

CAPITOLUL 17

Cînd au ajuns la capătul drumului pietruit, ploaia cădea deja în rafale, iar vîntul clătina serios trăsura. Matthew își zise amuzat că în sat multe dintre pornirile amoroase fuseseră „răcorite” de ploaie.

Trăsura se opri. Auzeau zgomotul puternic făcut de ploaie în contact cu acoperișul. În mod normal i-ar fi întîmpinat un servitor cu umbrela, dar acum vîntul i-ar fi smuls-o imediat din mînă.

Matthew își scoase haina și îi acoperi, lui Daisy umerii și capul. Avea să fie cît de cît protejată pe drumul dintre trăsură și ușa conacului.

- Te vei uda, protestă Daisy, uitîndu-se la cămașa lui.

El rîse:

- Nu sînt făcut din zahăr.
- Nici eu.
- Ba da, tu ești, murmură el făcînd-o să roșească. Zîmbi văzîndu-i fețișoara ivindu-se din

haina lui, ca o bufniță în scorbura din pădure. Ține haina bine. Sînt doar cîțiva pași pînă la ușă.

Cînd deschiseră ușa trăsorii văzură un servitor care se lupta cu o umbrelă. Înăuntru pătrunse, o rafală de vînt. Matthew sări din trăsură, fiind imediat udat pînă la piele. Îl lovi ușor pe servitor pe umăr:

- Du-te înăuntru, strigă ca să poată fi auzit. O ajut eu pe domnișoara Bowman.

Servitorul încuviință din cap și se întoarse grăbit în casă.

Matthew se întoarse spre trăsură și o luă pe Daisy în brațe. O puse ușor pe pămînt și o însoți pînă la intrare. Căldura și lumina din hol îi învăluiră. Cămașa i se lipise de umeri. De-abia aștepta să se încălzească lîngă foc.

- Dumnezeu, ești ud flească! exclamă Daisy îndepărtîndu-i o șuviță de păr din care picura apă și care îi căzuse pe frunte.

Una dintre cameriste se apropie grăbită cu un teanc de prosoape. Matthew îi mulțumi și își șterse viguros părul. Își dădu seama că se apropia cineva și privi peste umăr. Westciiff apăruse în hol. Era serios iar în ochi i se citea îngrijorarea. Lui Matthew îi îngheță sîngele în vene.

- Avem niște vizitatori neașteptați, Swift, îi spuse Westciiff abia șoptit. Nu au dezvăluit motivul venirii lor neanunțate. Spun doar că au treabă cu tine.

Răceala din venele lui se transformase în ace de gheață.

- Cine sînt? întrebă Matthew.

- Un anume domn Wendell Waring din Boston și doi polițiști din Bow Street.

Matthew nu reacționează la aflarea veștii. Un val de disperare îl cuprinse.

Cum îl găsisese Waring tocmai aici, în Anglia? se întreba el. Nu mai conta, totul se sfîrșise. Toți acești ani în care fugise de soartă. Ar fi vrut să fugă, dar nu avea unde. Și chiar dacă ar fi avut, se săturase să trăiască așa, temîndu-se de această zi.

Simți cum Daisy își strecura mîna în mîna lui dar nu-i răspunse: Se uita fix la Westcliff. Acesta oftă:

- La naiba! E de rău, nu-i așa?

Matthew încuviință din cap. Își trase mîna din cea a lui Daisy. Ea nu mai încercă să-l atingă. Era prea uimită.

După cîteva clipe, Westcliff ridică din umeri.

- Ei bine, concluzionează el, hai să intrăm să vedem despre ce este vorba. Orice-ar fi, îți voi sta alături. Doar sînt prietenul tău.

Neîncrezător, Matthew spuse:

- Nici nu știi despre ce este vorba.

- Eu nu fac promisiuni deșarte. Vîno. Sînt în salonul mare.

Matthew încuviință. Îl surprindea propria reacție: ca și cum nu îl afecta deloc, ca și cum întreaga lui lume nu urma să fie spulberată. Era ca și cum nu i se întîmpla lui, ci altcuiva. Nu mai avusese o astfel de reacție. Poate și pentru că nu avusese niciodată atît de multe de pierdut.

O privi pe Daisy cum mergea Înainte a lui și îl asculta pe Westcliff, care îi spunea ceva. O văzu dînd scurt din cap, ca și cum spusese lui Westcliff reprezentau o asigurare.

Matthew își lăsă privirea în pămînt. Imaginea ei îi străpuse inima ca un stilet.

Intrară cu toții în salon. Matthew se simți asemenea unui condamnat, văzîndu-i pe Thomas, Mercedes și Lillian. Auzi vocea unui bărbat:

- El este!

Brusc simți cum îi pocnește capul iar picioarele refuzau să-l mai susțină. Se luptă din răspuțeri să rămînă conștient.

Își dădu seama că era. Întins pe jos - simțea covorul din lînă atingîndu-i obrazul. Înghiți cu greu, gemînd. Încercă să identifice durerea: venea din zona cefei. Fusese lovit cu un obiect dur.

Se simți luat pe sus. Se auzeau voci de bărbați... țipătul ascuțit al unei femei... Matthew clipi, încercînd să-și limpezească privirea, dar ochii, continuau să-i fie plini de lacrimi din cauza durerii puternice. Își simțea încheieturile prinse în ceva metalic. Erau cătușe, înțelese el. Abia atunci se simți cuprins de panică.

Începu gradat să recunoască vocile din jurul lui. Îl auzea pe Westcliff răcnind:

- ... îndrăzniți să veniți în casa mea și să-mi atacați oaspetele... Știți cine sînt eu? Scoateți-i-le imediat! Altfel veți putezi cu toții la Newgate!

Și o voce nouă:

- Nu se poate, după atîția ani! Nu-i voi da posibilitatea să scape.

Cel care vorbise era Wendell Waring, patriarhul unei familii bogate din New England. Omul pe care Matthew îl ura cel mai tare pe lume după fiul lui, Harry.

Era ciudat cum o voce sau un miros îi puteau readuce cu ușurință în minte trecutul, indiferent cît de mult s-ar fi străduit să-l uite.

- *Unde credeți că ar putea fugi?* întrebă Westciiff.
- Am permisiunea să-l rețin pe fugar cu orice mijloace. Nu aveți dreptul să obiectați.

Era de la sine înțeles că Westciiff nu era obișnuit să i se spună că nu avea dreptul să facă ceva, mai ales în propria casă. Și tot de la sine înțeles: Westciiff era înfuriat lâ culme.

Matthew simți o mîngîiere pe obraz. Tresări. O auzi pe Daisy murmurînd:

- Nu. Stai liniștit.

Îi curăța fața cu o bucată de pînză. Îi șterse ochii și gura, îi aranjă părul care îi căzuse pe frunte. El rămase așezat, cu mîini încătușate în poală și privind-o trist.

Daisy era palidă dar remarcabil de calmă. Se lăsă în genunchi în fața lui, pe covor, examinînd cătușele.

- Matthew ridică privirea și văzu doi polițiștr masivi îmbrăcați în uniformă standard: pantaloni albi, de vară și haine negre cu guler înalt. Stăteau tăcuți în timp ce Wendell Waring, Westcliff și Bowman se certau aprins.

Daisy se lupta cu încuietoria cătușelor, ajutîndu-se de un ac de păr. Surorile Bowman aveau experiență, de pe vremea cînd părinții încercaseră să le disciplineze. Dar îi tremurau mîinile prea tare ca să poată reuși. Era evident că nu avea rost să încerce. Dumnezeuule, se gîndi el, dacă ar fi putut să o scape de toată acea urîțenie... de trecutul lui... de el.

- Nu merită, Daisy, îi spuse încet.

- Gata, spuse unul dintre polițiști la adresa lui Daisy. Îndepărtați-vă de prizonier, domnișoară. Văzînd că îl ignora, se apropie de ea, cu mîinile pe jumătate ridicate: am spus...

- *Să nu pui mîna pe eai* strigă Lillian cu o ferocitate care îi amuți un timp pe toți ceilalți.

Uitîndu-se la polițistul consternat, Lillian se apropie de Daisy și o înghionti. Continuă:

- înainte să faci un pas în direcția mea, nu uita ce va însemna pentru cariera voastră dacă se va afla că ați tratat-o cu grosolănie pe lady Westcliff în propria casă.

Își scoase un ac din păr și îi luă locul lui Daisy, îngenunchind în fața lui Matthew. În cîteva secunde reuși să deschidă cătușele care îi căzură de la mîini.

Înairte ca Matthew să apuce să-i mulțumească, Lillian se ridică în picioare și își continuă tirada:

- Halal polițiști! Acceptați ordine de la un yankeu prost-crescut și abuzați de casa care v-a adăpostit de furtună. Probabil nici nu aveți habar de sprijinul politic și financiar oferit poliției de către soțul meu. Dacă vrea îi poate schimba din funcție și pe secretarul de stat și pe șeful magistraturii din Bow Street. Așa că voi...

- Ne cerem scuzie, milady, dar nu am avut de ales, protestă unul dintre polițiști. Am primit ordin să-l aducem pe domnul Phelan în Bow Street.

- Cine naiba este Phelan?
- Cel de .acolo. Arată spre Matthew.

Matthew era conștient că toată lumea se uita la el.

Daisy a fost prima care s-a mișcat. A luat cătușele din poala lui Matthew și s-a dus spre ușă, unde se adunaseră, curioși, aproape toți servitorii. După un schimb de șoapte ea se întoarse și se așeză pe un scaun, lîngă Matthew.

- Și cînd te gîndești că pe pregăteam de o seară anostă, în familie! zise Lillian sec, trăgîndu-și un scaun și așezîndu-se de cealaltă parte a lui Matthew.

Daisy îi vorbi:

- Acesta este numele tău? Matthew Phelan?

El nu reuși să-i răspundă.

- Da, este! strigă Wendell Waring. Era unul dintră bărbații ai căror voci pițigăiate contrastau cu proporțiile lor. Altfel, Waring era un bărbat jlistins, cu păr cărunt, perciuni îngrijiiți și barbă aibă. Se

vedea că provenea dintr-o familie bunădin vâchjul Boston, după costumul scump dar demodat din tweed și după aerul de suficient pe care II afixau doar absolvenții de Harvard. Ochiul îi erau asemenea unor pietre nefațetate. Duri ca și cuarțul.

Waring îi întinse lui Westciiff un teanc de hîrtii:

- Iată dovada. Aveți aici o copie după cererea diplomatică de arest preventiv, semnată de secretarul de stat american. O copie după ordinul semnat de secretarul de stat britanic, Sir James Graham, <le emitere a unui mandat de arestare pe numele Matthew Phelan, alias Matthew Swift. Copii după mărturiile sub jurământ...

- Domnule Waring, îl întrerupse Westciiff. Mă poți îngropa în hîrtii felurite, de la mandate de arestare la *Biblia* lui Gutenberg. Asta nu înseamnă că vi-l voi preda pe acest om.

- Nu aveți de ales! Este un criminal condamnat care va fi extrădat în Statele Unite, indiferent de obiecțiile oricui.

- *Nu am de ales?* Westciiff făcuse ochii mari și se înroșise de furie. Nimeni nu mi-a pus astfel răbdarea la încercare! Casa în care vă aflați este în proprietatea familiei mele de cinci secole. Aici eu reprezint autoritatea! Acum vă rog să-mi explicați, cu tot respectul de care sînteți în stare, ce probleme aveți cu acest om.

Lordul Westciiff furios era o priveliște impresionantă. Matthew se îndoia că Waring, obișnuit să se întâlnească cu președinți și oameni influenți, mai întâlnească un astfel de lider înnăscut. Cei doi polițiști păreau foarte încurcați.

Waring nu-l privi pe Matthew atunci cînd îi răspunse, de parcă îi era prea Silă să o facă.

- Cu toții îl cunoașteți pe acest om drept Matthew Swift. El i-a trădat și l-a dezamăgit pe toți cunoscuții lui. Lumea va fi un loc mai bun cînd această scursură va fi exterminată. În ziua aceea...

- Scuze, domnule, interveni Daisy, cii o politețe care friza ironia. Aș prefera versiunea fără înflorituri. Nu ne interesează părerea dumneavoastră despre domnul Swift.

- îl cheamă *Phelan*, nu Swift, ripostă Waring. Și este fiul unui irlandez bețiv. Mama lui a murit la naștere. A fost adus de mic la orfelinatul *Charles River*, iar eu l-am cumpărat cînd avea unsprezece ani, ca să-i fie valet fiului meu Harry.

- L-ai cumpărat? repetă Daisy. Nu știam că orfanii pot fi vînduți.

- Angajat, fie... spuse Waring evitîndu-i privirea. Cine ești tu, obraznico, de-ți permiți să întrerupi pe cineva mai în vîrstă?

Thomas Bowman interveni brusc în discuție:

- Este fiica mea! tună el. Și va vorbi așa cum dorește!

Surprinsă că tatăl ei îi lua apărarea, Daisy îi zîmbi și se întoarse spre Waring:

- Cît timp a rămas domnul Phelan în slujba dumneavoastră?

- Timp de șapte ani. L-a însoțit pe fiul meu la internat, avea grijă de lucrurile lui, îi făcea comisioane și veneau amîndoi acasă în vacanțe. îl privi acuzator pe Matthew.

Waring părea să fi purtat o povară, prea mult timp.

- Nu știam că de fapt adăposteam un șarpe, într-una din vacanțe, din seiful familiei a dispărut o adevărată avere. Bani și bijuterii. Printre ele, un colier cu diamante care era de mai mult de un secol în posesia familiei Waring: îl cumpărase stră- stăbunicul meu de la arhiducesa Austriei. Hoțul putea fi doar cineva din familie sau Linul dintre servitorii de încredere, care avea acces la cheia seifului. Toate dovezile au dus spre aceeași persoană. Matthew Phelan.

Matthew stătea nemișcat. Se străduia să se stăpînească, știind că nu avea nimic de cîștigat dacă se dezlănțuia.

- De unde știți că nu a fost un hoț? întrebă Lillian.

- Seiful nu poate fi deschis decît cu cheia originală, altfel încuietura se blochează. Phelan știa unde se afla cheia. Era trimis din timp în timp să ia bani sau alte bunuri din seif.

- Dar nu e un hoț! o auzi Matthew pe Daisy, răbufnind de mînie. N-ar putea fura nimic, de la nimeni! îi sări ea în apărare.

- Juriul format din douăsprezece persoane a fost de altă părere, ripostă Waring. Phelan a fost condamnat pentru furt deosebit de grav și condamnat la cincisprezece ani închisoare. A scăpat înainte de a ajunge la temniță și a dispărut

Matthew fusese sigur că Daisy avea să se îndepărteze acum de ei. Constată cu uimire că ea se așeză din nou

lîngă el. îȘi sprijinea ușor mîna pe umărul lui.

- Cum m-ai găsit? îl întrebă Matthew pe Waring.

- Oamenii mei te caută de ani , întregi, spuse Waring pe un ton melodramatic, care li s-ar fi părut excesiv chiar și celor născuți în Boston. Știam că nu te vei putea ascunde la infinit. Cînd orfelinatul *Charles River* a primit o donație importantă, dar anonimă, am știut că tu trebuie să fii autorul. Mi-a fost însă imposibil să descîlcesc păienjenişul de avocați și documente. Apoi m-am gîndit că sigur vei încerca să-ți regăsești tatăl care te-a abandonat. I- am dat de urmă și am aflat tot ce voiam să știu, ai prețul cîtorva băuturi: noul tău nume, adresa din New York. Waring îl privi disprețuitor. Te-a vîndut pentru cîteva pahare de whisky.

Lui Matthew i se tăie respirația. Da, își regăsise tatăl. Da, încercase să aibă încredere în el, în ciuda oricărei rațiuni. Simțise nevoia să regăsească pe cineva din trecutul lui. Tatăl lui era o epavă umană. Matthew nu putuse să facă prea multe pentru el, în afară de a-i găsi un adăpost și a-i plăti cheltuielile de întreținere.

Ori de cîte ori îl vizitase, în secret, găsise mormane de sticle pretutindeni.

- Dacă ai vreodată nevoie de mine, îi spusese purtîndu-i un bilet în palmă, trimite-mi vorbă la adresa aceasta. Dar n-o da nimănui, ai înțeles? Iar tatăl lui îi răspunsese că da, a înțeles.

Dacă ai vreodată nevoie de mine... Matthew simțise nevoia disperată ca cineva să ait>ă nevoie de el.

Iar acesta era prețul pe care îl plătea acum.

- Acuzațiile acestea sînt adevărate? îl întrebă Thomas Bowman.

- Nu în întregime. Matthew își roti privirile prin încăpere. Se aștepta să citească pe fețele lor teamă,, furie. Dar nu văzu nimic din toate astea. Chiar și Mercedes Bowman, care nu era o femeie prea miloasă, îl privea cu blîndețe.

îȘi dădu brusc seama că nu se mai afla în postura cu care fusese obișnuit în trecut: sărac și fără prieteni. Pe atunci singura lui armă fusese adevărul. Slabă armă, într-adevăr! Acum avea bani, influență și aliați puternici. Și mai presus de toate o avea pe Daisy, care stătea lîngă el, trînsmișîndu-i putere și alinare.

îl privi acuzator pe Wendell Waring. Fie că-i Convenea sau nu, acesta avea să afle întreg adevărul.

CAPITOLUL 18

- Eram servitorul lui Harry Waring, începu Matthew cu glas aspru. Și încă unul bun, deși el mă desconsidera. În accepțiunea lui, servitorii erau precum cîinii. Existau doar pentru a-i face lui pe plac. Eu trebuia să-mi asum toate faptele lui rele, să fiu pedepsit în locul lui, să repar tot ce strica, să- i aduc tot ce avea nevoie. Chiar de la o vîrstă fragedă Harry era un pierde-vară arogant convins că nu va putea fi acuzat de nimic din cauza numelui pe care îl purta...

- Nu-ți voi permite să-l defăimezi! izbucni Waring furios.

- Ai vorbit destul, tună Thomas Bowman. Acum este rîndul lui Swift.

-Numele lui este...

- Lăsați-I să vorbească, interveni Westcliff.

Matthew dădu din cap în semn de mulțumire.

Atenția i-a fost atrasă de Daisy care își reluase locul pe scaunul de lîngă el. îl trăsese atît de aproape, că picioruț lui sîng era practic ascuns de faldurile rochiei ei.

- Am mers împreună cu Harry la *Boston Latin*, continuă Matthew. Apoi ia *Hârvard*. Am dormit în cămăruța servitorilor, la subsol. Am citit toate notițele colegilor lui atunci cînd lipsea de la ore și i-am scris cu mîna mea toate lucrările...

- Este o minciună! strigă Waring. Tu, care ai crescut la orfelinat! Cine te va crede?

Matthew zîmbi ironic.

- Am învățat mai multe de la măicuțele de la orfelinat decît Harry de la toți profesorii lui. Harry oricum spunea că nu avea nevoie de educație de vreme ce avea bani și un nume. Dar eu nu aveam nici una nici alta, așa că șansa mea era să învăț cît mai multe și să ajung departe, într-o bună zi.

- Departe? Unde anume? îl întrebă Waring cu dispreț. Erai doar un servitor - un servitor *irlandez* - fără speranța de a ajunge vreodată un gentleman.

Daisy zîmbi la rîndul ei:

- Dar exact asta s-a întâmplat la New York, domnule Waring. Matthew și-a câștigat un loc în societate și printre oamenii de afaceri și a devenit un gentleman - asta-i sigur.

- La adăpostul unei false identități, ripostă Waring. E un impostor, nu vedeți?

- Nu, îi răspunse pe loc Daisy, privindu-l în ochi pe Matthew. Eu văd un gentleman.

Lui Matthew îi venea să-i sărute picioarele. Își luă privirea de la ea și continuă să povestească:

- Am făcut tot ce mi-a stat în puteri ca Harry să nu fie dat afară de la *Harvard* din cauza băuturii, a jocurilor de noroc... Ezită amintindu-și de femeile care erau și ele prezente acolo, mereu... și a altor lucruri. Situația se înrăutățea de la o zi la alta. Suma de bani pe care o primea lunar nu îi era de ajuns iar datoriile la cărți ajunseseră atât de mari încât pînă și Harry începuse să se îngrijoreze. Se temea de reacția pe care ar fi avut-o tatăl lui la aflarea adevărului. Așa că a căutat o soluție ușoară de rezolvare a tuturor problemelor. Aceasta este explicația pentru furtul din seif din acea vacanță de vară. Am știut imediat că Harry era autorul.

-Niște minciuni! exclamă Waring.

- Harry m-a învinovățit pe mine.. Nu putea să recunoască furtul care îi putea plăti toate datoriile. A decis să mă sacrifice ca să-și salveze pielea. Bineînțeles că familia l-a crezut pe el și nu pe mine.

- Vinovăția ți-a fost dovedită la tribunal! spuse Waring.

- Nimic nu a fost dovedit acolo. Din Vocea lui Matthew răzbătea mînia pe care se lupta să o domolească. Simți mîna lui Daisy căutînd-o pe a iui și o prinse. O strîngea cu putere, ca într-o menghină, fără să se controleze.

- Procesul a fost o farsă, spuse Matthew. Avocatul meu numit din oficiu a dormit literalmente pe toată desfășurarea lui. Nici o probă nu mă lega în vreun fel de faptă. Ba chiar un servitor al unuia dintre prietenii lui Harry a susținut că l-a auzit pe -Harry complotînd împreună cu alți doi să mă incrimineze, numai că i-a fost teamă să depună mărturie.

Văzînd că degetele lui Daisy se albiseră, Matthew slăbi strînsoarea.

- Am avut și un dram de noroc, continuă el. Un reporter de la *Daily Advertiser* a scris un articol în care arăta că Harry avea datorii imense și că acestea fuseseră achitate, ce coincidență! imediat după jaf. Drept rezultat, procesul a fost scurtat și nu s-au mai urmat toate procedurile.

- ^i fost condamnat, totuși?

- Justiția este probabil oarbă, dar cu siguranță iubește sunetul banilor. Familia Waring era mult prea puternică, iar eu eram un amărît de servitor.

- Cum ai scăpat? îl întrebă Daisy.

- Și eu am fost la fel de surprins ca toți ceilalți. Am fost urcat în vagonul plin cu prizonieri. Trebuia să pornim imediat după răsăritul soarelui spre închisoarea statală. Am fost opriți pe o porțiune destul de pustie de drum. Ușa vagonului s-a deschis iar eu am fost tras afară de cîțiva bărbați. Credeam că veniseră să mă linșeze. Mi-au spus însă că erau cetățeni onești care doreau să se facă dreptate. M-au eliberat - gărzile nu au opus nici un fel de rezistență - și mi-au dat un cal. Am ajuns la New York, am vîndut calul și am început o nouă viață.

- Dar de ce ai ales numele Swift? îl întrebă Daisy.

- Aflasem deja ce înseamnă puterea unui nume respectat. Jar familia Swift este mare, cu multe ramuri, ceea ce îmi permitea să scap fără vreo analiză prea atentă.

Era rîndul lui Thomas Bowman să vorbească:

- De ce ai venit la mine după o slujbă? Ai vrut să mă faci să cad de prost?

Matthew îl privi direct în ochi, amintindu-și prima sa impresie despre Thomas Bowman: un bărbat _ puternic, dornic să-i dea o șansă și prea preocupat de propriile lui afaceri ca să-i mai pună diverse întrebări. Greu de păcălit, încăpățînat și plin de tot felul de defecte.-Cea mai influentă persoană de sex masculin din viața lui Matthew,

- Niciodată, spuse Matthew cu sinceritate. Am admirat ce realizaseși și voiam să învăț cît mai multe de ta tine. Iar eu... Vocea i se stinse... Am ajuns să te privesc cu respect, grațitudine și cu o imensă afecțiune.

Bowman răsuflă ușurat. Dădu ușor din cap cu ochii strălucind.

Waring părea distrus. îl privi pe Matthew cu multă ură:

- încerci să pîngărești memoria fiului meu cu minciunile tale. Nu-ți voi permite! Chiar ai crezut că venind într-o țară străină vei reuși să scapi?

- Memoria lui? Matthew părea uluit. Harry e mort?

- Din cauza ta! După proces au apărut zvonuri, minciuni, îndoieli care n-au mai dispărut. Prietenii îl evitau. Onoarea ti era pătată, hai distrus viața. Dacă ți-ai fi recunoscut vinovăția și ți-ai fi ispășit pedeapsa, Harry ar fi fost și acum în viață. Dar suspiciunile murdare s-au înmulțit cu timpul iar el a început să bea și să se poarte nesăbuit.

- Se pare că făcea toate astea dinainte de proces, remarcă Lillian ironică.

Lillian avea talentul de a-i provoca pe oameni. Waring nu făcu excepție:

- E un criminal condamnat! Se apropie amenințător de ea. Cum îndrăznești să-l crezi pe el și nu pe mine?

Westcliff îl ajunse din trei pași dar Matthew se interpusese deja între el și Lillian, protejînd-o.

Domnule Waring, spuse Daisy, vă rog să vă controlați. Nu are rost să vă purtați astfel.

Westcliff o privi cu tristețe:

- Fiul meu e mort. Phelan este de vină.

- Asta nu-l va aduce înapoi, spuse ea încet. Și nici nu va servi memoriei lui.

- îmi va aduce mie liniștea, strigă Waring.

- Sînteți sigur de asta? îl întrebă Daisy grav.

își dădeau cu toții seamă că nu mai conta. Omul nu mai judeca limpede.

- Am așteptat mulți ani și am călătorit mii de kilometri, doar ca să trăiesc acest moment. Nu mi-l veți putea refuza. Ai văzut documentele, Westcliff. Nici măcar tu nu ești mai presus de lege. Polițiștii sînt instruiți să facă uz de forță, la nevoie. Mi-I vei preda mie pe Phelan, chiar în noaptea asta.

- Nu prea cred. Priyirea lui Westcliff era tăioasă, dură precum granitul. Ar fi o nebunie să călătoriți într-o asemenea noapte. În Hampshire, furtunile de primăvară pot fi violente și imprevizibile. Rămîneți în seara asta la conac. Mîine vom vedea ce e de făcut.

Polițiștii păreau ușurați. Nici un om întreg la cap nu s-ar fi aventurat afară pe un asemenea potop.

- Și să-i dau lui Phelan posibilitatea să scape din nou?, îl întrebă Waring. Nu. Trebuie să-mi încredințezi imediat custodia lui.

- Ai cuvîntul meu că nu va fugi, spuse Westcliff.

- Cuvîntul tău nu are nici o valoare în fața mea. Este evident că ești de partea lui.

Pentru un englez, cuvîntul dat era totul. Aceasta era cea mai gravă insultă. Matthew rămase surprins că Westcliff nu reacționează pe loc. Obrajii îi ardeau din cauza ultragiului.

- Ei, acum chiar ai făcut-o, murmură Lillian. Nici în cele mai aprinse certuri cu soțul ei nu îndrăznise să facă referire la onoarea lui.

- îl vei lua pe acest om de aici doar peste cadavrul meu! îi spuse amenințător Westcliff lui Waring.

În acea clipă Matthew își dădu seama că situația mersese deja prea departe. Îl văzu pe Waring căutînd ceva în buzunar. Văzu chiar că avea un pistol înăuntru. Bineînțeles. Pistolul avea să-i fie de folos dacă polițiștii se dovedea ineficienți.

- Așteaptă, zise Matthew. Ar fi spus sau ar fi făcut orice pentru ca pistolul să nu părăsească buzunarul lui Waring. Odată întimplat acest lucru situația ar fi scăpat de sub control. Voi merge cu voi.

-Nu! strigă Daisy. Cu ei n-ți vei fi în siguranță! Își înlănțui brațele de gîtul lui.

- Putem pleca chiar acum, îi spuse Matthew lui Waring, desprinzîndu-se din îmbrățișare.

- Nu voi permite ca... începu Westcliff.

Matthew îl întrerupse ferm:

- E mai bine așa. Voia ca Waring și cei doi polițiști să părăsească cît mai repede Stony Cross Park. Eu voi merge cu ei și totul se va lămurii la Londra. Nu este nici locul și nici momentul unei astfel de dispute.

Westcliff murmură o înjurătură. Era un bun tactician și își dădea seama imediat cînd nu era în avantaj și trebuia să se retragă. Aceasta nu era o bătălie pe care să o câștige prin forță. Era nevoie de bani și de puterea pe care ți-o dă prietenia cu politicieni influenți.

- Vin cu voi la Londra, zise el scurt.

- Este imposibil, îi răspunse Waring. Trăsura nu are decît patru locuri.

- Atunci vă voi urma în trăsura mea.
- Te însoțesc, spuse Thomas Bowman hotărât.

Westcliff îl trase deoparte pe Matthew și îi puse prietenește o mână pe umăr în timp ce-i spunea:

- îl cunosc bine pe judecătorul din Bow Street. Voi avea grijă să compari în fața lui cât de curînd posibil, iar la cererea mea vei fi eliberat imediat. Vei locui la reședința mea privată din Londra în timp ce vom aștepta rechizitoriul ambasadorului american, între timp îți voi angaja o armată de avocați și voi face uz de toată influența mea din lumea politică.

Matthew abia reuși să rostească:

- Mulțumesc.
- Vor reuși să-l extrădeze pe Matthew, domnule? șopti Daisy,
- Cu siguranță nu, răspuse Westcliff cu aroganță.

Daisy rîse, dar nesiguranța nu o părăsise:

- Eu una te cred pe cuvînt, chiar dacă Waring nu o face.

- Rezolv eu și cu Waring... murmură Westcliff, clătînînd din cap. Mă scuzați. Mă duc să dau dispoziție să fie pregătită trăsura,

Daisy ridică privirea spre Matthew:

- înțeleg afîtea acum I înțeleg de ce nu ai vrut să-mi spui.

- Da, eu... Voceaîi era răgușită. Știam că te voi pierde în clipa în care vei afla totul.

- Chiar n-ai crezut nici o clipă că voi înțelege? îl întrebă Daisy pe un ton grav.

- Tu nu știi prin ce am trecut. Nimeni nu rh-a crezut. Faptele nu au contat. Nu mai speram să mai creadă cineva în inocența mea.

- Eu te voi crede mereu, indiferent de ce-mi vei spune, spuse ea cu simplitate.
- De ce? șopti el.
- Pentru că te iubesc.

Cuvintele ei avură un efect devastator.

- Nu trebuie să spui asta. Nu trebuie...

- Te iubesc, repetă Daisy. Ar fi trebuit să ți-o spun mai demult, dar am vrut să aștept pînă cînd vei avea suficientă încredere în mine să-mi povestești despre trecutul tău. Acum însă știu tot ce a fost mai rău. Făcu o pauză. Nu există și mai rău, nu-i așa? Mai ai să-mi mărturisești ceva?

Matthew dădu din cap, uimit:

- Da. Nu. Asta e tot.

Daisy îl întrebă timidă:

- Tu nu-mi spui că mă iubești?
- Nu am acest drept. Pînă cînd mi se va face dreptate, pînă cînd numele meu...
- Spune-mi, repetă Daisy.
- Te iubesc, murmură Matthew. Dumnezeu, cît de bine se simțea spunînd-o!

Matthew îi prinse brațele, simțînd căldura pielii ei pe sub materialul rochiei. *Nu vreau să te părăsesc*, striga trupul lui.

- Te însoțesc la Londra, o auzi șoptind.
 - Nu. Rămîi aici cu sora ta. Nu vreau să fii de față la toate astea.
- E cam tîrziu, nu crezi? Sînt logodnica ta, deci sînt direct interesată de deznodămîntul situației.

Matthew își apropie fruntea de fruntea ei:

- îmi va fi mult mai greu știindu-te acoio. Am nevoie să te știu în siguranță, în Hampshire. îi sărută cu ardoare mîna: Du-te mîine la fîntîna dorințelor, îi șopti. Aruncă pentru mine o monedă de cinci dolari.

Degetele ei îi strînseseră mîna:

- Arunc una de zece.

Polițistii se apropiară de el:

- Cei care încalcă legea trebuie să fie încătușați când sînt duși în Bow Street. Unde sînt cătușele, domnișoară? Daisy le aruncă o privire plină de inocență.
 - Le-am dat unei servitoare, dar mă tem că este foarte uitucă. M-aș mira să mai știe unde le-a pus.
 - De unde să începem căutarea lor? o întrebă unul dintre polițiști, nerăbdător.
- Expresia ei nu se schimbă cîtuși de puțin gînd îi răspunse:
- V-aș sugera să începeți cu oalele #© noapte.

CAPITOLUL 19

Marcus și Bowman au plecat în grabă, fără să-și ia cu ei prea multe. Au reușit să-și împacheteze rapid cîteva schimburi și obiectele de toaletă. Stăteau în trăsură așezați față în față, fără să discute prea mult. Ploaia și vîntul băteau cu putere, iar Marcus se gîndi îngrijorat la vizitiu și la cai.

Era o nechibzuință să călătorească pe o astfel de vreme, dar nu avea de gînd să-l lase singur pe Matthew Swift... Phelan... Și era evident că Wendell Waring depășise limitele raționalului, în dorința sa de răzbunare.

Daisy remarcase bine: dorința de a face pe altcineva să plătească pentru faptele lui Harry nu avea să-l aducă pe acesta înapoi și nici nu servea memoriei lui. Dar Waring era convins că acesta era ultimul lucru pe care putea să-l facă pentru fiul lui. Era probabil convins că dacă reușea să obțină condamnarea lui Matthew avea să dovedească nevinovăția lui Harry.

Harry Waring încercase să-l sacrifice pe Matthew pentru a-și ascunde faptele murdare! Marcus nu avea de gînd să-l lase pe tată să izbîndească acolo unde fiul lui eșuase.

- Ai dubii în ceea ce-l privește? întrebă dintr-o dată Bowman. Părea mai tulburat decît îl văzuse vreodată Marcus. Era fără îndoială foarte dureros pentru el, care îl iubea pe Matthew Swift ca pe un fiu. Sau chiar mai mult decît îi iubea pe oricare dintre fiii lui: Nu era de mirare că ei deveniseră atît de apropiați: Swift, un tînăr fără tată și Bowman care simțea nevoia să devină mentorul cuiva.

- Mă întreb dacă am dubii în legătură cu Swift? Nici pomeneală. Versiunea lui mi s-a părut mult mai credibilă decît a lui Waring.

- Și mie la fel. Cunosc caracterul lui Swift. În toate afacerile noastre el a fost extrem de onest.

- E o nebunie! murmură Marcus. Trebuie să se oprească la o tavernă, cît de curînd. Nu vor reuși să ajungă prea departe. Rîurile s-au revărsat și drumurile vor fi curînd impracticabile.

- Nimic nu mi-ar face mai multă plăcere decît să-i văd pe Waring și cei doi idioți de polițiști întorcîndu-se la Stony Cross Manor, împreună cu Matthew Swift.

Trăsura încetini după care se opri.

- Ce s-a întîmplat? Bowman ridică perdeaua pentru a privi pe geam dar nu văzu nimic în afară de ploaia care bătea cu putere.

- La naiba! zise și Marcus.

Se auzi o bătaie în ușă. Aceasta se deschise, lăsînd să se vadă chipul palid al vizitiului.

- A avut loc un accident, milord. Trebuie să veniți să vedeți...

Marcus țîșni din trăsură. Ploaia îl lovea cu o forță nebănuită. Smulse una din lămpile trăsorii și îl urmă pe vizitiul care o pornise înainte, spre un pîrîu.

- Dumnezeule! exclamă Marcus.

Trăsura în care erau Swift și Waring se oprise la mijlocul unui pod șubred din bîrne. Unul dintre capetele podului fusese smuls iar roțile din spate ale trăsorii erau în apă, în timp ce caii se străduiau să ie tragă afară. Podul se clătina dintr-o parte în alta, ca o jucărie, amenințînd să se desprindă și de la celălalt mal.

Nu avea cum să ajungă la trăsură. Podul se desprinsese de pe malul din dreptul lor și ar fi fost adevărată sinucidere să încerce să se lupte cu curenții puternici.

- Nu, Dumnezeule! îl auzi pe Bowman.

Nu puteau decît să stea pe loc și să-l privească pe vizitiul care încerca să-și salveze caii.

În acea clipă ușa trăsorii se deschise și cineva se strecură afară, cu dificultate.

- Este Swift? întrebă Bowman, apropiindu-se cât putea de mult de malul râului. Swift! Strigătul lui a fost însă acoperit de tunete, de zgomotul curenților și de cel produs de dezmembrarea completă a podului.

Totul păru să se întâmple odată. Caii săriră, reușind să se refugieze pe mai iar trăsură începu să se cufunde în apă. Ajunse să fie acoperită pînă ia jumătate, pluti cîteva clipe după care făcliile de pe laterale se stinseră și trăsură alunecă complet în adîncuri.

«

Daisy abia dacă reușise să închidă ochii din cauza gîndurilor care nu-i dădeau pace. Se întreba ce făcea Matthew, ce avea să i se întâmple. Se temea pentru el. Numai gîndul că Westcliff îl însoțea o mai liniștea.

Retraia clipele trăite în salon, atunci cînd Matthew dezvăluise secretele trecutului său. Cît de vulnerabil și de singur îi păru! Ce povară dusese cu el toți acești ani... și de cît curaj și imaginație dăduse dovadă ca să se reinventeze!

Daisy știa că nu va fi în stare să rămînă prea mult în Hampshire, așteptîndu-l. Voia cu disperare să-l revadă, să-l consoleze și să-l apere în fața întregii lumi, dacă era nevoie.

Ceva mai devreme Mercedes o întrebase dacă cele întîmplate îi afectaseră cumva decizia de a se mărita cu el.

- Da, îi răspunsese Daisy. Sînt mai hotărîtă ca oricînd.

Lillian li se alăturase, recunoscînd că era mai înclinată să-l placă acum, după tot ce aflaseră despre el.

- Deși mi s-ar părea normal să știi din timp ce nume vei purta după căsătorie.

- Ce importantă are numele? spusese Daisy jucîndu-se distrată cu o bucată de hîrtie.

- Ce faci? o întrebă Lillian. Să nu-mi spui că ai de gînd să scrii scrisori *chiar acum*.

Nu știi ce să fac, recunosc Daisy. Mă gîndeam să le trimit vorbă lui Evie și Annabelle.

- Vor afla cît de curînd de la Westcliff. Și nu vor fi surprinse cîtuși de puțin.

- De ce Spui asta?

- După predilecția pe care o ai pentru întorsăturile dramatice de situații și pehtru personajele cu trecut misterios, concluzia firească este că nu îți se poate face curte în liniște, așa cum se face în mod obișnuit.

- Poate Că este adevărat, dar acum chiar mi-aș dori să pot fi curtată așa cum se întîmplă în mod tradițional, în liniște.

Daisy se trezi din somnul ei neliniștit pentru că auzise pe cineva intrînd în cameră. Crezu că era servitoarea care venise să curețe șemineul, dar era mult prea devreme. Nu se iviseră încă zorii.

Era sora ei.

- Bună dimineața, îi spuse Daisy, ridicîndu-se și întinzîndu-se. De ce te-ai trezit atît de devreme? A pățit ceva copilul?

- Nu, doarme. Lillian era îmbrăcată într-un halat greu, de catifea, iar părul îi era împletit într-o coadă. Se apropie de pat țînînd în mîini o cană aburindă. Uite, ț-am adus aista.

Daisy o ascultă, urmărind-o bănuitoare cum se așeza pe marginea patului. Seîntîmplase ceva, era sigură de asta.

- Ce este? întrebă simțînd cum o străbătea un fior rece.

Lillian făcu un semn spre cana de ceai.

- Mai poate aștepta pînă ce te trezești de-a binelea.

Era prea devreme pentru vești de la Londra, își spuse. Nu putea să aibă legătură cu Matthew. Poate că mama se îmbolnăvise. Poate că se întîmplase ceva groaznic în sat.

După ce luă cîteva înghițituri, Daisy puse cana pe noptieră.

- M-am trezit. Acum poți să-mi spui.

Lillian își drese glasul:

- Tata și Westcliff s-au întors.

- Cum? Daisy era uimită. De ce nu sînt ia Londra, cu Matthew?

- Nici el nu a ajuns la Londra.

- Atunci de ce nu s-au întors Cu toții?

Lillian clătină cu tristețe din cap:

- Nu mă pricep deloc să explic.. Așa că îți voi spune direct: la scurt timp după ce au părăsit Stony Cross, Westcliff și tata au fost nevoiți să se oprească pentru că în fața lor avusese loc un accident. Știi podul acela Vechi pe care trebuie să-l treci ca să ieși în drumul principal?

- Cel de peste pîrîul acela subțire?

- Da: Numai că acum pîrîul nu era nicidecum subțire. A devenit un rîu în toată regula, din cauza ploii. Se pare că podul a fost slăbit de curenți iar cînd trăsura în care se afla Swift a încercat să-l treacă, a cedat.

Daisy îngheță. *Podul a cedat.* își repeta cuvintele în gînd, dar parcă îi era imposibil să le înțeleagă. Parcă ar fi fost rostite într-o limbă care îi era străină.

- S-au salvat cu toții?

- Toți în afară de Matthew. Lui Lillian îi tremura vocea. Nu a reușit să iasă din trăsura înghițită de ape.

- înseamnă că nu a pățit nimic, spuse Daisy, . deși inima i se zbătea în piept ca un animal încolțit.

Știe să înoate. Probabil a reușit să ajungă pe mal. Trebuie să pornim în căutarea lui.

- Asta se face deja, peste tot. Westciiff a organizat întreaga operațiune. L-a căutat toată noaptea. Abia s-a întors. Nici urmă de Matthew. Iar unul dintre polițiști i-a mărturisit lui Westciiff... Se opri. îi dăduseră lacrimile. A recunoscut că .. Făcu un efort să poată continua: Matthew avea mîini legate.

Daisy își strînse genunchii la piept.

- De ce? șopti ea. Nu era nevoie.

- Au spus că le era frică să nu le scape, date fiind antecedentele lui. Dar eu cred că Waring a insistat.

Lui Daisy îi era teamă dar în același timp se simțea bizar de detașată. Cu ochii minții îl văzu pe Matthew luptîndu-se să supraviețuiască în apa întunecată, cu mîinile prinse în cătușe,

- *Nu*, își spuse apăsîndu-și tîmplele cu mîinile. Nici nu mai putea respira. N-a avut nici o șansă, nu-i așa?

Lillian clătina din cap și își feri privirea. Lacrimile

i se prelingeau pe obraji.

Ce ciudat! își zise Daisy. Ea nu plîngea, doar capul părea să-i pocnească. Lacrimile erau parcă în așteptarea unui cuvînt sau unui gînd care să le descătușeze.

Daisy continua să-și apese tîmplele cu degetele. Durerea aproape că o orbise. întrebă:

- Plîngi pentru Matthew?

- Da. Lillian scoase o batistă din mîneca halatului. Dar mai ales pentru tine. O luă în brațe, ca și cum ar fi putut-o proteja astfel de toate relele din lume. Te iubesc, Daisy.

- Și eu te iubesc, îi răspunse ea, cu inimă zdrobită.

Căutarea a continuat întreaga zi și noaptea care a urmat. Westcliff nu a fost de acord ca Daisy să participe și ea.

- Nu ne vei fi de ajutor în nici un fel, îi spuse Westcliff, prea obosit pentru a da dovadă de tact. E foarte periculos pentru că apele sînt foarte crescute. în cel mai rău caz vei reuși doar să te rănești.

Daisy știa că el avea dreptate dar asta n-o împiedică să se simtă jignită.

Exista posibilitatea ca trupul lui Matthew să nu fie găsit niciodată. Acest gînd i se părea de nesuportat. Cumva dispariția lui i se părea mai rea decît moartea. Ca și cum el nu ar fi existat în realitate, pentru că nu avea un trup pe care să poată plînge. Nu înțelesese pînă atunci de ce oamenii simțeau nevoia să vadă trupul neînsuflețit al celui drag. Acum înțelegea. Era singura, modalitate de a pune capăt coșmarului și poate de a elibera zăgazul lacrimilor.

- îmi tot spun că aș ști dacă ar fi mort, îi spuse lui Lillian pe cînd stătea așezată în salon, lîngă foc. Era învăluită într-un șal gros și moale, din lînă. în ciuda căldurii emanate de foc, a hainelor groase și a ceaiului cu coniac din mînă, nu reușea să se încălzească. Ar trebui să simt asta. Dar nu simt nimic, parcă aș fi complet amorțită. Vreau să mă pot ascunde undeva. Nu vreau să trec prin asta. Nu vreau să fiu puternică.

- Nici nu trebuie să fii, spuse cu blîndețe Lillian.

- Ba trebuie. Altfel mă dezintegrez în mii de bucăți.

- Te adun eu. Bucată cu bucată.

-Ce m-aș face fără tine, Lillian?

- Nu vei fi nevoită niciodată să afli.

Numai ta insistențele mamei și surorii ei, Daisy a reușit să ia cîteva înghițituri, la cină. A băut însă un pahar de vin întreg, sperîndu-se să ajute să uite.

- Westcliff și tata trebuie să se întoarcă din clipă în clipă. Nu s-au odihnit deloc și cred că nici nu au mîncat nimic.

- Să mergem în salon, șugera Mercedes. Am putea încerca să citim dintr-una din cărțile preferate de Daisy, să mai

treacă timpul.

Daisy se scuză:

- Nu pot, îmi pare rău. Aș prefera să fiu singură, în camera mea.

După ce s-a spălat și s-a schimbat în cămașă de noapte, Daisy rămase uitându-se lung spre pat. Deși se simțea extrem de obosită, mintea ei refuza să accepte ideea de somn.

Casa era cufundată în liniște atunci când intră în salon, străbătând desculță covoarele groase. Era aprinsă o singură lampă care arunca în jur o lumină galbenă. Lumina se reflecta în cristalele candelabrelor și de acolo în tapetul din mătase înflorată. Lângă canapea erau adunate o mulțime de nimicuri: ziare, romane și un volum de poezii umoristice din care îi citise cu voce tare lui Matthew, urmărindu-l cum zîmbea slab.

Cum de se schimbbase totul atât de repede?

Daisy se aplecă și începu să le aranjeze: un teanc cu cărți care trebuiau duse în bibliotecă, un altul pe care să-l ducă în sat, la prima vizită. Probabil că nu era înțelept din partea ei să facă asta după ce băuse paharul cu vin. Cele două teancuri se risipiră la loc în jurul ei, asemenea unor visuri abandonate.

Daisy își încrucișă picioarele și se sprijini de canapea. Degetele ei atinseră o carte îmbrăcată în pîrtză. O privi cu ochii întredeschiși. Cartea fusese mereu o poartă spre o altă lume, mai interesantă decât cea reală. De curînd descoperise însă că viața putea fi încă și mai minunată decât o fantezie.

Și că dragostea putea umple lumea reală cu magie.

Matthew fusese tot ce-și dorise. Și își petrecuseră atât de puțin timp împreună!

Ceasul de pe șemineu ticăia încet. Timpul abia se scurgea. Daisy își lăsă capul pe brațul canapelei, pe jumătate adormită. Auzi ușa deschizându-se.

Un bărbat intrase în cameră.

Rămase în prag privind-o cum stătea pe jos, printre cărți.

Daisy își ridică privirea spre el. Înghețată.

Era Matthew, îmbrăcat în haine aspre, care nu-i aparțineau. Statura lui părea că umple încăperea.

De teamă ca imaginea să nu dispară, Daisy rămase complet nemișcată. Ochii i se umpluseră de lacrimi dar refuza să-î închidă, rugându-se să rămînă.

Se apropie de ea cu mare grijă. O contempla cu imensă tandrețe, dar și cu îngrijorare.

- Eu sînt, iubita mea, îi zise încet. Totul este bine.

Daisy reuși să șoptească:

- Dacă ești o fantomă... Sper să mă bîntui pentru totdeauna.

Matthew o prinse de mîini reci ca gheața:

- Ce fantomă ar folosi ușa? o întrebă apăsîndu-i degetele de obraji lurnebărbieriți.

Atingerea o făcu pe Daisy să iasă în sfîrșit din amorțea. Își dădu frîu liber emoțiilor și încercă să-și acopere ochii. Pîngea în hohote. Matthew o lipi de el, alinînd-o încet. Daisy continua să plîngă așa că el o strînse și mai tare în brațe.

- Fii adevărat, te rog. Să nu fii doar un vis, suspină ea.

- Sînt adevărat, zise Matthew cu voce joasă. Nu mai plînge, iubito, nu trebuie... Daisy, dragostea mea. Îi luă capul în palme și-și lipi buzele de obrazul ei, șoptindu-i cuvinte care să o liniștească. O întinse ușor pe podea, folosindu-și greutatea pentru a o domina.

Degetele lui le înlănțuiră pe ale ei. Daisy întoarse capul și-i privi încheieturile roșii și umflate.

- Ai avut mîini legate, spuse ea cu o voce pe care abia dacă și-o recunoscuse. Cum ai reușit să te eliberezi?

Matthew se aplecă să-i sărute obraji scâlțați de lacrimi.

- Briceagul, zise el scurt.

Daisy făcu ochii mari, continuînd să-i privească încheieturile:

- Ai reușit să scoți briceagul din buzunar și să tai frînghiile în timp ce trăsura se scufunda?

- A fost mai ușor decât să mă iau la trîntă cu gîsca, crede-mă.

Ea chicoti, dar curînd reîncepu să suspine. Matthew îi acoperi gura cu un sărut.

- Am început să tai frînghiile încă de la primele semne că urma să avem necazuri. Am avut la dispoziție cîteva minute înainte ca trăsura să se scufunde.

- Dar de ce nu te-au ajutat ceilalți? îi întrebă Daisy furioasă, șfergându-și lacrimile cu mîneca.

- Erau prea ocupați să-și salveze pielea. Deși așa fi crezut că meritam ceva mai multă atenție decît caii. Cînd trăsura a început să se scufunde, eu îmi eliberasem ,deja mîinile. După ce trăsura s-a sfărîmat în mii de bucăți, am sărit în rîu și am început să înot spre mal, dar apoi cred că m-am lovit la Cap pentru că nu mai știu ce s-a întîmplat. M-a găsit un bătrîn care își căuta cîinele. M-a luat lă el acasă și m-a îngrijit, împreună cu soția lui. Îmi pierdusem cunoștința. Mi-am revenit după o zi și jumătate.

- Am crezut că ai murit. Vocea i se frîhse. Am crezut că n-o să te mai văd niciodată.

- Nu,nu... Matthew îi mîngîia părul, îi săruta obrajii, ochii, buzele tremurînde. Mă voi întoarce întotdeauna la tine. Te poți baza pe mine, știi asta.

Numai că acum va trebui să-mi dovedesc nevinovăția.

- Eu te-am iertat deja, încă înainte să aflu exact ce s-a întîmplat.

- Iubita mea dulce, șopti Matthew, mîngîind-o cu buzele și cu vîrfurile degetelor. Ea se agăța orbește de el. Matthew o îndepărtă ușor și o privi - cercetător. Acum că toată urîtenia a ieșit la iveală va trebui să-mi recîștig reputația. Mă vei aștepta, Daisy?

-Nu.

Suspînînd încă, ea începu să-i desfacă nasturii hainei de împrumut.

- Nu? Matthew o privea întrebător. Ai hotărît că nu merit asta?

- Am hotărît că viața este prea scurtă ca să mai irosc o zi măcar. Se încruntă, luptîndu-se cu cămașa lui. Să-i ia naiba de nasturii

îi acoperi mîinile cu ale lui, oprind-o.

- Nu cred că familia ta va fi foarte încîntată să te mărite cu un fugar.

- Tata ar fi în stare să-ți ierte orice. Și apoi nu vei fi fugar pentru tot restul vieții. Totul va lua o altă turnură atunci cînd adevărul va fi făcut public. Daisy își eliberă mîinile din strînsoare și se lipi de el: hai să fugim la Gretna.Green. În seara aceasta. Așa s-a măritat și sora mea. Și Evie. Fuga este practic o tradiție la noi. Haide...

- Șșt...Matthew o cuprinse cu brațele. De-aici încolo nu mai fug. Îmi voi înfrunta trecutul. Este adevărat că mi-ar fi fost mult mai ușor dacă nemericul de Harry Waring n-ar fi murit.

- Dar mai există oameni care știu ce s-a întîmplat, zise Daisy. Prietenii lui, servitorul de care pomeneai...

- Da, știu. Hai să nu mai vorbim acum despre asta. Vom avea timp suficient în zilele care vor urma.

- Vreau să mă mărit cu tine, insistă ea. Nu mîine, nu mai tîrziu. Acum. După cîte s-au întîmplat... am crezut că n-o să te revăd niciodată. Nimic altceva nu mai contează. Un sughiț îi întrerupse ultimele cuvinte.

Matthew îi mîngîie părul și-i șterse lacrimile.

- Gata, liniștește-te. Voi vorbi cu tatăl tău. Te rog, Daisy, nu mai plînge.

Ea nu-și mai putea înfrîna lacrimile, care acum erau de bucurie. Un nou tremur îi cuprinse tot corpul.

Ce s-a întîmplat, iubito?

- Mî-e atît de frică!

El scoase un sunet scurt, involuntar și o strînse și mai tare în brațe:

- De ce ți-e frică, draga mea?

- Mă tem că totul este un vis. Că mă voi trezi și... Urmă un alt sughiț. Și că voi fi din nou singură...

- Sînt aici. Și nu mai plec. Începu să-i desfacă cu mișcări încete cămașa de noapte. Lasă-mă să te fac să te simți mai bine, iubito. Lasă-mă să...

Palmele îi urmăreau conturul trupului, atingerile lui o înfierbîntau. Scoase un geamăt.

Auzind-o, Matthew inspiră adînc, încercînd să-și recapete autocontrolul. Nu reuși. În ef era numai dorință. O dezbracă chiar acolo, pe podea. Cînd se aplecă deasupra ei, Daisy văzu preț de o clipă cum lumina luminării se reflecta în părul tui închis la culoare. Matthew o copleși cu sărutări... pe picior, pe pîntec, pe sîni...

Ea oftă și se relaxă sub atingerile dulci ale mîinilor și gurii lui. Încercă să-i scoată cămașa, cu gesturi grăbite. Matthew o ajută. Pînza aspră căzu pe podea, dezvelindii-i pieptul. Într-un fel se simți ușurată văzîndu-i rănile: însemna că totul era real, că nu visa. Își apropie buzele de una dintre ele, atingînd-o cu limba.

Matthew își strecură mîna pe sub talia ei, arcuindu-i trupul spre el. Daisy Oftă, de plăcere dar și de disconfort. Covorul îi zgîria pielea sensibilă.

Înțelegînd care era problema, Matthew o ridică și o așază în poala lui. Ea își lipi sîinii de pieptul tui, șoptind:

-Nu te opri.

- Te rănește covorul.

- Nu-mi pasă. Vreau doar... Vreau...

- Asta?

O așază mai bine în poală. Încurcată dar și excitată, Daisy închise ochii, în timp ce el o mîngîia, provocîndu-i senzații de nesuportat pe carnea fierbinte.

Îl cuprinse pe după gît cu brațele. Dacă n-ar fi făcut-o, n-ar mai fi fost în stare să se țină pe picioare. Toate simțurile i se concentrau asupra Jocului unde o atingea el.

- Nu te opri, se auzi repetînd.

Făcu ochii mari cînd Matthew își strecură două degete înlăuntrul ei, apoi trei. Dorința creștea în ea necontrolat.

- Tot te mai temi că visezi? șopti Matthew.

Ea clătină din cap:

- Eu... nu visez niciodată așa ceva.

El zîmbi amuzat și își retrase degetele, lăsînd-o tremurînd, golită. Daisy își sprijini capul de umărul lui, căutînd siguranța pe care i-o inspira el.

Se agăță de el iar vederea i se împăienjeni, pînă cînd camera deveni un mozaic de lumini galbene și umbre negre. Se trezi luată pe sus. O acoperi cu trupul lui și o pătrunse, împingînd din ce în ce mai adînc. Cu ochii închiși, Daisy simțea valuri de plăcere care culminară cu dulcea senzație de ușurare.

Ceva mai tîrziu, Matthew o ajută să-și pună cămașa de noapte și o purtă în brațe pînă în camera ei. O așază ușor pe pat, în timp ce ea îi șoptea să rămînă:

- Nu, iubita mea. Se aplecă deasupra ei, prin întuneric. Oricît de mult mi-ar place, nu pot merge atît de departe cu îndrăzneala.

- Nu vreau să dorm fără tine. Sau să mă trezesc fără tine alături."

- într-o zi... O sărută apăsător pe gură. Voi putea să vin la tine oricînd, noapte sau zi, și-să te țin în brațe cît de mult vei dori. În voce i se citea emoția. Poți conta pe asta.

Jos, Westcliff, extenuat, stătea pe sofa cu capul în poala soției lui. După două zile de căutări neobosite și prea puțin somn, Marcus se resimțea. Era însă recunoscător pentru că tragedia fusese evitată și logodnicul lui Daisy se întorsese.

Marcus era puțin surprins de agitația care o cuprinsese pe soția lui. De cum sosise la conac, Lillian i-a adus sandvișuri și rachiou fiert, i-a șters petele de noroi de pe față cu un prosop umed, i-a pus alifie pe zgîrieturi și i-a pansat rănilor. Îi scosese chiar și cizmele din picioare.

- Arăți mult mai rău decît Swift, îi răspunsese Lillian auzindu-l că protesta și o asigura că se simțea bine. Din cîte am înțeles, el a stat la adăpost în aceste două zile, în timp ce tu ai cercetat pădurile, prin noroi și ploaie.

- N-a fost chiar așa, îi răspunse Marcus. Era rănit.

- Asta nu schimbă cu nimic lucrurile. Tu nu te-ai odihnit deloc și aproape că n-ai mîneat nimic în tot acest timp.

Lui Marcus îi făcea plăcere să o vadă cum se agița în jurul lui. După ce a terminat cu bandajatul, Lillian i-a făcut semn să-și lase capul în poala ei.

Marcus oftă, mulțumit, în timp ce degetele ei îi mîngîiau părul. Îi spuse lui Westcliff:

- A trecut ceva vreme de cînd Swift a plecat în căutarea lui Daisy. Și e suspect de multă liniște. Nu te duci pînă la ei, să vezi ce fac?

- Pentru nimic în lume. Cine știe din ce-i întrerup.

- Dumnezeu! Lillian părea scandalizată. Doar nu crezi că...

- Nu m-ar surprinde cît de puțin. Marcus făcu deliberat o pauză înainte de a continua: Îți amintești cum eram și noi? Cuvintele lui își atinseră scopul.

- Și acum sîntem la fel, protestă Lillian.

- N-am mai făcut dragoste de dinainte de nașterea copilului. Marcus se ridică și își privi soția a cărei față era scaldată în lumina șemineului. Fusese și avea să fie mereu cea mai ispititoare femeie din cîte cunoscuse. Spuse, ușor răgușit: cît trebuie să mai aștept?

Lillian își sprijini cotul în brațul sofalei și îi zîmbi ușor, în semn de scuză.

- Doctorul a zis să mai așteptăm cel puțin două săptămîni. Îmi pare rău. Rîse văzîndu-i expresia. Chiar *foarte* rău. Hai să mergem la culcare.

- Dacă tot nu facem nimic, ce sens are? mormăi Marcus.

- Te ajut eu să-ți faci baie. Te frec și pe spate.

Intrigat de ofertă, Marcus o întrebă:

- Doar pe spate?

- Sînt deschisă la negocieri, îi spuse Lillian, provocatoare. Ca de obicei.

Marcus o strînse la piept, ofînd.

- Mă mulțumesc cu orice.

- Bietul de tine! Continuînd să zîmbească, Lillian se întoarse spre el și îl sărută.

- Nu uita... Unele lucruri merită așteptarea.

EPILOG

S-a dovedit că Matthew și Oaisy s-au putut căsători abia spre sfîrșitul toamnei. Ținutul Hampshire purta veșminte portocalii și roșii iar ultimele fructe fuseseră culese deja.

Toată vara și bună parte din toamnă Daisy fusese despărțită de Matthew, care făcuse dese călătorii la Londra pentru a-și rezolva problemele cu justiția. Cu ajutorul lui Westcliff, cererea de extrădare semnată de guvernul american a fost blocată și astfel lui Matthew i s-a permis să rămînă în Anglia. Și-a angajat doi avocați pricepuți cărora le-a prezentat toate detaliile cazului, după care i-a trimis la Boston, să facă apel.

între timp Matthew călătorea și muncea fără odihnă, supraveghind construcția fabricii din Bristol, angajînd muncitori și înființînd rețele de distribuție în întreaga țară. Lut Daisy i se părea că Matthew se schimbese după ce secretele trecutului lui fuseseră dezvăluite. Era cumva mai liber, mai sigur pe sine, mai carismatic.

Văzînd cu cîtă energie se dedica muncii tui și cîte realizări avea, Simon Hunt îi spusese că era binevenit la *Consolidated Locomotive* dacă se sătura să mai lucreze pentru Bowman. Acest lucru l-a determinat pe Thomas Bowman să-i ofere un procent mai mare din profitul fabricii de săpun.

- Voi deveni milionar înainte de a împlini treizeci de ani, îi spusese Matthew lui Daisy. Asta dacă reușesc să scap de închisoare.

Daisy constatase cu surprindere că întreaga ei familie se raliase în apărarea lui Matthew. Chiar și mama ei. Iar Thomas Bowman, altădată atît de sever cu oricine, îl iertase imediat pe Matthew pentru că îl decepționase. Părea chiar că îl privea acum cu mai multă considerație decît înainte. Sau decît pe oricare dintre fiii lui.

- Cred că dacă Matthew ar comite o crimă cu sînge rece, tata ar spune imediat: „Trebuie să fi avut un motiv foarte întemeiat!”

Daisy descoperise că timpul trecea mai repede cînd era ocupată, așa că a început să caute o casă în Bristol. S-a hotărît asupra unei case mari, cu fronton triunghiular, așezată chiar pe malul mării, care aparținuse unui armator și familiei acestuia, însoțită de mama și de sora ei, cărora cumpărăturile le făceau mai mare plăcere decît ei, Daisy a cumpărat piese mari de mobilă și draperii groase, viu colorate. S-a asigurat bineînțeles ca în cît mai multe dintre încăperi să existe rafturi pentru cărți.

Matthew dădea o fugă pînă la ea ori de cîte ori putea. Între ei nu mai existau secrete, temeri sau constrîngeri. Purtau discuții lungi și se plimbau, bucurîndu-se unul de compania celuilalt. Iar nopțile în care Matthew venea în dormitorul ei și făceau dragoste îi umpleau simțurile de infinită plăcere și inima de bucurie.

- Am încercat din răspuț să mă țin departe de tine, îi șopti el într-o noapte.

- De ce? îi răspunse Daisy tot în șoaptă, ghemuindu-se la pieptul lui.

- Pentru că n-ar fi trebuit să vin așa la tine, înainte de căsătorie, îi răspunse Matthew jucîndu-se cu părul ei.

' Daisy îl amuți cu un sărut. Ridică ușor capul ca să-l privească în ochi:

- Totul sau nimic, murmură. Asta vreau de la tine.

în final au primit vești de la avocați. O comisie formată din trei judecători din Boston au examinat înscrisurile rămase de la proces și au anulat condamnarea. Au dat de asemenea verdictul că nu exista posibilitatea rejudecării, spulberînd orice speranță a familiei Waring de a-i prelungi calvarul.

Matthew a primit vestea cu mult calm, a acceptat felicitările tuturor și le-a mulțumit sincer lui Westciiff și Bowman pentru ajutor. Abia cînd au rămas doar ei doi și-a dat frîu liber bucuriei.

Iar acum sosise ziua căsătoriei lor.

Ceremonia a avut loc la capela de la Stony Cross. A fost nemilos de lungă, vicarul fiind hotărît să-i impresioneze pe cei prezenți, invitați importanți sosiți de la Londra și New York. Slujba interminabilă a cuprins un număr nemaiauzit de imnuri și trei recitări din scriptură.

Daisy a așteptat răbdătoare în rochia grea din satin de culoarea șampaniei, deși pantofii cu toc înalt cusuți cu mărgelile nu erau deloc confortabili. Nici nu vedea prea bine prin voalul din dantelă Valencienne, bordat cu perle. Nunta a fost un exercițiu de răbdare. A încercat să păstreze un aer solemn și a aruncat pe furie o privire spre Matthew, înalt și chipeș, într-un costum negru elegant și cu o cămașă albă, apretată... și inima i-a tresărit de fericire.

După ce au rostit jurămintele, în ciuda lui Mercedes care era de părere că mireasa nu trebuia sărutată, așa cum se obișnuia de fapt în înalta societate... Matthew a luat-o pe Daisy pe sus și a sărutat-o apăsător pe buze, în văzul tuturor. Din mulțime s-au auzit cîteva murmure și unele rîsete prietenoase.

Daisy și-a privit soțul în ochii-i care străluceau:

- Te comporți scandalos, domnule Swift, îi șopti.
- Și asta nu-i nimic, îi răspunse Matthew cu subînțeles. Îmi păstrez cele mai scandaloase gesturi pentru diseară.

Invitații s-au îndreptat spre conac. După ce a întîmpinat o mulțime de oameni care i s-au părut a fi o mie, după ce a zîmbit încontinuu pînă ce obrații i-au amortit, Daisy a lăsat să-i scape un oftat lung. Au urmat însă micul dejun, menit parcă să hrănească jumătate din populația Angliei, apoi ore întregi de toasturi și de gesturi de rămas-bun. Nu-și dorea decît să poată rămîne singuri, ea și soțul ei.

- Nu te plînge, se auzi vocea amuzată a surorii ei Una dintre noi trebuia să aibă parte de o nuntă așa cum se cuvine. Și ai fost tu aceea.

Daisy se întoarse și le văzu pe Lillian, Evie și Annabelle chiar în spatele ei.

- Nu aveam de gînd să mă plîng, răspunse ea. Mă gîndeam numai cît de simplu ar fi fost dacă am fi fugit la Gretna Green.

- Nici nu este de imaginat una ca asta, de vreme ce și eu și Evie am făcut-o, înaintea ta.
- A fost o ceremonie frumoasă, spuse și Annabelle cu dragălașenie.
- Și lungă, completă Daisy. Mă simt de parcă aș fi stat în picioare și aș fi vorbit ore întregi.
- Asta ai și făcut, îi spuse Evie. Vino cu noi. Trebuie să ne întrunim de urgență numai noi, fetele.
- Acum? o întrebă intrigată Daisy. Nu putem. Sîntem așteptate.
- Oh, lasă-i pe toți să aștepte, zise Lillian veselă, o luă de braț și o împinse spre holul principal.

În timp ce se îndreptau spre oranjerie se întîlniră cu lordul St. Vincent care venea din direcție opusă.

Fermecător și elegant în costumul formal, el făcu o pauză și o privi zîmbind pe Evie.

- Mi se pare mie sau încercați să fugiți de noi? remarcă el.
- Fugim, e adevărat, îi răspunse Evie.

St. Vincent își strecură mîna în jurul taliei soției

lui:

- Unde vă duceți?

Evie făcu o pauză ca să se poată gîndi:

- Într-un loc în care Daisy să-și poată pudra

nasul.

Lordul o privi bănuitor pe Daisy:

- Și ai nevoie de toate trei? Pentru un nas atît de mic?
- Nu lipsim mai mult de cîteva minute, spuse Evie. Vrei să ne scuzi în fața invitaților?

St. Vincent rîse.

- Am o rezervă nesfârșită de scuze, draga mea. Înainte să-i dea drumul o întoarce cu fața spre ei și o sărută pe frunte. Preț de o clipă, mâna lui îi atinse ușor pînzecul. Gestul nu a fost remarcat de ceilalți.

Daisy văzu însă. Știu imediat ce însemna. *Evie are un secret*, își spuse și zîmbi.

Au intrat în oranjeria în care lumina caldă a toamnei se strecura prin geamuri iar aromele de citrice pluteau în aer. Lillian îi scoase cununița din flori de portocal și voalul greu și le așeză deoparte, pe un scaun.

Pe măsuta din apropiere erau patru pahare înalte de cristal și o sticlă de șampanie, așezate pe o tavă din argint.

- Un toast special pentru tine, draga mea, spuse Lillian în timp ce Annabelle turna lichidul în pahare și le întindea pe rînd fiecareia. Pentru sfîrșituri fericite. Și pentru că tu ai așteptat cel mai mult dintre toate, meriți întreaga sticlă. Zîmbi. Numai că tu o vei împărți cu noi, vrînd-nevrînd.

Daisy ridică paharul.

- Ar trebui să fie un toast pentru toate patru. La urma urmei, cu trei ani în urmă perspectivele de .a ne căsători erau extrem de proaste. Nu eram invitate nici măcar la dans. Și uite ce bine s-au aranjat toate, acum.

- Nu a fost nevoie de-decît de cî-cîteva mici scandaluri, ici-colo, zise Evie.

- Și de prietenie, adăugă Annabelle.

- Pentru prietenie! exclamă Lillian.

Și ciocniră cele patru pahare, sincronizîndu-se perfect.

SFÎRȘIT